SERGIU SOMEŞAN

Zbang Tung Bung

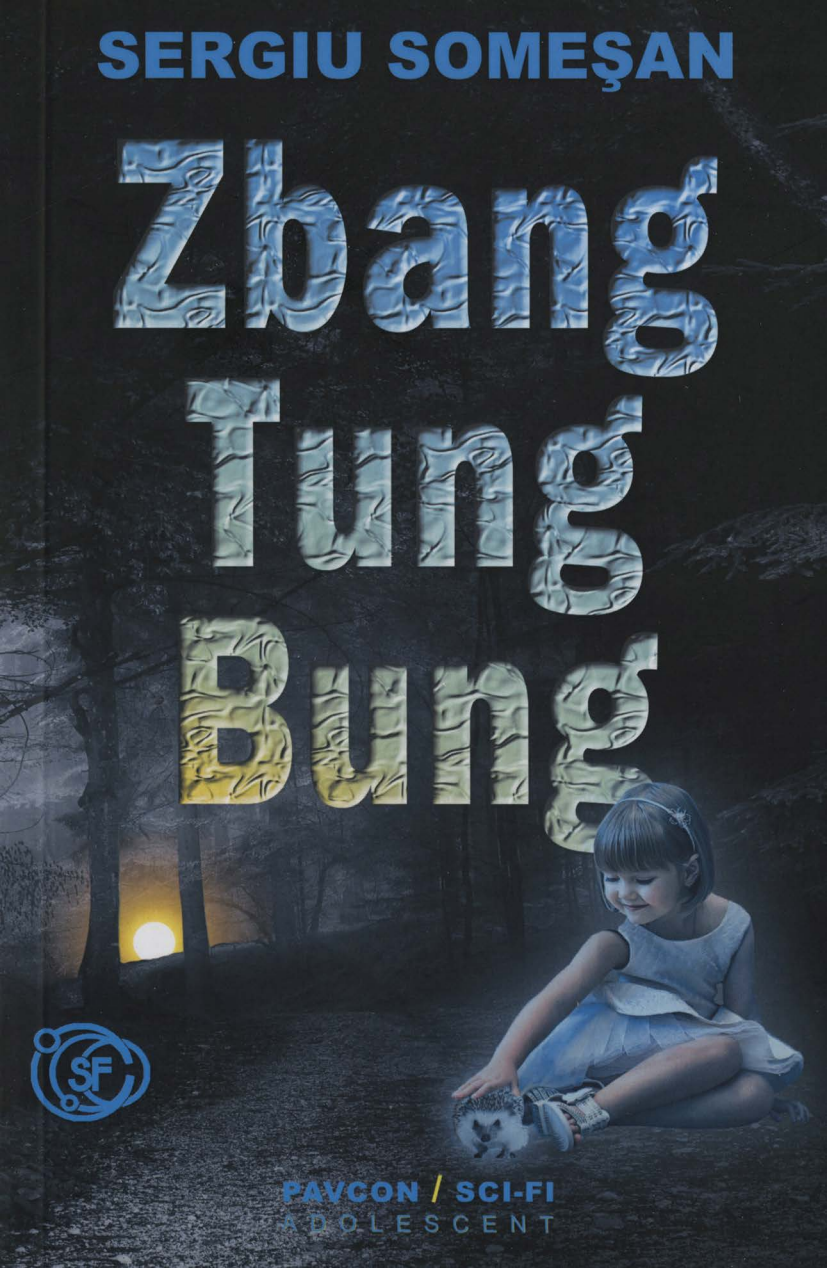

PAVCON / SCI-FI
ADOLESCENT

ZBANG! TUNG! BUNG!

FANTASY # HORROR # **SCIENCE-FICTION** # HEROIC-FANTASY # FICTION

Colecția Science-Fiction

77

Sergiu Someșan
ZBANG! TUNG! BUNG!

© 2021, Sergiu Someșan
© 2021, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SOMEȘAN, SERGIU
Zbang Tung Bung - povestiri/ Sergiu Someșan. - Bucureşti: Pavcon, 2021
ISBN 978-606-9057-93-3

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.pavcon.ro
www.colectiasf.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Coperta: **George Ionescu**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-9057-93-3

SERGIU SOMEȘAN

Zbang! Tung! Bung!

Povestiri SF

Editura **PAVCON**
București, România, 2021

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

#1 Extra-Terestrul
#2 Secretul emisferei
#3 Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța
#4 Scornituri spăimântătoare
#5 Rangkook
#6 Vendetta lui Uciga-l Toaca
#7 În anul 4000 sau O călătorie la Venus
#8 Erezia egumenului Glicherie
#9 Scurtă istorie a viitorului aristotelic - IVA 1
#10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie
#11 O tragedie cerească
#12 Cetiți-le noaptea
#13 Marginea curcubeului
#14 Incredibila aventură a cuviosului Achim
#15 Praf
#16 Manuscrisul episcopului Petronius
#17 Steaua fulgurantă - IVA 2
#18 Un român în Lună
#19 Oameni pe care i-am cunoscut
#20 Sawtooth
#21 Rău de spațiu Omul fără nume
#22 Progradia
#23 A doua Lună a Pământului
#24 Dialogul păsărilor
#25 Cumulonimbus deasupra Atlantidei
#26 Știință, Filosofie și Religie în Avatar
#27 Therra
#28 1944 Ein Freak
#29 Oameni pe care i-am cunoscut 2
#30 CdT 1 - Bacteria nemuririi
#31 CdT 2 - Cârligul spațial
#32 CdT 3 - Poarta mânturii
#33 RSA – Furia fiarelor
#34 RSA – Marile migrații
#35 Olympus Mons
#36 RSA – Noaptea lemurienilor
#37 Praf 2 – Atingerea sălbăticiei
#38 RSA – Auro Luck
#39 Războiul Celestinei
#40–49 Aripile Albastre
#50 Sânge, Metal și Speranță
#51 Decadența sufletelor noastre
#52 Povestiri spăimântătoare
#53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#56 Dinosauria
#57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
#58 Învățătorul
#59 Noaptea orașului ilustrat
#60 Praf 3
#61 Saurianul de metan - IVA 3
#62 Artefactul
#63 Casa fără cărți
#64 Apophis
#65 Parlamentul
#66 RSA – Hora hoiturilor
#67 Dragonul fără aripi
#68 RSA – Judecata de Apoi
#69 Avatarii faraonului Tlá
#70 RSA – România sub Asediu
#71 Efectul Metamorphis
#72 Dicționar de Enigme și Mistere
#73 Elogiu muncii de partid
#74 Insula pescărușilor
#75 Aurul beznei
#76 București, 2058
#77 Zbang! Tung! Bung!
#78 Deocamdată... enigme
#79 Tunelul de la capătul lumii
#80 Ultima frontieră
#81 Imaginarium
#82 Istoria Literaturii SF
#83 Poveștile neobișnuite
#84 Orașele caracatițelor
#85 Europa Benzilor Desenate
#86 Confesiunile Omului-câine
#87 Mercenarii 2 - Luptător cu Moartea
#88 Oameni goi pe străzi
#89 Omul cu masca de cobalt - IVA 4
#90 RSA - Tg. Jiu '59

ZBANG! TUNG! BUNG!

Cum locuim chiar lângă pădure – mai precis, „cade pădurea pe noi", cum constată cu invidie prietenii care ne vin în vizită –, aceasta îşi trimite o mulţime de ambasadori în grădina noastră, spre încântarea fetiţei mele de cinci ani. Veverițe, arici, căprioare, ba chiar şi o vulpe, toate îşi făceau apariția, destul de des, până sub geamurile casei, profitând că gardul spre codru era mai mult simbolic. Fiindcă, în afara unui terrier, nu aveam alte animale pe lângă casă, le acceptam cu plăcere, aşa încât, la numai un an după ce ne-am mutat, s-au obişnuit cu noi suficient de mult încât să ne lase să le mângâiem, spre gelozia prost ascunsă a micului cățel. Toate, mai puțin vulpea, care refuza cu demnitate orice încercare de apropiere.

De obicei, după ce o aduceam de la grădiniță, fetița mea rătăcea prin grădină până se însera bine, urmată docil de micul terrier, care probabil că nu pricepea de ce-şi mai făcea alți prieteni, din moment ce el era acolo, lângă ea, gata oricând să se joace împreună. Uneori, atât eu, cât şi soția mea ne simțeam oarecum vinovați

pentru c-o abandonam cu orele prin grădină, deşi, în mod sigur, ea nu se simțea deloc abandonată. Din când în când, ne mai întrerupeam din treabă şi ne uitam pe geam cum se plimbă, urmată îndeaproape de terrier: mică prințesă, stăpână pe un regat mirific, de câteva sute de metri pătrați, cu un cățel fidel în rol de paj.

Seara, târziu, după ce reuşeam s-o ademenim în casă, mâncam cu toții, apoi îi plăcea s-o iau pe genunchi, în fața calculatorului, şi să-i pun un cântec de leagăn de pe YouTube. Nu alegeam mereu acelaşi cântec şi, tot căutând o melodie potrivită, o apuca somnul, aşa că o luam în brațe şi-o duceam în pătuțul ei. Fericită copilărie avea fetița mea, iar eu eram un părinte şi mai fericit, scăpat de chinul lecturării poveştilor de seară. YouTube să trăiască!

☆ ☆ ☆

Cum se înserase bine şi fetița nu mai venea, am plecat în grădină s-o aduc, aşa cum făcusem şi altădată. Am găsit-o stând aplecată lângă o movilă mai răsărită din spatele grădinii, căreia eu îi spuneam tumul; îmi promisesem să fac pe arheologul în jurul ei, atunci când timpul avea să îmi permită, într-un viitor nedefinit. Când m-am apropiat, a ridicat chipul zâmbitor spre mine şi mi-a spus entuziasmată:

— Mi-am făcut un prieten nou. Şi vorbeşte cu mine!

Dincolo de ea, în vârful tumulului, se vedea ceva ce mi s-a părut a fi un arici.

Nu se arăta deloc temător, stătea cumva pe picioarele din spate, iar cu lăbuțele din față făcea din când în când semne largi, ca şi cum ar fi adunat ceva din aer. Bietele animale, mi-am spus. De la atâta stres şi poluare, o iau şi ele razna – şi mi-am adus aminte de un clip de pe YouTube, cu un câine care-şi muşca piciorul din spate pentru că i se părea că vrea să-i fure mâncarea din castron.

Mi-am apucat fetița de mână şi am dat să o trag spre casă.

— Stai să-mi iau la revedere! s-a opus ea şi s-a aplecat spre arici: La revedere, Zgumby!

Prin pâcla înserării mi s-a părut că micul animal îşi lasă pentru o clipă misterioasa treabă şi-i face semn cu lăbuța. Am scuturat din cap şi mi-am propus să nu mai ies din casă fără ochelari. Bănuiam că Zgumby era un fel de alint pentru Scumpy, dar nu i-am dat niciun fel de importanță – şi rău am făcut...

În seara aceea, în loc să privim pe YouTube clipuri de noapte bună, am vorbit despre Zgumby, care se pare că o impresionase cu mult mai mult decât alți arici.

— E foarte puternic, mi-a zis ea convinsă. I-am dus azi un copan de curcan, pentru că în fiecare dimineață aduce soarele.

Era destul de târziu şi-ar fi trebuit să tac şi s-o las în pace, dar eu sunt o fire carteziană şi aş fi vrut ca şi

pe ea s-o cresc la fel. Apoi, nu puteam uita că Giordano Bruno fusese ars pe rug, iar Galileo Galilei scăpase ca prin urechile acului de aceeaşi soartă, numai pentru a demonstra că Terra se învârte în jurul Soarelui şi nu invers. Iar acum, să arunc 500 de ani de heliocentrism peste bord numai ca să-i dau dreptate fetiței mele? Sau lui Zgumby, mă rog...

Am încercat, aşadar, să-i explic, ba chiar să-i caut tot pe YouTube un clip cu sistemul solar, în care se observa clar cum Pământul se învârte în jurul Soarelui, dar se vede treaba că în mintea ei de copil de cinci ani tot Zgumby avea mai mare trecere.

Concluzia a fost simplă şi mi-a spus-o chiar înainte de a o urca în pătuț:

— Lasă, nu te enerva, tati. Îi mai ducem mâine un copan de curcan, pentru că-i place foarte mult, şi-o să ne explice el cum face.

☆ ☆ ☆

A doua zi, cea mai mare grijă a fetiței a fost să-mi aducă aminte, pe drumul de întoarcere de la grădiniță, să intrăm la magazin, ca să-i cumpărăm lui Zgumby carne de curcan.

Cum nevastă-mea îşi adusese ceva de lucru de la serviciu, grija fetiței a rămas în seama mea, şi cred că de cel puțin zece ori s-a dus până la tumul să verifice dacă venise Zgumby. I-am explicat de câteva ori că

aricii sunt animale nocturne şi că îşi fac apariția numai seara, târziu, sau noaptea, dar a refuzat cu încăpățânare să admită că Zgumby al ei era un arici ca toți ceilalți.

În sfârşit, după ora nouă ne-am îndreptat din nou spre moviliță, fetița aproape alergând, urmată îndeaproape de mine şi de terrier. În mână duceam triumfător două copane consistente de curcan, pentru că nu vedeam cum aş fi putut să-i dau ariciului de mâncare fără să-i dau şi câinelui. De data asta, ariciul sosise şi privea undeva, fix, spre orizont. Fetița a făcut oficiile de gazdă şi a împărțit cu dărnicie picioarele de curcan. În timp ce câinele îl mânca aşa cum o făcea el de obicei, ariciul se ridicase pe picioarele din spate şi ținea delicat copanul în lăbuțele din față, întorcându-l pe toate părțile, ronțăind la el până n-a mai rămas nicio bucățică de carne pe os. După ce a terminat de mâncat, a început iarăşi să dea din lăbuțele din față, exact cum făcuse cu o seară în urmă.

— Ei, acum ce face? am întrebat eu, după ce m-am uitat câteva minute lungi la mişcările lui, care mi se păreau fără niciun sens.

După o scurtă tăcere, în care mi s-a părut că fetița mea ascultă atent, s-a întors spre mine şi mi-a zis încurcată:

— Acum face *zbang tung bung*. Aşa trebuie să facă în fiecare noapte, ca să vină soarele dimineața. Aici, pe deluşorul nostru, vin nişte raze mici de soare pe care numai el le poate vedea şi le adună pe toate la un loc, ca să tragă soarele cu ele, dimineața.

Nu am mai spus nimic. Ce mai era de spus? Eram depăşit numeric, aşa că am hotărât să mai aştept cu explicaţiile raţionale, ba, dacă se putea, să le amân până când fetiţa avea să meargă la şcoală şi să înveţe acolo tot ce trebuia. Despre stele, comete, planete şi paralaxe. Paralaxă nu ştiu nici eu prea bine ce înseamnă, dar sună atât de doct, încât după zeci de ani de când am terminat şcoala, uite că mai ţin minte cuvântul, de la puţinele ore de astronomie din clasa a IX-a.

Am plecat, în cele din urmă, spre casă. Dintre toţi trei, numai terrierul părea mulţumit şi se vedea treaba că ar fi vrut să repetăm excursia în fiecare seară. Fetiţa mea simţea, în sufletul ei mic şi nevinovat de copil, că nu mă convinsese, iar eu, în vreme ce mergeam tăcut în urma lor, urzeam în minte un plan diabolic.

Am culcat-o, mi-am anunţat consoarta că am ceva treabă şi, cu gândul la Măreţul Plan care-mi încolţise în minte, am pus la fiert două picioare mari de curcan. Cele mai mari pe care le-am găsit în punga din frigider. Am aşteptat să se răcească, apoi am coborât în beci, unde am căutat o cutie de carton, de mărime potrivită, care se închidea bine. Am sechestrat câinele în casă, să nu mă încurce şi, cu paşi de spărgător profesionist, m-am îndreptat spre tumulul proprietate personală.

Lighioana era tot acolo şi bătea mai departe mătănii. Cu inima împietrită, i-am pus repede cutia din carton în cap, l-am capturat şi l-am dus în beci, într-un colţ ferit, apoi am strecurat în ea şi copanele. După ce

m-am culcat, mi-am adus aminte că aricii au nevoie de multă apă, aşa că m-am dat jos din pat, am umplut o farfurie cu apă, am coborât iarăşi în beci, am deschis cu grijă cutia, să nu scape lighioana, şi am aşezat vasul cu apă într-un colț al acesteia.

Aricii au oricum o mutră mai şmecheră decât restul animalelor, dar ăsta al meu bătea de departe toate recordurile. Stătea liniştit într-un colț al cutiei şi rodea tacticos un picior de curcan. Când m-a văzut, a pus domol osul deoparte, a băut apă pe îndelete, apoi s-a uitat la mine cu mutra lui şmecheră şi s-a ghemuit la loc, să se culce. Înainte de a închide ochii, m-a mai fixat o dată, parcă maliţios. I-am făcut o gaură în plus în carton, să aibă pe unde respira mai bine şi, după ce-am urcat scările, m-am întors şi am lăsat lumina aprinsă, să nu-i fie frică. Voiam doar să-i demonstrez fetiței mele ceva, nu să chinuiesc bietul animal.

Planul era simplu şi la mintea cocoşului: dimineața, după ce avea să răsară soarele, înainte de a duce fetița la grădiniță, aveam să cobor cu ea în beci şi să-i arăt că soarele răsărise chiar dacă Zgumby al ei fusese închis toată noaptea în subsolul casei noastre.

☆ ☆ ☆

Am adormit greu, abia spre dimineață. Am avut nişte vise tulburi, în care un tribunal format din arici îmbrăcați în sutane violete mă condamna la ardere pe

rug, iar soneria ceasului a sunat chiar înainte de a pune sentința în aplicare. M-am frecat la ochi, apoi am privit iarăşi ceasul de pe noptieră. Șapte dimineața, ca de obicei. Ceva nu era însă în regulă, aşa că m-am uitat şi la ceasul de pe peretele dormitorului, care, în lumina lămpii de veghe, îmi arăta aceeaşi oră. Atunci, ce naiba simțeam că e altfel?

I-am dat un cot soției, care-a mormăit somnoroasă:

— De ce mă trezeşti? Nu vezi că afară-i noapte?

M-a trecut un fior rece şi m-am frecat iar la ochi. Apoi m-am ridicat încet din pat, m-am dus la geam şi am privit afară: era o noapte blândă de vară, cu stele strălucind nepăsătoare... În fața mea, estul, dar nu se zărea nicio geană de lumină!

Cuprins de presimțiri întunecate, am pornit televizorul, ca să aflu ştirile de dimineață. În locul acestora, un studio plin de specialişti care discutau în contradictoriu, astfel că nu înțelegeam aproape nimic. La un moment dat, prezentatoarea le tăie microfoanele şi concluzionă:

— După cum puteți observa dacă aruncați o simplă privire afară, în această dimineață... doamnelor și domnilor, soarele nu a răsărit nicăieri pe glob. Specialiştii nu reuşesc să se pună de acord asupra fenomenului şi nici să localizeze astrul. Ni se mai spune că un asemenea fenomen a mai fost o singură dată menționat, în Biblie, dar nu i s-a dat importanța cuvenită până acum. Vom reveni imediat ce vom avea infor-

mații noi. Până atunci, publicitate, spuse ea și pe ecran apăru un bucătar care tăia cu viteză legumele, cu un supercuțit ceramic.

Dar eu știam că e nevoie de mai mult decât un cuțit ceramic pentru ca soarele să răsară din nou, așa că m-am deplasat până la bucătărie și am mai pus două copane de curcan la fiert. Am dat din umeri când soția m-a întrebat pentru ce fierb carnea, în loc să fac o cafea.

Când fetița a venit de la ea din cameră, observând întunericul de afară, a exclamat îngrijorată:

— Să știi că s-a îmbolnăvit Zgumby și n-a mai putut să *zbang tung bung* în noaptea asta! Să mergem la el, tati, te rog, să vedem ce are...

Am pus bucățelele de carne pe o farfurie, le-am acoperit cu un șervet, ca să le feresc de privirea câinelui și, în loc să pornim spre grădină, am luat-o spre beci. Fetița m-a privit nedumerită, apoi în mintea ei s-a luminat ceva. Când am ajuns lângă cutie, aidoma unei eroine în miniatură, dintr-o piesă de teatru antic, s-a aruncat în genunchi în fața acesteia și a lovit cu pumnii ei mici în cimentul rece al pardoselii:

— Ce-ai făcut, tată?! Ce-ai putut face, tată?!

Și sufletul mi s-a rupt în două, iar ochii mi s-au umplut de lacrimi.

Cu gesturi pline de grijă, a ridicat capacul și ariciul ne-a privit lung, cu mutrița lui șmecheră, iar fetița a trecut brusc de la lacrimi la râs, așa cum numai copiii o pot face.

S-a întors spre mine, veselă:

— A zis să te întreb dacă acum crezi...

Am luat-o în braţe şi am strâns-o, răspunzându-i doar dând din cap: cred, cred, sigur că cred şi am simţit în sinea mea cum Copernic se răsuceşte în mormânt.

Fetiţa a părut să mai asculte ceva, apoi mi-a zis:

— Zgumby a spus că dacă îl ajuţi să *zbang tung bung*, poate reuşeşte să aducă iar soarele.

Nevastă-mea, din uşa beciului, asistentă tăcută şi răbdătoare la dialogurile noastre, care păreau, fără îndoială, replici rupte dintr-o piesă absurdă, izbucni în cele din urmă:

— Îmi explică şi mie cineva ce bălmăjiţi voi aici?!

— Nu! am exclamat, şi eu şi fetiţa, într-un glas.

— De ce?! a replicat ea, furioasă.

— Pentru că acum avem alte urgenţe, dar îţi promit că după ce le rezolvăm, îţi vom explica de-a fir a păr.

Am luat cu grijă cutia şi am transportat-o pe moviliţă, unde ariciul – dacă arici era, că prea avea o mutră şmecheră – s-a aşezat în vârf şi a început să dea iar din lăbuţe. Din când în când, îi întindea ceva fetiţei şi ea îmi trecea mie, dar n-aveam impresia că aş ţine cu adevărat ceva în mână şi, pentru o vreme, m-am simţit aidoma împăratului care umbla dezbrăcat printre supuşi. Oricum, m-am bucurat că vecinii mei erau toţi în casă, la televizor, ascultând părerile specialiştilor, pentru că dacă m-ar fi văzut vreunul cum ţes spre cer o urzeală nevăzută, în mod sigur prestigiul meu ar fi avut serios de suferit.

După câteva ore de dat din mâini, spre răsărit a început să se vadă o geană subțire de lumină.

— Zgumby a zis că atunci când se iveşte o bucățică mică din soare, trebuie să trageți tare, amândoi odată, ca să iasă deasupra!

Am tras, până la urmă, soarele sus pe cer, apoi ne-am aşezat şi am mâncat bucățile de curcan şi am băut cafeaua adusă de nevastă-mea, dar tot nu i-am explicat nimic. După ore grele de *zbang tung bung*, alături de Zgumby, nu prea mai aveam chef de vorbă...

BUCLĂ DE HISTEREZIS

Stăteam în coconul meu de zealit şi citeam. Altceva nu prea îmi rămânea de făcut între două misiuni, aşa că citeam. Tocmai terminasem povestirea *Bucla de histerezis* a scriitorului *Ilia Varşavski,* în care un cercetător rus se teleportează cu ajutorul maşinii timpului în vremea lui Iisus – pe care îl caută pentru a-l studia – şi este confundat cu el într-un final, înainte de a fi extras din acele timpuri. Cercetătorul avea o pelerină de plastic care îl ajuta să plutească pe apă, avea şi o sticlă de vodcă cu aspect de apă din care i-a cinstit pe pescari, avea texte comuniste prin care îi indemna la solidaritate socială şi mai avea antibiotice cu care a înzdrăvenit o bolnavă care li se păruse moartă celorlalţi.

Înainte să mă întreb ce părere ar avea comandanţii mei dacă ar afla că citesc din scriitorii ruşi – posibilii noştri inamici, la un moment dat – eu mă gândeam dacă aş putea încerca măcar cândva, în viitor, ceva asemănător. Nu prea am avut timp să adâncesc ideea, pentru că un maior dichisit s-a apropiat de modulul meu, individ pe care – cu toate că îl văzusem din timp pe monitoarele care mă înconjurau – l-am lăsat să tu-

ruie câteva minute fără să activez microfonul exterior. Era distractiv şi cei care mă monitorizau aveau să adauge, fără îndoială, câteva semne de întrebare în dreptul numelui meu, pe fişele lor de observații.

La dracu'! Uneori chiar mă săturam să fiu la fel de ascultătoare ca Max, câinele sergent folosit pentru depistarea minelor. Bietul câine se bucura de câte ori cineva îi dădea un cât de mic semn de afecțiune.

Priveam la maior cum dădea aiurea din gură şi mă simțeam răzbunată pe câine. Era clar că ceva nu e în regulă cu mine, aşa că am scuturat din cap ca să-mi revin şi-am activat microfonul, pentru că maiorul luase o piatră de jos şi începuse să bată cu ea în sferă. Era ca şi cum ar fi bătut cu o floare într-un tanc, dar nu eram eu cea care urma să-i explice situația.

Am dat sunetul la maximum şi-am rostit:

— Spune, domnule maior!

Nu ştiu precis câți wați aveau difuzoarele incintei de zealit, dar mi s-a spus că au hăulit toate dealurile din jur atunci când le-am folosit la putere maximă, de câteva ori, în cazul alarmelor.

Efectul asupra spilcuitului maior a fost de-a dreptul comic. Mai întâi a căzut în fund, apoi s-a ridicat cu viteza unui sportiv de performanță şi-a vrut să fugă spre dealuri, să-şi caute scăparea. Dar chiar în timp ce făcea primii paşi şi-a amintit că are o misiune de îndeplinit, aşa că s-a întors şi s-a scuturat nervos de praf. Apoi a spus țâfnos, privind în direcția unde bănuia el că s-ar găsi obiectivul prin care îl observam:

— Sergent Erin Green, eşti chemată urgent la general!

I s-a părut că n-a fost destul de clar, aşa că a adăugat:

— La comandantul diviziei, generalul Bill Carson.

„Să mă pupi în fund împreună cu generalul tău!" am gândit eu, dar cu voce tare am spus doar:

— Auzi, maior Ray Wells, dacă am citit eu bine numele pe ecuson, pentru că l-ai acoperit de praf. Du-te şi întreabă-l pe generalul tău dacă are habar de regulamentul după care se conduce divizia lui.

Difuzorul rămăsese dat la maximum. Probabil au auzit şi generalii de la diviziile vecine despre îndoielile mele.

Aş minți dacă aş spune că nu mi-a făcut plăcere să-l văd cum se înroşeşte de o furie neputincioasă. În mod sigur eram primul sergent care i se adresa astfel. Din câte ştiam, sfera de zealit rezista unui lovituri directe de 40 de megatone, deci cu atât mai mult unei priviri de maior, oricât de furios ar fi fost el.

Tuşi, strănută, dracu' ştie ce-a mai făcut, pentru că îşi reveni suficient, în cele din urmă, încât să mă întrebe, cu o voce seacă:

— Ce vrei să spui cu asta?

— Ce vreau să spun? Ce vreau să spun? l-am maimuțărit eu. Păi vreau să spun că dacă generalul s-a instalat ieri la comanda diviziei şi nu cunoaşte cu ce se ocupă fiecare om din subordinea lui, ar fi trebuit să fie informat de unii ca tine că eu **nu pot** părăsi incinta

de zealit decât în caz de atac nuclear. Acu' pricepi ce mama dracului am vrut să spun?

Nu ştiu precis cât a înțeles, dar şi-a strâns bucățelele de orgoliu de pe jos şi s-a dus să mă raporteze generalului. Aşa se zice în armată, „să raporteze", cică. Unul ca el, în școală, ar fi fost sigur numit pârâciosul clasei.

Probabil că au citit regulamentul ăla până la urmă. Cel puțin partea care se referea la mine şi n-am mai fost deranjată un timp. În schimb, am observat că au mutat cortul în care fusese instalat statul major ceva mai aproape de sfera de zealit unde îmi tocam mărunt nervii. Având ceva vechime, ştiam şi de ce. Ca să ajungă repede la mine în caz de alarmă.

Sunt un Timer. Cei mai mulți pronunță Taimer, alții îmi zic Tumberline. Dar am auzit că unii îmi spun Prințesa din Palatul de Cleştar, deşi puțini m-au văzut la față, cât să-şi dea seama dacă sunt sau nu asemănătoare unei prințese. Întâmplător, pe vremea când mai ieşeam în lume, mi se spunea că sunt frumuşică. Dar acum mă puteam şterge la fund cu părerea lor despre mine, pentru că nu mai văzuse nimeni cum arăt, de peste un an de zile. Fac doar o dată pe săptămână duş şi mi-e dor de o baie cu spumă ca de mama. În restul timpului, stau cuminte în sfera mea – construită din cel mai scump şi mai dur material din univers – şi aştept să se întâmple o nenorocire. Atunci, folosindu-mă de un talent pe care nu îl înțeleg nici eu şi probabil că

nici alții, mă deplasez cu câteva ore înapoi în timp, dau alarma şi îl anunț pe comandantul de divizie că acolo va cădea în curând o rachetă. Înainte de a mă întoarce în timp, lansez o dronă care filmează locul impactului, astfel ca generalii care conduc divizia să ştie cât de mult să o mute şi unde anume.

Cum de rezistă sfera unui asemenea impact direct? Habar n-am! Dacă doriți amănunte, ar fi mai bine să întrebați un specialist în fizică cuantică, deşi nici ăia nu cred că ştiu prea multe, datorită secretului militar. Oricum, era construită dintr-un material dat dracului şi pot să spun că am încasat ceva rachete în plin şi abia dacă le-am simțit. Iar unele păreau în mod sigur mai mari de 40 de megatone, cel puțin din discuțiile pe care le-am auzit ulterior.

Cum de mă puteam deplasa în trecut câteva ore? Iar nu am habar şi nici nu ştiu la cine să vă trimit să întrebați, de data asta. În timpul unor controale de rutină, care se fac la încorporare, s-a observat că unele candidate aveau această abilitate. Nu exista nicio modificare genetică la cele care puteau face aşa ceva şi nici nu se descoperise o altă metodă de a le depista decât experimentul în sine. Însuşirea asta o aveau numai femeile şi era destul de rară, de una la câteva milioane. Iar cele mai multe nici nu voiau să audă de angajarea în armată, ci doreau să uite de „talentul" lor şi să-şi trăiască viața ca orice fată normală. Pentru că talentul ăsta dispărea pe măsură ce posesoarea lui înainta în

vârstă. După 30 de ani, încetul cu încetul, capacitatea de a se întoarce în timp se micşora cu fiecare an care trecea, astfel că, în jurul vârstei de 35 de ani, dispărea cu totul sau se reducea la doar câteva minute complet nefolositoare pentru armată şi erau pensionate.

Dar eu aveam abia 21 de ani şi o dată m-am întors în timp cinci ore, ceea ce era un fel de record, aşa că mi se făceau aproape toate mofturile. Mi se aducea mâncare şi apă o dată pe săptămână şi tot atunci se golea şi toaleta. Mă aşteptam să văd mutre îmbufnate la soldații care se ocupau de treaba asta, dar nimeni nu mai făcea nazuri că trebuie să-mi strângă rahatul, după ce le salvasem de câteva ori fundurile. Ba mai mult, ştiind că îi pot vedea pe monitoare, de cele mai multe ori îmi făceau semne voioase cu mâna când treceau pe lângă sferă.

O dată am încercat să văd până unde pot să întind coarda şi am cerut un grătar de vită kobe. Am motivat că am visat aşa ceva şi că există riscul să-mi pierd puterile dacă nu mănânc. În 24 de ore a sosit cotletul de vită kobe şi bucătarul generalului l-a gătit pe un grătar chiar acolo, lângă uşa ovală prin care se făcea comunicarea cu exteriorul.

L-am scuipat îngreţoşată, după ce l-am gustat şi l-am pus deoparte pentru Max. Pentru că, din când în când, atunci când mă credeam neobservată, deschideam uşa de aprovizionare şi îl chemam încet pe Max, ca să-l răsfăț cu bunătățile de care dispuneam. De fapt, bietul

Max cred că venea nu de dragul mâncării – îl hrăneau şi pe el destul de bine – ci pentru că era dornic şi el să fie băgat în seamă. Cum dimensiunea uşii era destul de mare, odată a intrat cu totul înăuntru şi m-a umflat râsul. Cum ar fi fost să-l păstrez doar pentru mine şi să nu-i mai dau drumul? Apoi mi-am dat seama că sărmanul câine, pe lângă nevoia de afecţiune, mai are nevoie şi de mişcare, astfel că, după vreo câteva ore în care a fost căutat peste tot, în cele din urmă, cu părere de rău, i-am dat drumul.

Cred că momentul în care am clacat a fost atunci când sora mea mai mare m-a anunţat că se mărită şi am fost informată de comandanţi că nu voi putea participa la nuntă. Se aşteptau câteva atacuri serioase, iar eu nu aveam înlocuitoare. De fapt, plecatul meu la nuntă era mai mult un moft, dar a fost picătura care a umplut paharul. La urma urmei, poate că a fost mai bine că n-am participat. Mie oricum nu îmi plăcea Mike, băiatul pe care sora mea îl alesese drept soţ. Era un băiat de treabă, dar plictisitor până peste poate, aşa că aveam de gând să-l pun să îngenuncheze de câteva ori în faţa miresei, folosindu-mă de abilităţile mele ascunse, pentru a mai pigmenta puţin momentele de plictiseală.

Sunt sigură că o asemenea folosire a talentului meu nu ar fi fost deloc pe placul comandanţilor, dar ce puteau să îmi facă? Să mă bage la arest? O singură dată a avut tupeu un comandant să mă ameninţe că o să

mă aresteze dac-o să mă mai port obraznic cu ofițerii şi s-a blocat când l-am întrebat nevinovată: „Mă scuzați, dar nu sunt arestată deja? Eu aşa am crezut!"

De obicei mă împăcam bine cu generalii care comandau divizia la care eram arondată, care erau schimbați destul de des, din cauza stresului. Ei erau stresați pentru că mureau şi ştiau că mor, dar se pare că eu, care îi vedeam murind, nu trebuia să fiu stresată deloc. Ciudat mod de a gândi mai au şi cei din armată. Oricum, chiar dacă nu aveau încredere în mine, cred că niciunei minți luminate de la Pentagon nu i-a trecut prin cap ce le coceam eu.

☆ ☆ ☆

De generalul Bill Carson nu mi-a plăcut de cum a sosit la comanda diviziei. Nu îmi plăcea pentru că era încrezut şi, mai ales, pentru că îl suspectam că mai era şi laş pe deasupra. Mi-a confirmat bănuielile încă de la primul atac, când s-a urcat în elicopter şi a şters-o, lăsându-i pe cei din subordine să organizeze deplasarea diviziei în afara razei de acțiune a rachetei.

Aceasta a sosit pe la ora zece. Inamicii noştri nu aveau deloc imaginație sau poate că aveau şi ei un program de respectat. Nu era o rachetă mare, dar a pustiit totul în jurul sferei de zealit. Monitoarele au atenuat automat luminozitatea, astfel că am văzut cu claritate cum toate cele din jurul meu au fost azvârlite

în aer. De data asta, epicentrul exploziei a fost destul de departe de sferă. Dacă ar fi fost mai aproape, totul ar fi fost transformat instantaneu în praf incandescent. Aşa, am avut plăcerea să văd cortul generalului trecând cu viteză pe lângă sferă şi o clipă am avut impresia că-l văd şi pe general zburând pe lângă mine. Mi-am dat seama că totul nu era decât un produs al imaginaţiei mele, în momentul când mi s-a părut că acesta îmi trimite din zbor bezele. Am izbucnit în râs, fără să-mi pun problema ce vor spune cei care îmi analizau cu grijă comportamentul, că eu izbucnesc în râs când mor zece mii de oameni în jurul meu – sau câţi vor fi fost în divizia mea.

Cu gândul la generalul care zbura pe lângă mine, trimiţându-mi bezele, am făcut prima greşeală. În loc să-mi drămuiesc puterile, m-am întors în timp cât de mult am putut, adică vreo cinci ore. După asta ar fi fost nevoie de cel puţin 24 de ore ca să-mi revin cât de cât şi să mă pot întoarce o oră, cel mult două. De obicei, aveam nevoie de 48 de ore de odihnă deplină pentru a-mi recăpăta forţele şi pentru a mă putea întoarce în timp tot cinci ore. În principiu, dacă nu-mi foloseam toate cele cinci ore pentru primul salt, se presupunea că îmi mai rămâneau ceva rezerve. Calculele nu se făceau prin simplă scădere, dar îmi rămânea destul timp la dispoziţie.

Aşa cum am spus, după ce-am recuperat drona care a filmat dezastrul din jur, cu gândul la generalul zbu-

rător m-am întors cinci ore fără să îmi mai las niciun minut rezervă. Am dat alarma şi-am predat înregistrările compartimentului tehnic, apoi m-am prăvălit în fotoliu, încercând să-mi recapăt puterile. Racheta a fost una destul de prăpădită. Abia dacă a pârjolit vreo câţiva kilometri în jurul epicentrului, deci la o distanţă de 20-30 de kilometri depărtare explozia abia dacă depăşise efectul unui uragan. Şi să deplasezi o divizie la 30 de kilometri în cinci ore, mai ales când te aştepţi la un atac, era un fleac.

Ei bine, fleacul ăsta a fost lăsat de generalul Bill Carson pe seama celor din statul major şi el a tăiat-o la o distanţă sigură, de vreo 50 de kilometri.

Sfera de zealit avea posibilitatea să se deplaseze singură, aşa că, după ce-am ajuns la locul unde s-a stabilit divizia, m-am întors cu faţa spre locul unde urma să aibă loc explozia. De la 32 de kilometri – unde ne aflam – explozia abia dacă a părut ceva mai puternică decât un fulger îndepărtat. Soldaţii au început să amplaseze corturile şi să execute lucrările de geniu stabilite din timp pentru asemenea situaţii. Generalul Bill Carson s-a întors şi el după o vreme şi se învârtea în jurul cortului unde urma să-şi instaleze statul major. Îşi certa subordonaţii cu o voce ascuţită care mă călca pe nervi, aşa că am închis microfoanele exterioare. Gesticula cu mâinile de parcă ar fi condus mari armate, dar de fapt cerea să-i fie mutat cortul mai aproape de sfera mea. Era un om laş şi detestabil. În ciuda acestui

fapt, mă aşteptam să-şi deplaseze fundul până la sfera mea, să-mi mulţumească măcar formal pentru că îi salvasem viaţa şi divizia. N-a făcut-o şi cred că atunci când mi-am dat seama că nici nu va veni şi-a semnat sentinţa.

Max, câinele-sergent dresat să descopere minele, se învârtea de colo-colo, debusolat şi mi-am zis că, în graba mutării, cei de la intendenţă uitaseră să-i dea de mâncare. Tocmai mă gândeam să-l chem la mine să-i dau eu ceva, când a avut loc a doua explozie.

Nu cred că trecuseră mai mult de două ore de la prima şi, după cât de tare a fost zguduită sfera de data aceasta, m-am aflat mult mai aproape de epicentru sau, pur şi simplu, racheta a fost una mai puternică. Ultimul lucru pe care l-am văzut înainte ca monitoarele să-şi atenueze aproape complet strălucirea a fost Max, alergând spre sfera mea dând vesel din coadă. Când monitoarele şi-au recăpătat strălucirea, în jurul meu nu mai era decât un pustiu înfiorător. În mod clar, de data asta fusese o rachetă de mare putere, iar faptul că sosise atât de repede după cealaltă era semn că cineva din tabăra adversă începea să gândească.

Adică nu era posibil ca, după ce trânteşti o rachetă cu un focos de 20 de megatone în capul unei divizii, să o regăseşti peste numai câteva ore, întreagă şi nevătămată, la 30 de kilometri distanţă. Într-un fel sau altul aflaseră şi despre modul în care mă întorceam eu în timp, să anunţ atacul. Şi, mai ales, aflaseră că nu-mi

puteam regenera instantaneu puterea de a călători în timp.

Am scuturat din cap şi-am încercat să mă întorc cât am putut de mult: patru minute. La dracu! În patru minute nu aveam timp nici măcar să dau alarma, necum să mai scot drona ca să analizez distrugerile. Generalul Bill Carson se învârtea în jurul cortului unde urma să-şi instaleze statul major şi îşi certa pentru a doua oară subordonații. Pentru mine era a doua oară şi, revăzându-i gesturile pline de importanță, m-am hotărât. L-am strigat uşor pe Max şi am şoptit:

— Max, hamburger!

Ştiam că nu refuză niciodată aşa ceva şi la fel a făcut şi acum. Am deschis chepengul de aprovizionare, l-am lăsat să intre şi l-am închis exact la fix. Max m-a privit puțin speriat, cât timp sfera s-a zguduit de explozie, dar s-a liniştit când i-am dat hamburgerul promis.

☆ ☆ ☆

În cele din urmă, după ce şi-au dat seama că nu mai este nicio primejdie, locul din jurul sferei a început să se populeze. În ultimul timp se foloseau încărcături „curate" pentru rachete, astfel că imediat ce se aşeza praful şi se răcea locul, se putea vizita fără niciun pericol, pentru că nu mai rămânea nicio urmă de radiație reziduală. Soldații de la intendență au început să ridice corturi pe cenuşa celor spulberate de ex-

plozie şi, foarte aproape de sfera mea, a apărut iar cortul de stat major.

Totul s-a încadrat oarecum în şablonul obişnuit, până când am predat specialiştilor înregistrările şi-au văzut isprava mea. Când s-a aflat că am salvat un câine în locul unui general, locul a început să semene cu un cuib de viespi. Lângă cortul de stat major a mai apărut unul, iar dintr-un elicopter, sosit puțin mai târziu, au coborât câțiva generali cu trese ciudate. După ce-am căutat prin baza de date, am aflat că erau din magistratura militară. Au privit încruntați spre sfera de zealit şi au intrat în cort.

Lucrurile aveau să devină în scurtă vreme interesante, aşa că m-am grăbit să fac un duş, pentru că presimțeam că voi fi chemată să dau socoteală.

Un maior – tot un maior! – mi-a adus un ordin, câteva minute mai târziu, prin care mi se comunica faptul că literele a, b şi c din regulament erau momentan suspendate, iar eu eram convocată în fața curții marțiale, constituită în scopul analizării faptelor mele de indisciplină şi a încălcării unor ordine directe.

În spatele lui au apărut şi doi zdrahoni din poliția militară, care m-au condus, fără să spună niciun cuvânt, spre cortul cel nou.

Am intrat şi m-am oprit în uşă, dar unul din polițiştii militari m-a împins şi mi-a arătat un scaun în fața unei mese la care erau nu mai puțin de şapte generali şi doi colonei. Parcă îmi doream să cadă acum o rachetă

în capul nostru, să le mai taie puțin din aerele pe care şi le dădeau.

Mi-am manifestat teama pentru o asemenea posibilitate, dar am fost pusă la punct de comandantul curții marțiale, care m-a informat că s-a convenit la un armistițiu cu partea adversă pe durata procesului şi să fac bine să iau odată loc şi să nu mai răspund decât când sunt întrebată.

— Am înțeles! Să trăiți!

Am luat loc şi am fost informată despre actele mele de indisciplină şi despre alte chestii care au considerat ei necesar să mi le comunice. Nu eram foarte atentă la ce spuneau când unul, când altul şi priveam în jur, dar nu-l vedeam pe Max. Dacă planul meu reuşea, voiam ca măcar o ființă dragă mie să mă însoțească în necunoscutul ce ne aştepta.

Într-un târziu, când procurorul a terminat de încadrat faptele mele, a început să vorbească apărătorul meu din oficiu. Acesta părea chiar mai pornit împotriva mea decât procurorul.

L-am lăsat şi pe el să vorbească, apoi am spus:

— Îl vreau martor pe sergentul Max.

— Cine-i sergentul Max? a întrebat comandantul completului de judecată.

— Câinele pe care inculpata l-a salvat în locul generalului Bill Carson, a răspuns avocatul meu din oficiu, privindu-mă ciudat.

Cred că avea impresia că vreau să mizez pe cartea nebuniei temporare, dar nici vorbă de aşa ceva.

L-au adus şi pe Max care, atunci când s-a văzut în sala plină de oameni necunoscuți, a venit şi s-a aşezat lângă scaunul meu. A ridicat capul spre mine, iar eu i-am zâmbit încurajator.

M-am ridicat în picioare şi-am spus:

— Recunosc toate acuzațiile care mi se aduc. Vă rog să pronunțați sentința!

— Nu dumneata spui Curții când să pronunțe sentința! a tunat procurorul de caz, dar comandantul completului i-a făcut semn să ia loc şi, după o scurtă dezbatere, am fost condamnată la moarte. Având în vedere că faptele au fost comise pe timp de război, nu se acorda drept de recurs, iar sentința avea să fie executată imediat.

— S-o credeți voi, am mormăit eu şi m-am ridicat în picioare, îndreptându-mă spre uşă.

Cei doi polițişti militari m-au condus afară şi...

...am intrat iar în cort şi m-am oprit în uşă, dar unul din polițiştii militari m-a împins şi mi-a arătat iar un scaun în fața unei mese, la care erau aşezați nu mai puțin de şapte generali şi doi colonei. Parcă îmi doream să cadă acum o rachetă în capul nostru, să le mai taie puțin din aerele pe care le afişau.

Mi-am manifestat iar teama pentru o asemenea posibilitate, dar am fost pusă din nou la punct de comandantul curții marțiale, care m-a informat că s-a convenit la un armistițiu pe durata procesului, să iau loc odată şi să nu răspund decât întrebată.

— Am înţeles! Să trăiţi! am răspuns eu iarăşi.

Am luat loc şi-am încercat să mă port exact la fel ca data trecută, cu speranţa că astfel îi voi face şi pe cei din faţa mea să se comporte identic. Până acum mă ţineam întocmai de planul meu şi se părea că nimeni nu îşi dădea seama că în Timp se săpau făgaşe adânci.

— Îl vreau martor pe sergentul Max, am spus eu iar.

— Cine-i sergentul Max? a întrebat comandantul completului de judecată.

— Câinele pe care inculpata l-a salvat în locul generalului Bill Carson, a răspuns avocatul meu din oficiu, privindu-mă iar ciudat.

L-au adus şi pe Max care, atunci când s-a văzut în sala plină de oameni necunoscuţi, a venit şi s-a aşezat lângă scaunul meu. A ridicat capul spre mine, iar eu i-am zâmbit încurajator. Din câte auzisem, Eternitatea poate fi foarte lungă, aşa că mă bucuram că-l aveam lângă mine.

M-am ridicat în picioare şi-am spus din nou:

— Recunosc toate acuzaţiile care mi se aduc. Vă rog să pronunţaţi sentinţa!

— Nu dumneata spui curţii când să pronunţe sentinţa! a tunat procurorul de caz, dar comandantul completului i-a făcut semn să ia loc şi, după o scurtă dezbatere, am fost condamnată iar la moarte. Având în vedere că faptele fuseseră comise pe timp de război, nu se acorda drept de recurs, iar sentinţa avea să fie executată imediat.

— S-o credeți voi, am mormăit eu iar şi m-am ridicat în picioare, îndreptându-mă spre uşă.

Cei doi polițişti militari m-au condus afară şi în fața mea a venit un tânăr căpitan preot care m-a oprit şi, cu un gest, i-a îndepărtat câțiva paşi pe polițişti.

— Ştiu ce vrei să faci, mi-a spus el. Dacă şi a treia oară repeți aceeaşi scenă prin Timp, se vor săpa asemenea urme, încât nimeni nu o să vă mai poată scoate de acolo. Am privit spre gardul de sârmă ghimpată construit de soldații de la intendență, lângă care se aduna deja plutonul de execuție. Am zâmbit şi-am spus:

— Asta şi vreau!

I-am arătat spre soldații din plutonul de execuție:

— Alternativa de acolo nu-mi convine.

— Putem rezolva asta cumva... a spus el şi mi-am dat seama, după voce, că era la fel de preot pe cât eram eu Papă, aşa că i-am răspuns:

— Ar fi trebuit să o faceți până acum.

Mi-am dat seama că trăgea de timp, în speranța că-mi va întrerupe planul aşa că...

...am intrat şi m-am oprit în uşă, dar unul din polițiştii militari m-a împins şi mi-a arătat un scaun în fața unei mese, la care erau nu mai puțin de şapte generali şi doi colonei.

Şi de data asta totul a decurs la fel, aşa că l-am cerut iar pe Max.

— Îl vreau martor pe sergentul Max.

— Cine-i sergentul Max? a întrebat comandantul completului de judecată.

— Câinele pe care inculpata l-a salvat în locul generalului Bill Carson, a răspuns avocatul meu din oficiu, privindu-mă ciudat.

L-au adus pe Max a treia oară. Când s-a văzut în sala plină de oameni necunoscuți, a venit şi s-a aşezat lângă scaunul meu. A ridicat capul spre mine, iar eu i-am zâmbit încurajator. L-am mângâiat pe cap şi m-am gândit că era singura ființă dragă mie care avea să mă însoțească în eternitatea care ne aştepta.

M-am ridicat iar în picioare şi am spus:

— Recunosc toate acuzațiile care mi se aduc. Vă rog să pronunțați sentința!

— Nu dumneata spui Curții când să pronunțe sentința! a tunat procurorul de caz, dar comandantul completului i-a făcut semn să ia loc şi, după o scurtă dezbatere, am fost condamnată la moarte. Având în vedere că faptele fuseseră comise pe timp de război, nu se acorda drept de recurs, iar sentința avea să fie executată imediat.

— S-o credeți voi, am mormăit eu şi m-am ridicat în picioare, îndreptându-mă spre uşă.

Cei doi polițişti militari m-au condus afară apoi...

...am intrat iar în cort, pentru a patra oară, din infinitatea de dăți în care aveam să o fac.

De data asta, în loc să aştept să fiu împinsă de polițiştii militari, m-am ferit şi m-am oprit în loc. Poliți-

ştii au împins aerul, iar completul de judecată a început să certe scaunul pe care ar fi trebuit să stau eu.

Aşa cum am bănuit, numai ceilalţi erau obligaţi să joace mereu şi mereu aceeaşi piesă. Eu, în calitate de regizor al acestei piese suprarealiste, eram exonerată. Eram bucuroasă că prevăzusem asta, altfel cred că aş fi căpiat. Nu am fost aşa de bucuroasă când am văzut că bietul Max, atunci când a intrat în cort, a trecut pe lângă mine şi s-a dus să se gudure pe lângă scaunul meu gol.

A zecea oară am început să mă plictisesc. Am luat cariocile de pe masă şi-am început să le desenez mustăţi şi bărbi celor din completul de judecată. La fiecare reluare, desenele mele se ştergeau, aşa că am avut destul de lucru încă vreo cinci reluări, până când am început să mă plictisesc. L-am mângâiat pe Max, dar nu părea să mă bage în seamă, atent cum era la ceea ce vedea el pe scaun.

Am ieşit afară din cort, însă nu mă puteam îndepărta mai mult de câţiva metri. O ceaţă groasă şi lăptoasă, de consistenţa cauciucului dur, înconjura tot cortul.

Am ţinut evidenţa până pe la vreo două sute de repetiţii, apoi am renunţat. Am luat pistolul din tocul unui poliţist militar şi-am tras un foc în sus. Glonţul s-a pierdut dincolo de pânza cortului. Când m-am dus afară şi-am tras un foc în zidul de ceaţă, glonţul a ricoşat din el şi mi-a trecut şuierând pe lângă urechi.

La următoarea reluare, pistolul polițistului avea iar încărcătorul plin şi, înainte să-l pun în toc, am rămas multe minute cu el în mână. Da, asta ar putea fi o soluție, o posibilă ultimă soluție, deşi nu eram sigură că după două ore nu m-aş fi sculat din moarte să asist iar şi iar la dezbaterile completului de judecată.

Am renunțat la ideea cu pistolul şi-am început să mă gândesc. Nu eram un om de ştiință adevărat... dar aveam 21 de ani, o curiozitate de pisică şi o infinitate de timp înaintea mea ca să rezolv rahatul temporal în care singură mă băgasem.

ÎNCĂPĂȚÂNAREA TIMPULUI

Când am fost admis la Institutul de Cercetare a Timpului, primul curs l-am avut cu profesorul Iwao Suzuki, care, deși aducea cu un samurai bătrân, avea un fel foarte poetic de a se exprima. Lucrul ăsta i-a descumpănit pe toți cei care sperau să dea iama cât mai curând printre dinozaurii jurasicului sau s-o vadă în realitate pe Elena din Troia.

— Definiția timpului, care îmi place mie cel mai mult, ne-a spus el la începutul cursului, este a unui poet și prozator portughez care a trăit în insulele Canare: „Timpul este un maestru de ceremonii care ne aduce acolo unde se cuvine să fim. Avansăm, ne oprim și dăm înapoi la ordinele lui. Greșeala noastră este că ne închipuim că-l putem trage pe sfoară".

Așa și-a început cursul despre timp bătrânul profesor și, după ce a privit sala plină de studenți, părând că se amuză de consternarea lor, a continuat:

— Este vorba despre Jose Saramago. Nu văd de ce definiția lui ar fi mai prejos decât cea pe care o să v-o explice pe îndelete ceilalți colegi ai mei sau cea ușor peiorativă a altora: „Timpul este ceea ce se întâmplă atunci când nimic altceva nu se întâmplă!"

A început să se plimbe printre cei treizeci și trei de studenți din anul întâi, părând că-și face timp să-l privească pe fiecare în ochi, ca și cum i-ar cântări aptitudinile. După câteva minute, care mie mi s-au părut interminabile, a rostit:

— Ceilalți profesori o să vă explice pe îndelete definiția fizică sau filosofică a timpului, dar eu vă avertizez de pe acum că toți greșesc: timpul nu este deloc ceea ce spun ei, ci un adolescent rebel și încăpățânat, plin de sine și foarte ușor de supărat dacă încercați să-i dejucați planurile. Din fericire pentru voi, numai vreo trei-patru veți avea ocazia să constatați cât de încăpățânat poate fi.

Văzând că-l privim uimiți, ne-a lămurit:

— Știu că nu vi s-a explicat încă, dar numai zece la sută dintre cei înscriși în primul an vor avea și ocazia să călătorească în timp. Ceilalți vor alimenta aparatul birocratic al institutului. Nu mă întrebați și de ce, pentru că nimeni nu știe motivul, însă doar nouă virgulă opt la sută din populație are genele potrivite pentru a face o vizită Măriei Sale, Timpul.

Profesorul Suzuki s-a întors la catedră și a mormăit încet, astfel încât numai cei din primele rânduri l-au auzit:

— Sau poate doar așa vrea Timpul să se întâmple.

☆ ☆ ☆

Spre încântarea mea, am fost printre puținii aleși, astfel că, în mai puțin de trei ani, am avut ocazia să fac primul salt temporal. La început, am fost puțin dezamăgit. Poate pe bună dreptate. Unul dintre colegii respinși la proba practică a spus că degeaba ne grozăvim noi cu aventurile noastre, tot nu suntem altceva decât niște vidanjori temporali. Vorba asta s-a făcut auzită mai întâi după ce unul dintre noi a fost trimis să aducă câteva kilograme din rahatul nu mai știu cărui dinozaur, ca să înțeleagă o dată pentru totdeauna savanții modul lor de alimentație. Pe lângă asta, eram trimiși să aducem diferite probe, pentru a se lămuri una sau alta dintre teoriile controversate ale științei, dar numai acele probe care, odată scoase din circuitul temporal, nu ar fi afectat istoria în niciun fel. Însă expresia „vidanjori temporali" a prins și, de atunci, cu o invidie prost ascunsă, așa ne spuneau toți cei care nu puteau călători. Oricât am încercat să-l schimbăm, așa ne-a rămas numele. E drept că și noi le ziceam lor rebuturi temporale, dar asta nu schimba cu nimic situația.

Am înclinat să le dau dreptate și să-mi privesc cu dispreț munca, până când, după vreo sută de transferuri temporale, mi s-a dat acces nelimitat în camera de transfer temporal. Uneori am impresia că ăsta a și fost scopul meu inițial, deși nu aș fi mărturisit-o nimănui. În mod sigur, subconștientul meu lucrase intens ca eu să ajung acolo unde și-a dorit.

Motivul principal a fost Sandra, o vecină de-a mea lovită de un destin atât de crunt, încât aș fi făcut orice ca s-o eliberez de el. Cu atât mai mult cu cât toată adolescența fusesem îndrăgostit de ea, chiar dacă pe atunci ea nici nu avea ochi pentru mine – lucru cu atât mai frustrant.

Sandra era o fată superbă care, în urmă cu vreo patru ani, suferise un accident cumplit: într-o seară, pe când alerga spre prietenul ei, care își parcase mașina pe partea opusă a străzii, o motocicletă a dat peste ea și a rănit-o grav. După mai multe luni petrecute în spital, când a venit acasă, era paralizată de la brâu în jos și condamnată să-și petreacă restul vieții într-un scaun cu rotile. Vechii prieteni au dispărut de lângă ea unul câte unul. Primul, chiar cel spre care alergase în ziua accidentului.

O vedeam zilnic în drum spre institut. Ieșea de dimineață cu scaunul în fața porții și privea lumea care trecea prin dreptul ei. Avea un pled de lână împletită pe picioarele ei atât de frumoase, încât ai fi jurat că erau făcute numai pentru dans și alergat. Pe față purta un zâmbet trist, dar minunat, iar eu nu o dată mă opream să-i pun câte-un fir de trandafir în poală, încercând să aduc o urmă de bucurie în ochii ei, tot mai stinși.

Îi aduceam doar o palidă consolare cu florile mele, așa că, în cele câteva minute petrecute cu ea dimineața, îi și povesteam câte ceva din ceea ce făceam la institut.

N-a părut niciodată cu adevărat interesată de poveștile mele, până când am început să-i vorbesc cum călătoream în trecut. Căutam să-i relatez cele mai amuzante întâmplări. Ea zâmbea, dar se vedea că era cu gândul în altă parte. Totuși, într-una din zile, când i-am pomenit despre călătoriile făcute foarte aproape de timpul nostru, a devenit foarte curioasă și mi-a pus întrebare după întrebare, iar în ochii ei s-a ivit, pentru prima dată după accident, o sclipire de interes.

În diminețile următoare, am văzut cum își mușcă buzele, ca și cum ar fi vrut să întrebe ceva, dar se abține în ultima clipă. În cele din urmă, n-a mai răbdat:

— Thomas, e-adevărat că înainte de... – arătă ea cu ochii spre picioarele ei imobilizate –, ai fost îndrăgostit de mine?

Am zâmbit trist, la rândul meu:

— Sincer să fiu, Sandra, cred că mai sunt și acum!

— Nu te cred!

Răspunsul ei a venit prompt, prea prompt, ca pregătit din timp, dar se vede că eram, totuși, îndrăgostit de-a binelea, dacă n-am bănuit ce se ascundea în mintea ei.

— Cum poți să spui așa ceva? am întrebat-o, revoltat pe bună dreptate.

A zâmbit trist și-a spus aproape în șoaptă:

— Dacă m-ai iubi așa cum spui... adică dacă m-ai iubi cu adevărat, ai face ceva ca să nu mai fiu așa...

A arătat din nou spre picioarele ei paralizate.

Acum, sincer să fiu, nu știu cât a fost plănuit și cât nu din ceea ce mi-a zis, dar mi-a explicat pe scurt cum credea ea că ar trebui să procedez: să mă întorc în timp până în seara accidentului și să stau de pază lângă ea, iar când vrea să traverseze în fugă, eu doar s-o prind bine de mână și să nu-i dau drumul până când nu trece motocicleta. Din câte mi-a dat de înțeles, pe urmă totul avea să fie bine și noi să rămânem pentru totdeauna împreună.

— Dar adu-ți aminte, Sandra, pe vremea aia, tu nici nu mă băgai în seamă!

— E adevărat că-mi păreai cam urâțel, dar să știi că, în taină, și eu am fost îndrăgostită de tine.

N-a fost nevoie de niciun cuvânt în plus. După ce mi-am notat cu grijă ziua și ora accidentului, am început să studiez posibilitatea de a-l evita.

Nu părea să fie foarte greu, pentru că, după ce depășeai un anumit număr de călătorii temporale, ți se lăsa o anumită libertate de acțiune. Era vorba despre așa-numitul timp flotant care se acumula în contul meu și pe care puteam să-l folosesc cum credeam de cuviință. Nu pentru excursii personale, bineînțeles, deși cred că uneori și acestea se tolerau în mod tacit, câtă vreme ne îndeplineam sarcinile de „vidanjori" fără să crâcnim. Cum nu credeam în paradoxurile temporale, predate la cursuri mai ales ca să-i sperie pe novici, nu mi-am luat cine știe ce măsuri pentru a evita să mă întâlnesc cu mine însumi. Nici n-a fost nevoie,

pentru că în urmă cu patru ani, în seara accidentului, la ora opt, eu stăteam cu burta pe carte și învățam pentru examenul de admitere la institut.

Pe prietenul Sandrei îl chema Robert. După ce a aflat starea în care a ieșit din spital, n-a mai căutat-o niciodată. Robert ar fi vrut lângă el o fată veselă, care să danseze și să râdă întruna și să-l însoțească în ieșirile „exotice" pe care părinții săi doldora de bani i le ofereau din belșug. De fapt, tot la o distracție se grăbeau și în seara cu pricina. La ora opt fără un sfert m-am plasat în tufișurile din fața casei ei și m-am pus pe așteptat.

Nu repetasem prea mult ce anume să-i spun Sandrei când avea să apară. Poate m-am bazat prea mult pe ideea ei că e suficient s-o țin bine de mână ca să nu traverseze și lucrurile urmează să se rezolve de la sine. Adică o să rămânem pe vecie împreună. Eram naiv, dar fără îndoială și foarte îndrăgostit. Asta nu e o scuză, ci o explicație pentru ceea ce s-a întâmplat.

Mi-a tresărit sufletul când, pe la opt fără câteva minute, am văzut-o ieșind pe ușa casei, zglobie, așa cum o știam pe vremea aceea. S-a oprit o clipă pe verandă și l-a căutat din priviri pe Robert. L-a zărit lângă mașina lui de lux, parcată pe partea cealaltă a drumului, și i-a făcut veselă cu mâna. A coborât de pe verandă cu pași repezi și a vrut s-o ia la fugă spre el. Abia am apucat să ies din tufișuri și s-o strig:

— Sandra! Așteaptă puțin!

S-a oprit nedumerită și m-a privit lung. M-a recunoscut, în cele din urmă, pentru că cei patru ani care trecuseră între prezent și timpul de atunci nu mă schimbaseră atât de mult. Am ajuns lângă ea și am prins-o de mână:

— Așteaptă, trebuie să-ți spun ceva foarte important!

A rămas blocată. Niciodată până atunci nu-mi permisesem un gest atât de curajos și intim, în același timp.

— Nu trebuie să te mai duci la el... trebuie să rămâi cu mine.

Probabil că am mai bâiguit ceva, fiindcă a început să râdă și și-a smuls mâna dintr-a mea:

— Tu nu vezi cum arăți? m-a întrebat printre hohote.

A arătat cu mâna spre vikingul blond care o aștepta vădit impacientat lângă bolidul de lux.

— Așa un băiat îmi trebuie mie, nu o aschimodie ca tine.

S-a întors spre Robert și i-a strigat:

— Vin acum, iubitule!

Din capătul străzii se apropia o motocicletă masivă de curse, cu o viteză deloc potrivită pentru aleile înguste din cartierul nostru.

— Sandra, stai! am strigat, dar ea a pornit să traverseze în fugă.

Evident, motocicleta grea a dat peste ea, azvârlind-o la marginea drumului. Fața motociclistului era complet acoperită de cască. În mod surprinzător, ceva mi

s-a părut familiar la el. N-am avut timp să-l privesc mai atent, pentru că motocicleta s-a clătinat și am crezut că se va răsturna și ea lângă Sandra. Dar s-a redresat în ultima clipă și a plecat mai departe, cu motorul ambalat la maximum.

Când mi-am revenit din uimire, am constatat că și Robert plecase cu mașina lui de fițe, fără măcar să arunce o privire spre Sandra, care sângera abundent. Așa cum stăteau lucrurile, nici eu nu mă puteam apropia s-o ajut, așa că m-am retras iar în tufișuri, cu inima îndurerată, și am așteptat până când a chemat cineva salvarea. Am privit cum brancardierii au luat pe targă trupul fetei de care eram îndrăgostit lulea și care, știam, era condamnată să trăiască toată viața în scaunul cu rotile.

În timp ce mă îndreptam spre institut, cu gând să șterg urmele micii mele călătorii temporale, mi s-a părut că aud vorbele bătrânului profesor din anul întâi: „Timpul este un maestru de ceremonii care ne aduce acolo unde se cuvine să fim, avansăm, ne oprim și dăm înapoi la ordinele lui. Greșeala noastră este că ne închipuim că-l putem trage pe sfoară".

☆ ☆ ☆

Bineînțeles, Sandra nu a crezut o iotă din ceea ce i-am povestit a doua zi dimineața. A plecat umerii în jos și ochii i s-au umplut de lacrimi:

— Eram sigură că o să renunți în ultima clipă, mi-a reproșat, suspinând. Ți-a fost frică să nu te prindă și să nu te dea afară de la institut. Am bănuit eu că ții mai mult la slujbă decât la mine.

Oricât am încercat, n-am reușit s-o lămuresc. În cele din urmă, am renunțat și am început să caut o nouă cale să preîntâmpin accidentul.

Pentru că pe Sandra nu aveam cum s-o conving să nu traverseze și nu voiam să fac uz de forță în niciun caz, m-am gândit să aflu dacă n-aș putea să-l împiedic pe motociclist să treacă pe strada noastră.

Am cercetat cu atenție toate știrile despre accident apărute cu patru ani în urmă, dar nu spuneau decât că misteriosul motociclist a părăsit cu viteză locul accidentului și n-a fost găsit, în ciuda eforturilor depuse de poliție.

Într-adevăr, polițiștii nu găsiseră nimic. Dar eu aveam alte posibilități decât ei, așa că am pus la cale un plan minuțios care să mă ducă direct acasă la motociclist. Cei de la institut s-ar fi luat cu mâinile de cap dacă ar fi aflat cum le foloseam resursele. Speram să nici nu afle vreodată, pentru că, pe măsură ce experimentam, deveneam tot mai priceput la încălcarea regulilor.

Mai întâi, mi-am asigurat suficient timp flotant. Apoi am mers pe o cale care în mod sigur nu le era accesibilă polițiștilor. Cel puțin nu pentru cazurile obișnuite și cu atât mai puțin pentru un simplu accident, cum probabil considerau ei nenorocirea Sandrei.

În seara cu pricina, la opt fără un sfert, m-am postat, de data asta, în capătul străzii, nu acolo unde avea să aibă loc accidentul. Motivul era simplu: voiam să văd din ce direcție vine motociclistul. Apoi, la următorul transfer temporal, urma să mă postez la capătul celeilalte străzi și tot așa, până aveam să ajung la el acasă. Mi-au trebuit nu mai puțin de paisprezece transferuri până când să depistez unde locuiește și aproape că-mi epuizasem rezerva de timp flotant. Motociclistul ieșea din garaj la ora șapte și șaisprezece minute, se învârtea cât se învârtea prin oraș, iar la opt fix se înființa pe strada mea, unde avea fatidica întâlnire cu Sandra. Dacă totul mergea bine, aveam să anulez această întâlnire și consecințele ei teribile.

După ce am aflat de unde pleca, am așteptat să primesc câteva misiuni mai dificile, care mi-au permis să-mi refac rezerva de timp. Nu știam cât va dura să duc la capăt ceea ce îmi pusesem în gând. Când am considerat că am rezolvat problema asta, m-am transferat în seara accidentului, numai că la ora șapte, și nu pe strada mea, ci în fața garajului de unde avea să pornească motociclistul.

Am intrat în garaj și, spre norocul meu, am văzut că era singur. Nu părea să aibă mult peste optsprezece ani. Un copilandru cu fața plină de coșuri, care m-a privit speriat când am intrat și-am tras ușa după mine.

— Cine ești? Ce vrei? m-a întrebat, cu voce ușor tremurată.

Am fost tentat să-i spun: „Îngerul tău păzitor, luate-ar dracu'!", dar m-am apropiat de el și, cu electrosocul pregătit din vreme, l-am trimis în lumea celor adormiți. Nu mi s-a părut necesar să-l și leg, zicându-mi că e suficient să aștept lângă el până când avea să treacă ora la care văzusem data trecută că ieșise din garaj. Ca să fiu sigur, am stat câteva minute peste ora șapte și jumătate, apoi am revenit în prezent. Ajuns în camera de transfer, am semnat în condică și am plecat spre casă.

Spre surpriza mea, Sandra era pe veranda din fața casei, în binecunoscutul scaun cu rotile.

M-am apropiat neîncrezător. O clipă, am crezut că se preface, dar când am ajuns lângă ea și i-am văzut chipul trist, mi-am dat seama că mă înșelam.

— Ce s-a întâmplat, Sandra? N-ar trebui să mai fii în scaunul ăsta...

A zâmbit trist și a spus:

— Ai dreptate. Dacă cei care spun că mă iubesc chiar m-ar iubi, probabil că n-aș mai sta nicio clipă în el...

Și-a întors scaunul și a intrat în casă, lăsându-mă complet nedumerit.

M-am perpelit toată noaptea. Mi-am adus aminte – a câta oară? – de cuvintele profesorului Suzuki: „Timpul este un maestru de ceremonii care ne aduce acolo unde se cuvine să fim, avansăm, ne oprim și dăm înapoi la ordinele lui. Greșeala noastră este că ne închipuim că-l putem trage pe sfoară".

Probabil că puștiul cu motocicleta, după ce și-a revenit, a plecat totuși la plimbare, numai că de data asta nu s-a mai învârtit prin oraș, ci a venit direct pe strada mea.

A doua zi nu m-am mai oprit în fața verandei de unde Sandra privea lumea cu ochi apatici, ci direct la institut. Am așteptat cu sufletul la gură să treacă orele de program. Nici nu mai știu ce misiune am avut de îndeplinit de data asta, doar că am dus-o la capăt mecanic, cu gândul la Sandra și la cum aș putea să-i rezolv definitiv problema, care devenise acum și a mea. M-am temut că dacă se va vedea iar pe picioare, va face ca înainte, adică îl va prefera pe Robert sau pe unul de teapa lui, și nu pe mine. În fond, eu nu voiam de la ea recunoștință, ci iubire, dar bănuiam că, oricât i-aș dovedi ce anume am făcut pentru ea, balanța tot n-avea să se încline în favoarea mea. Cu toate astea, voiam în continuare s-o feresc de accident.

La sfârșitul programului de lucru, am mai rămas câteva minute bune pe lângă camera de transfer, până când am fost sigur că au plecat toți. Apoi am intrat și m-am transferat iarăși în fața garajului unde puștiul își pregătea motocicleta de drum.

Am procedat ca data trecută: uimire din partea lui, electroșoc din partea mea. M-am așezat, decis să nu mă mișc de lângă el și de lângă motocicletă până la ora opt fix, când o știam pe Sandra scăpată orice pericol.

Timpul trecea greu. La un moment dat, tânărul a început să miște, așa că l-am legat și i-am pus un căluș în gură, pentru că începuse să mă agaseze cu întrebări la care nu aveam niciun chef să-i răspund. Ca să nu-mi rețină chipul, mi-am pus casca lui de motociclist. Astfel că acum aveam fața ascunsă.

Tocmai îi pusesem călușul, când dinspre motocicletă am auzit o mișcare ușoară. M-am apropiat și am văzut consternat cum cheia se învârte singură în contact, iar ușa garajului se deschide de la sine.

Nici bine n-am urcat pe motocicletă, încercând s-o opresc, că a și ieșit din garaj și a pornit în viteză pe străzile orașului. De data asta mergea țintă spre strada mea și oricât am încercat să-i schimb direcția, n-am reușit. Ghidonul părea că are propria-i voință. Motocicleta accelera pe porțiunile de drum drept. Credeam că mai are puțin și-și ia zborul. La un moment dat, am riscat o frână, dar nici frâna cea de mână, nici cea de picior nu funcționau. Mă îndreptam, implacabil, spre locul unde aveam să accidentez fata de care eram îndrăgostit.

De vreo două ori, în timpul cursei mele nebunești, am încercat să claxonez. Măcar claxonul funcționa. Bine și așa, mi-am zis, pentru că, din momentul în care aveam să intru pe străduța mea și până aveam să ajung în dreptul Sandrei, intenționam să claxonez continuu, poate avea să audă sunetul și să se ferească sau să nu mai traverseze.

Speranțe deșarte! Ajuns în capătul străzii, am văzut-o pe veranda casei cum îi face veselă cu mână ticălosului de Robert, apoi coboară în fugă cele câteva trepte. Am claxonat, dar după câteva clipe claxonul s-a înecat și a început să scoată un horcăit anemic.

Am ajuns în plină viteză în dreptul ei și, cum toate eforturile de a trage de ghidon au fost zadarnice, n-am putut face altceva decât să asist pasiv cum motocicleta masivă pe care eram a lovit-o în plin. Vehicolul s-a clătinat și am crezut că va cădea, dar s-a redresat în ultima clipă și și-a reluat cursa infernală prin oraș. În nici un sfert de oră a ajuns înapoi la garaj, unde, după ce am deschis poarta, l-am parcat exact unde-l găsisem. De data asta, parcă bucuros că și-a îndeplinit misiunea, a redevenit o simplă mașinărie ascultătoare.

L-am dezlegat pe tânăr, dar nu mi-am scos casca de pe cap decât înainte de a ieși din garaj; n-aveam deloc chef să mă recunoască și cu atât mai puțin să târăsc institutul în vreun scandal.

Am prins un loc mai ferit și, asigurându-mă că nu mă vede nimeni, m-am întors în camera de transfer. Mi-am încuiat echipamentul temporal în dulap și am plecat. Pe culoar m-am ciocnit de profesorul Iwao Suzuki, care părea că mă așteaptă. L-am salutat și am dat să trec pe lângă el, dar s-a așezat în fața mea:

— Văd că faci ore suplimentare, tinere!

Nu mai știu ce-am bâiguit, însă n-am fost prea convingător, din moment ce mi-a făcut semn să-l urmez în cabinetul său.

Nu mai fusesem acolo din timpul studiilor. Părea mai mare decât îl știam. Era dotat cu o mulțime de monitoare și aparatură care-mi era complet necunoscută.

— Ia loc și povestește-mi despre călătoria ta plină de aventuri!

M-am așezat pe o margine de scaun și am început să-mi frământ mâinile: ar fi trebuit să-mi închipui că, într-un fel sau altul, drumețiile mele prin timp erau monitorizate, însă nu-mi imaginam că voi fi astfel tras la răspundere. Tocmai mă chinuiam să găsesc o introducere și o explicație cât mai rezonabilă a faptelor mele, când profesorul s-a apropiat de un monitor și l-a aprins. Pe el a început să se desfășoare ultima mea cursă, ca și cum ar fi fost filmată de sus.

— Sper că știi că fiecare kit de călătorii temporale are un sistem de înregistrare, pentru a putea urmări aventurile celor mai noi agenți temporali.

După ce am privit încă o dată cum am izbit-o în plin pe Sandra, i-am făcut semn să oprească monitorul. Oftând greu, l-am întrebat:

— Dacă știați ce vreau să fac, de ce m-ați lăsat?

Profesorul, cu figura lui de ascet, m-a privit lung, ca și cum ar fi ezitat să-mi răspundă. În cele din urmă, mi-a zis:

— Pentru că speram să reușești!

M-am încruntat și l-am privit fără să-l înțeleg. I s-a făcut milă de mine și mi-a explicat:

— De când s-a descoperit călătoria în timp, s-au făcut mii de călătorii și s-au adus tot atâtea mii de obiecte din trecut, de la rahat de dinozaur la tăblițe cuneiforme, dar nu s-a putut face nici măcar o intervenție în scurgerea evenimentelor.

A făcut o pauză, ca să asimilez informațiile, apoi a continuat:

— Am lăsat mână liberă noilor veniți, chiar dacă i-am monitorizat cu atenție, în speranța că ei, cu entuziasmul lor, vor reuși să găsească o cale să schimbe, cât de puțin, timpul.

A ridicat din umeri neputincios:

— Din nefericire, după cum bine ai văzut, timpului nu-i place deloc să-și bage cineva nasul în afacerile lui.

Am rămas pe gânduri, încercând să găsesc o rezolvare a problemei mele, știind acum că, la o adică, aș fi putut avea mână liberă. Profesorul a sesizat cât de concentrat sunt și m-a întrebat:

— După eșecul de astăzi, aveai de gând să renunți?

— Nu, în niciun caz. Voiam să caut altă cale...

— Mă bucur că ești optimist. Dacă nu sunt indiscret, cum ai fi avut de gând să procedezi?

Am ezitat scurt, pe urmă mi-am dat seama că este o copilărie să mă feresc, câtă vreme mă putea monitoriza oricând.

— Voiam să mă duc iar în garaj și să desfac motocicleta bucățele, apoi să-i împrăștii componentele prin tot orașul...

Profesorul Suzuki a ridicat mâna și mi-a făcut semn să mă opresc:

— E o abordare complet greșită.

— De ce?

— Pentru că, după cum ai văzut, dacă motocicleta se poate conduce singură, e clar că se va putea asambla din bucățile componente, chiar dacă ar fi la mare distanță una de alta.

Am dat din cap neîncrezător, deși văzusem cu ochii mei cum motocicleta se conducea singură spre locul unde avea s-o lovească pe Sandra.

— Ba mai mult, continuă profesorul, presupunând că ai fi topit toată motocicleta într-un bloc inform de metal, prietena ta tot s-ar accidenta.

— Cum așa? am întrebat, neîncrezător.

— Nu știu sigur cum, dar știu că așa ar fi. Poate s-ar împiedica de-o piatră și s-ar lovi atât de tare la cap, încât ar rămâne paralizată de la brâu în jos.

M-am încruntat.

— Și atunci vreți să spuneți că Sandra este condamnată să-și petreacă toată viața într-un scaun cu rotile?

— Nu eu o spun, ci Timpul. Ești invitatul meu să încerci să-i schimbi destinul prietenei dumitale. Începând de astăzi, ai la dispoziție cât timp flotant vrei, dar ține minte că, până acum, nimeni nu a reușit. Și, crede-mă, nu sunt puțini cei care au încercat.

Înainte de a pleca, am mai pus o întrebare:

— Bine, dar de ce această... imobilitate definitivă și iremediabilă?

Profesorul s-a ridicat să mă conducă.

— Dacă vrei să înțelegi timpul mai ușor, ar fi bine să nu-l mai consideri un concept fizic sau filosofic, ci o ființă vie.

Am făcut ochii mari.

— O ființă vie? m-am mirat. Glumiți, domnule profesor.

A ridicat din umeri.

— Știu că nu-ți vine să crezi, dar, dacă îl vei considera o ființă vie, ți-ar veni mult mai ușor să-l înțelegi și poate chiar să-l modifici.

A arătat spre monitoarele din spatele său, pe care se desfășurau imaginile cursei mele nebunești:

— O ființă vie, a spus, dar nu una inteligentă, cel puțin nu după canoanele noastre. Una care vrea să-și păstreze cu orice preț obișnuințele. Nu știm ce înseamnă pentru ea faptul că Sandra este infirmă... Dar dacă ai afla, poate i-ai putea oferi ceva în schimb și atunci prietena ta ar putea fi salvată.

A închis încet ușa în spatele meu. Mă lăsase mai nedumerit decât fusesem vreodată. Am mers încet spre casă, am salutat-o absent pe Sandra și m-am închis în camera mea. Mi-am pus căștile și am ascultat cu sonorul dat la maximum piesa „Time After Time", cântată de Cyndi Lauper, convins de un singur lucru: în cele din urmă voi învinge timpul, indiferent ce fel de animal ar fi!

SĂ N-O SĂRUȚI PE ISABEL

Se pare că petrecerea a fost o adevărată reuşită; cel puțin aşa m-au asigurat toți cei care la sfârşitul ei mai puteau să-şi exprime cât de cât coerent opiniile. Tocmai conduceam spre ieşire un grup gălăgios şi vesel când am văzut-o pe Isabel că îmi face un semn discret.

— Maestrul vrea să-ți vorbească înainte de a pleca, îmi zâmbi ea fermecător.

— Crezi cumva că...? întreb eu nedumerit şi privesc spre fotoliul din colț, unde bătrânul Norris, un fel de invitat de onoare al serii, mă aştepta privind posomorât într-un pahar pe care îl bănuiam a fi gol.

— Dragule, se alintă Isabel, eu nu cred nimic! Dar dacă mă rogi pot să-ți calculez probabilitatea ca el să fie cel pe care îl căutăm...

La gestul meu de nerăbdare continuă:

— Hai, du-te liniştit! Conduc eu invitații care mai sunt... Şi, zău, nu mai fi aşa crispat, petrecerea a fost minunată!

M-am îndreptat spre fotoliul din colț, unde aştepta Norris, nu înainte de a lua de pe o măsuță două pahare. I-am întins unul şi m-am aşezat alături.

— Ei bine, tinere, spuse Norris după ce am ciocnit, aş vrea să stăm câteva clipe de vorbă. De fapt, am vrut să te abordez ceva mai devreme, dar erai prea ocupat să primeşti felicitările pe care sper să nu faci prostia să le crezi tot atât de sincere pe cât sunt de înflăcărate...

Am privit spre Isabel, care tocmai conducea ultimii invitaţi spre ieşire, apoi m-am întors către omul de lângă mine.

— Vă ascult, am spus, cu speranţa că Isabel se va descurca fără să facă vreo gafă.

Norris, observându-mi privirea îngrijorată, probabil că o interpreta în felul lui, pentru că nu se putu abţine să nu spună, ascunzând un zâmbet maliţios în spatele paharului:

— Fie vorba între noi, am impresia că eşti invidiat de confraţi mai mult din cauza tinerei, fermecătoarei, dar mai ales ascultătoarei tale soţii decât din pricina efemerului succes literar.

— Bârfe, maestre, bârfe! sar eu indignat. Ar fi în stare să născocească orice, doar să nu recunoască adevărata cauză a succesului şi, implicit, a invidiei lor: talentul.

— Poate, poate, făcu el îngăduitor. Dar să nu divaghez... Vreau să te avertizez asupra unui pericol pe care îl simt dând târcoale în jurul tău.

— Pericol? întreb eu uimit. Singurul pericol de care ştiu mă pândeşte din partea croitorului soţiei mele. Dar, cu succesul de care se bucură romanul meu, sper să-i pot achita, în sfârşit, toate facturile.

A zâmbit îngăduitor:

— E vorba de un pericol pe care eu nu l-am ştiut evita, tocmai pentru că la început, departe de a părea un pericol, îţi închipui că este o adevărată mană cerească... Începi prin a-ţi pierde personalitatea de scriitor, iar arta ta va fi aservită unor scopuri pe care nici măcar nu le vei înţelege...

La figura mea probabil nedumerită, continuă:

— Mai bine să-ţi povestesc totul de la început... Ai să înţelegi astfel despre ce este vorba... Acum vreo treizeci şi ceva de ani, la scurtă vreme după apariţia primului meu roman, mă pomenesc într-o zi căutat de un om pe care nu-l mai văzusem niciodată. Se numea Baffin, mi-a zis că era reprezentantul unei edituri foarte serioase şi că ar dori să-mi facă unele propuneri. Banii de pe primul meu roman se topiseră îngrijorător de repede, inflaţia nu e deloc apanajul vremurilor de azi, aşa cum ne place uneori să o credem, astfel că i-am ascultat cu interes propunerile. Sincer să fiu, m-au contrariat puţin clauzele contractului prin care mă obligam, în schimbul unei sume care mi s-a părut atunci enormă, să cedez editurii, care nici măcar nu era nominalizată, manuscrisul unui roman, ea arogându-şi dreptul să-l publice când şi sub ce nume ar fi dorit...

— Sper că nu aţi acceptat, am intervenit eu.

— Bine ar fi fost, oftă el din greu. Din păcate, nu am putut rezista tentaţiei. Mi-am spus – dar un caracter

slab găseşte întotdeauna scuze pentru propriile-i greşeli – că astfel îmi voi asigura o relativă independenţă materială şi mă voi putea dedica ideilor cu adevărat importante care mă frământau, nu unor fleacuri comerciale, cum îmi cereau editorii... Dar banii de pe atât de ciudatul contract s-au terminat cu mult mai repede decât prevăzusem, astfel că atunci când am fost vizitat din nou de Baffin, în loc să-l dau pe uşă afară, l-am primit cu braţele deschise. Pentru a mări preţul, am început să inventez scrupule şi remuşcări, pe care de altfel nici nu le aveam. Cred că se aştepta la asta, mi-a spus că mă înţelege, în fond eram scriitor, şi i se părea firesc să vreau să-mi văd numele scris pe coperta cărţilor şi să mă bucur de preţuirea confraţilor şi a cititorilor. Drept urmare, mi-a oferit, în schimbul noului meu roman, aceeaşi sumă ca prima dată, împreună cu manuscrisul unui roman destul de bun pe care puteam să-l public sub numele meu. Din nou am acceptat, deşi de data asta chiar că nu mai pricepeam nimic. Şi a trecut destul timp până când, datorită unei întâmplări, am aflat adevărul. Baffin nu era altceva decât un traficant ordinar, chiar dacă venea din viitor. Venea dintr-un viitor îndepărtat, unde calculatoarele, acum bieţi copii neajutoraţi în faţa actului artistic, înlocuiseră omul până şi în artă, ultima redută cucerită de maşini. Acestea ofereau atâtea facilităţi în domeniul creaţiei, încât nu e de mirare că scriitorii, ca şi alţi artişti, de altfel, deveniseră o specie pe cale de dispa-

riție, dar cu atât mai prețuiți şi mai încărcați de onoruri, drept care mulți erau în stare să plătească sume astronomice pentru a putea trece drept scriitori... Cum cererea generează oferta, au apărut şi indivizi de teapa lui Baffin, care se ocupau tocmai cu o asemenea contrabandă. Asta pentru că în acel viitor, pentru a putea publica un roman, acesta trebuia verificat de un aşa-zis detector de opere umane, care elibera apoi un certificat ce autentifica faptul că textul era scris de un om şi că nu mai fusese publicat de-a lungul istoriei. Şi se pare că aceste detectoare nu puteau fi aşa uşor înşelate, pentru că altfel Baffin nu s-ar fi complicat cu o atât de periculoasă contrabandă, de-a lungul și de-a latul timpului. Cred că nu mai este cazul să îți spun că ceea ce îmi oferea el în schimb erau opere scrise de calculatorul lui personal; din câte am aflat, putea să scrie cam o sută pe oră...

Rămase tăcut un timp, dus pe gânduri. Apoi, văzând că nu spun nimic, sorbi din pahar şi continuă:

— Ai să te întrebi, poate, de ce nu am renunțat. După cum probabil bănuieşti, Baffin a început să mă şantajeze că dacă renunț, va da totul în vileag, sau măcar o parte... adică faptul că gloria mea se bazează pe nişte texte scrise de o maşină... Iar eu mă simțeam prea bătrân pentru a lua totul de la capăt. Eram celebru de-acum, eram prizonierul unei celebrități la care țineam, chiar dacă fusese obținută cu nişte romane scrise de o maşinărie...

Se ridică greoi din fotoliu, puse paharul pe măsuța de alături, apoi îmi întinse mâna.

— Te las acum, dar aş fi bucuros să ştiu că m-ai crezut, deşi toată povestea asta pare atât de stranie...

I-am strâns mâna şi l-am asigurat că tot ce-mi povestise părea foarte verosimil, şi i-am promis că voi fi precaut dacă îl voi întâlni vreodată pe acel Baffin. Apoi l-am condus spre hol, unde se instalase, de câteva minute, o tăcere suspectă, care nu prevestea nimic bun. Acolo am văzut că ceea ce sperasem toată seara să nu se întâmple se întâmplase: individul înalt, cu mustață şi care tot timpul o urmărise pe Isabel din ochi, manevrase în aşa fel încât să rămână ultimul cu ea. Când Isabel, ca o bună gazdă ce o sfătuisem să fie, îi întinsese mâna, la despărțire, el încercase probabil să o sărute. Iar acum Isabel îi strângea mâna, fără ca pe chipul ei delicat să se vadă urma vreunui efort, dar mustăciosul se înroşise la față, în strădania de a-şi elibera degetele. L-am expediat oarecum grăbit pe Norris, care privise scena în tăcere, cu coada ochiului, dar, cu politețea unui perfect om de lume, se prefăcuse că nu o bagă în seamă, apoi m-am întors spre cei doi.

— Isabel, dă-i drumul!

De obicei, ceea ce îi spuneam executa instantaneu, motiv pentru care, aşa cum observase şi bătrânul Norris, eram destul de invidiat de cunoscuți, dar de data asta a avut o oarecare ezitare. Ba mai mult, mi s-a părut că înainte de a-i da drumul şi-a intensificat puțin strân-

soarea, făcându-l pe nefericitul îndrăgostit să scoată un geamăt îngrozit, în timp ce falangele îi trosneau în mâna fină a Isabelei. După ce mustăciosul a zbughit-o ca din puşcă, privind cu spaimă înapoi, m-am apropiat de ea, furios:

— Ce naiba te-a apucat? Vrei să ratăm totul, acum, la sfârşit?

Ei bine, am trecut prin multe întâmplări într-o destul de aventuroasă existenţă. Dar mărturisesc că nici una nu m-a lăsat perplex, aşa cum m-a lăsat răspunsul Isabelei:

— Răule! Ai fi preferat să mă sărute? şi mi-a întors spatele, bosumflată, lăsându-mă realmente cu gura căscată.

Când mi-am revenit cât de cât, am dat să mă reped după ea, să-i cer o explicaţie, dar m-a oprit soneria. Am deschis. A intrat un bărbat mărunţel, între două vârste, care, după ce a privit scurt în jur şi s-a convins că sunt singur, s-a scuzat pentru ora la care mă deranja.

— Mă numesc Baffin, a adăugat el, şi sunt reprezentantul unei edituri importante. Dată fiind ora târzie, îmi veţi permite să trec direct la subiect...

— Nu e nevoie, l-am întrerupt. Cred că ştiu despre ce este vorba.

— Trebuia să-mi închipui, zâmbi el satisfăcut. Bătrânul Norris te-a pus deja la curent... Sarcina mea e cu atât mai uşoară...

— Acum şi a mea este uşoară, Baffin... Tribunalul Delincvenţelor Temporale te aşteaptă cam de mult...

A avut o mişcare uşoară spre şold, unde avea probabil generatorul temporal sau, cine ştie, poate chiar pistolul dezintegrator. În aceeaşi clipă a dat cu ochii de Isabel, care intrase pe neauzite şi aştepta în spatele meu. Baffin încremeni, cu mâinile depărtate.

— Nu se poate! şopti el îngrozit, când îi zări medalionul şi se făcu dintr-odată palid la faţă. Folosiţi androizi Cobra! Am să vă reclam, ştii doar că după accidentul de pe Sitis au fost interzişi în toată Galaxia...

Am dat din umeri, nepăsător:

— Asta să le-o spui celor care m-au trimis. Până una, alta, te sfătuiesc să fii cuminte. Nu ştiu ce se întâmplă cu ea de ceva timp. Chiar acum câteva minute am găsit-o torturând un individ care avusese nefericita inspiraţie să o sărute. Influenţa epocii, probabil...

— Ce mai aşteptaţi, atunci? Programează odată generatorul ăla şi hai să mergem! Abia aştept să ajung acasă, să-mi angajez un avocat bun. În trei zile o să fiu iar liber...

L-am privit lung:

— Îmi pare rău, Baffin, dar se pare că şi pe mine m-a influenţat puţin epoca asta în care te aştept de mai bine de un an. Unde, ca să te atrag, am fost nevoit să scriu şi un roman mizerabil... Uite, acum, de pildă, simt nevoia să fac un raport scris despre capturarea ta. Isabel, ai grijă de el!

Înainte de a închide uşa, am zărit faţa îngrozită a lui Baffin şi pe cea radioasă a Isabelei, care se apropia de el cu mâna întinsă:

— Până vine, nu vrei să facem cunoştinţă? Pe mine mă cheamă Isabel!

ÎNTÂLNIRE CU ISABEL

Am fost întrebat de multe ori despre prima mea întâlnire cu Isabel. Ei bine, trebuie să mărturisesc că nu îmi face nicio plăcere să-mi amintesc despre asta. Apariția ei în viața mea a însemnat, mai întâi de toate, renunțarea la un întreg şir de tabieturi de burlac, adânc înrădăcinate în existența mea cotidiană, comodă şi, în general, lipsită de griji. Spun „în general", pentru că mai aveam şi eu micile mele probleme, pe care nu reuşeam întotdeauna să le rezolv chiar aşa cum aş fi dorit.

Cu una dintre aceste probleme mă confruntam, de altfel, în ziua în care am întâlnit-o. În acea dimineață, cum am ajuns la serviciu, mi-am amintit că am uitat robinetul de la baie deschis, astfel că toată ziua mi-am petrecut-o încercând să rezolv o problemă de clasa a IV-a: dacă un robinet care are un debit D curge într-o cadă care are o capacitate C şi din care se pot scurge atâția litri pe minut, în câte ore se va produce o inundație de toată frumusețea? Spre deosebire de elevul de-a patra, care opera cu date concrete, eu calculam numai pe bază de supoziții. Nu ştiam nici ce debit ar

putea avea robinetul, nu ştiam nici măcar capacitatea căzii din baie, ştiam doar că vecinul care locuia în apartamentul de sub garsoniera mea, Guguţă, cum îl alinta nevastă-sa, avea să-mi facă iar un scandal monstru. Aşa că este explicabilă, cred eu, graba cu care, la terminarea programului, m-am îndreptat spre locul dezastrului. Prin minte îmi fluturau numai imagini în care Guguţă se răţoia la mine şi tocmai mă întrebam, cu legitimă îngrijorare, dacă scumpul de Guguţă nu va trece de la ameninţări la fapte, cum îmi tot promitea de vreo trei inundaţii încoace, când Isabel, pe lângă care tocmai treceam, mă întrebă:

— Te grăbeşti tare, şefule?

M-am oprit şi am privit-o surprins: nu o cunoşteam şi în mod sigur nu o mai văzusem niciodată. Părea o tânără de curând ieşită din criza de timiditate a adolescenţei şi care vrea pe toate căile să recupereze ce i se pare că a pierdut. Era nepieptănată după ultima modă care bântuia printre tineri şi îmbrăcată conform cerinţelor unui curent futurist din care, pe moment, am observat numai tricoul bine mulat, pe care părea să-l fi împrumutat de la un frate cu câţiva ani mai mic decât ea. Pe tricou, cu litere roşii, o inscripţie în limba engleză lansa o invitaţie fără echivoc.

„Poate nu ştie engleză" – am scuzat-o eu în gând –, „la urma urmei, tinerii ăştia nu pot fi chiar atât de pervertiţi cum par!"

În ciuda gândului liniştitor, am simţit cum roşesc; am tuşit uşor ca să-mi dreg glasul şi i-am spus cât am

putut mai ferm că da, mă grăbesc, şi încă destul de tare.

— Păcat, spuse ea şi făcu un pas spre mine de lângă stâlpul de care stătuse sprijinită. Aş fi putut să-ţi spun lucruri interesante...

Mai făcu un pas şi, deşi ştiu că pare de necrezut, mă luă de braţ. Am încercat să-mi eliberez braţul, îngrozit la gândul că şeful-contabil e la numai câţiva paşi în urma mea şi este imposibil să nu ne vadă.

Lângă mine, fata simţi încercarea mea de a mă elibera, fiindcă mă privi cu un zâmbet uşor amuzat şi-şi înteţi puţin strânsoarea:

— Te caut de prea multă vreme ca să-ţi dau drumul. Să mergem acasă...

Probabil i s-a părut că nu fusese destul de explicită, pentru că a simţit nevoia să precizeze:

— Acasă la tine!

— Nu se poate, am gemut eu înspăimântat, amintindu-mi atât de Guguţă, cât şi de madam Bubuleac, cerberul blocului, care stătea toată ziua la intrare şi inventa cele mai teribile zvonuri pe care le putea născoci o minte omenească. Asta fără să-i dau nici cel mai mic motiv... Dar dacă mă vedea intrând în garsonieră cu zvăpăiata aia, eram pierdut.

Zvăpăiatei nu părea să-i pese prea mult de neliniştea mea, ba se vedea că nici lipsa de colaborare nu o deranja, de unde am tras concluzia că ştie drumul spre modesta mea garsonieră.

La intrarea în bloc, rumoare. Guguță, care atunci când e în toane bune are vreo doi metri, acum părea mai înalt şi vocifera ceva cu glas subțire şi plin de patimă. Dacă ar fi vorbit despre altul, poate contrastul dintre vocea de soprană şi statura de Hercule m-ar fi amuzat teribil, dar aşa, pur şi simplu mi-a venit să o iau la fugă înapoi. M-aş fi întors, dacă nu ar fi trebuit să închid robinetul şi, mai ales, dacă mâna fermă a fetei nu m-ar fi oprit.

Un răget surd mă avertiză că Guguță dăduse cu ochii de mine şi o notă aparte din vocea dintr-odată răguşită păru să anunțe că răbdarea lui, greu încercată de inundațiile mele, ajunsese la final. De emoție, mi s-au aburit ochelarii, drept care nu am văzut prea bine ce s-a întâmplat. Am auzit mai întâi un tropăit înfundat, ca şi cum un rinocer în plină maturitate s-ar fi repezit spre mine, am simțit cum brațul fetei s-a încordat uşor, a urmat un urlet de durere şi pământul s-a cutremurat ca izbit de un corp greu. Mi-am şters în grabă ochelarii şi siluetele nesigure din preajma mea şi-au precizat identitatea. Pata maronie din stânga era madam Bubuleac, care încremenise cu mâna la gură, iar pata albastră de la picioarele noastre era chiar Guguță; gemea uşor şi încerca să se adune de pe jos. Mai erau câțiva vecini pe băncile din fața intrării, iar alții priveau cu gura căscată de pe la geamuri.

— Am călcat pe ceva şi am alunecat, se scuză Guguță spre ei, după ce se sculă de jos, apoi se întoarse spre mine, cu o bună parte din elanul inițial tăiată.

Întinse mâinile cât două lopeți şi în ochi i se aprinseră iar luminițele acelea crude.

— De el nu ai voie să te atingi, spuse cu o voce calmă şi egală fata de lângă mine, dar buldozerul din fața mea nu părea s-o fi auzit-o.

Aş fi vrut să am iar ochelarii aburiți şi să nu fi văzut niciodată scena care a urmat: plăpânda adolescentă de lângă mine a întins mâna, l-a prins pe Guguță de gulerul treningului şi, cu efortul pe care îl fac eu ca să mut un dosar de pe birou, l-a aruncat undeva în mijlocul zonei verzi.

Am înghițit în sec şi am dat să-mi trag mâna, să scap. Fata m-a privit zâmbitoare şi mi-a spus:

— Să mergem!

Am urcat scările cu mutra unui condamnat la moarte, frământat de un gând: oare ce o să-mi facă ființa asta când o să fiu între patru ochi cu ea?

Am deschis ușa cu degete tremurânde, ea s-a repezit şi a oprit robinetul din baie, apoi a luat o mătură şi a început să dea cu îndemânare apa spre scurgere, privindu-mă din când în când printre gene, ca şi cum mi-ar fi bănuit dorința de a evada.

A terminat în câteva minute, apoi m-a luat de braț şi m-a tras după ea în dormitor. M-a împins într-un fotoliu, apoi s-a aşezat şi ea pe pat, în fața mea.

— Ei, acum putem sta de vorbă! Ştii cine sunt?

— Nu, am spus eu cu o voce pierită, ca şi cum asta ar fi fost o vină de neiertat.

— M-aş fi şi mirat, a zâmbit ea îngăduitor. Cred că nu ştii prea bine nici cine eşti tu...

— Ba asta ştiu, am spus grăbit, pe un ton parcă prea vehement, pe care l-am regretat imediat: „Dacă se înfurie cumva?". Am continuat, ceva mai domol: Sunt Andrei Tomescu, inginer de sistem la Axel SRL. Pot să arăt şi legitimaţia... sau buletinul...

A început să râdă în hohote:

— Da, da, făcu ea printre sughiţuri de râs, Andrei Tomescu, bineînţeles, numai că...

Se linişti într-un târziu, dar tot îi mai trecu câte o undă de veselie prin ochi.

— Iartă-mă, dar să-mi fi spus cineva că va reuşi atât de bine condiţionarea, nu aş fi crezut. Îmi pare rău că trebuie să-ţi subminez atât de profundele convingeri, dar eşti cu totul altcineva. Eşti Tom Anard, unul dintre cei mai buni agenţi temporali şi... începând de astăzi, eşti şeful meu.

Aş fi râs ca de o glumă reuşită dacă nu mi-ar fi fost vii în minte volutele lui Guguţă prin zona verde. Se vede treaba că neîncrederea îmi era prea vizibilă pe chip, pentru că fata deveni mai serioasă.

— E imposibil să nu îţi aminteşti chiar nimic, nimic! Doar ne-am întâlnit de atâtea ori la Centru, la antrenamente. Încearcă să-ţi aminteşti... Mă numesc Isabel! Eram preferata ta, adăugă, cu o urmă de cochetărie.

La figura mea, probabil tot neîncrezătoare, continuă grăbită:

— Pentru o mai rapidă integrare în societatea acestui secol, s-a apelat la o condiționare totală... Într-o săptămână sau două ai să-ți reaminteşti totul – bineînțeles, dacă isteții de la condiționare nu au greşit. Ar fi trebuit să te contactez numai după vreo lună, dar s-a ivit o misiune urgentă şi am fost trimisă să te întâlnesc şi, desigur, să te conving...

Am clătinat din cap; ştiam că nu e bine să-i contrazici pe nebuni, dar ce îmi spunea fata asta era prea de tot.

— Nu cred o iotă din tot ce spui, am rostit eu răspicat, cu o voce pe care mi-o voiam sigură şi calmă.

Păru pentru o clipă încurcată şi mă privi neajutorată, dar dintr-odată sări agilă şi se apropie de fereastră. Privi afară din spatele perdelei, apoi se întoarse spre mine.

— Vine iar individul care ne-a atacat. Este însoțit acum de unul cu o uniformă albastră, care, dacă nu mă înşel, este înarmat.

— O, Doamne! îmi scăpă fără să vreau. Stai liniştită, că nu-i decât nea Tomiță, sectoristul.

— O fi, făcu ea serioasă, dar e înarmat. Şi, presupunând că nu îți mai aduci aminte chiar nimic despre misiunea noastră, țin să-ți spun că nu sunt aici numai pentru a te ajuta, ci mai ales pentru a te proteja...

— Nu am nevoie de protecția unei fete! am exclamat, cu un prost disimulat orgoliu masculin.

S-a uitat la mine uimită, apoi a dat din umeri şi mi-a spus pe un ton neutru:

— Nu sunt o fată! Sunt un android Cobra – şi îmi arătă medalionul de la gât. Presupunând că nu mai ştii ce este un android Cobra, îți reamintesc că este unul dintre cei mai puternici şi, fără îndoială, cel mai rapid.

Am rămas cu gura căscată. Nu-i o poziție care mă avantajează, recunosc, dar cele auzite prea mă năuciseră. Am dat să-i răspund, când am auzit soneria de la uşă.

„Ăsta-i Tomiță!" m-am gândit şi m-am întors înspăimântat spre Isabel:

— Ascultă, te rog, ia loc pe fotoliu şi nu mişca pentru nimic în lume...

— E înarmat! făcu ea încăpățânată.

— E doar un om însărcinat să păstreze ordinea. Probabil m-a reclamat Guguță, dar n-o să se întâmple nimic, te asigur.

La privirea ei îndărătnică, am simțit că-mi sare mustarul:

— Dacă tot spui că îți sunt şef, atunci am să-ți dau un ordin. Stai jos!

Spre uimirea mea, s-a îndreptat spre unul dintre fotolii şi s-a aşezat.

— Dar să stea departe de tine, a bodogănit spre mine, în timp ce mă îndreptam spre uşă să deschid.

Guguță, însoțit de nea Tomiță, sectoristul cartierului. Acesta, după ce mă salută, îşi dădu chipiul mai pe ceafă şi spuse:

— Domnule Tomescu, am o reclamație împotriva dumneavoastră. Se pare că, împreună cu o cunoştință, l-ați fi molestat pe numitul Iftode Grigore...

Încurcat, i-am poftit înăuntru. Mă simțeam vinovat măcar în parte, uitând pe moment că dacă nu ar fi fost Isabel, probabil că eu aş fi fost cel molestat.

Când dădu cu ochii de Isabel, Guguță făcu, fără să vrea, un pas înapoi. Dar simțindu-se sub scutul protector al legii, izbucni surescitat:

— Ea este, domnule plutonier, ea e cea despre care vă spuneam!

Întinzând un deget acuzator spre bluza Isabelei, unde literele roşii invitau sfidător, „kiss me", răbufni:

— Ia uitați-vă ce scrie acolo, pupă-mă, că atâta engleză mai ştim şi noi...

Dar plutonierul nu îi mai urmărea vorbăria; privea gânditor când la silueta fragilă a Isabelei, când la malacul de Guguță. Se îndreptă spre Isabel:

— Nu vă supărați, domnişoară... Vreți să-mi arătați puțin buletinul?...

Am văzut-o pe Isabel ezitând o clipă. Privi întrebătoare spre mine şi, văzând că nu spun nimic, vârî mâna în mica poşetă ce-i atârna pe umăr şi îi întinse plutonierului un buletin. Acesta îl deschise, privi poza, o privi pe Isabel, apoi mormăi ca pentru el: Ionescu Isabel, născută în oraşul... la 16 mai, anul o mie nouă sute...

Mai făcu câteva calcule, apoi spuse satisfăcut:

— Aveţi aproape douăzeci de ani, majoră aşadar – şi îl privi ucigător pe Guguţă, care îi îndrugase probabil că pe lângă molestarea vecinilor mă ocup şi de coruperea minorelor.

— Da, îi zâmbi dulce Isabel, tocmai am venit în vizită la logodnicul meu... Ştiţi, urmează să ne căsătorim în curând şi am venit să mai punem la punct câteva amănunte privitoare la nuntă, când, la intrarea în bloc, am fost atacaţi de... – şi arătă cu capul, revoltată, spre Guguţă.

— Dânsa e cea care te-a molestat? îl întrebă sever plutonierul pe Guguţă.

— Da, ea este, doar v-am spus... Ia uitaţi-vă ce scrie acolo, că atâta engleză...

— Afară! îi spuse scurt sectoristul, apoi se întoarse spre noi: Vă rog să mă scuzaţi! şi plecă grăbit în urma lui Guguţă.

Pe scări le-am mai auzit o vreme vocile, în timp ce închideam uşa:

— De data asta, îi spunea plutonierul, doar te amendez. Dar dacă se mai întâmplă o dată, te reţin pentru tulburarea ordinii publice.

Am revenit în dormitor, hotărât să pun lucrurile la punct o dată pentru totdeauna. Însă, când i-am văzut zâmbetul nevinovat, parcă mi-am mai pierdut din elan. Mai ales că mi-a ieşit în întâmpinare şi, cu o voce alintată, a început să mă flateze:

— Extraordinar, ce bine te-ai descurcat! Sinceră să fiu, mă aşteptam la o rezolvare în forţă a situaţiei, deşi

asta ne-ar fi periclitat misiunea şi poate chiar rămânerea noastră aici...

Am privit-o atent, să văd dacă nu descopăr în privirea ei vreun licăr de ironie. Dar nu, se uita la mine cu ochi limpezi şi strălucitori, pe cât se părea sincer încântată, deşi, dacă rememoram scena cu nea Tomiță, aportul meu în rezolvarea situației fusese minim, dacă nu chiar nul. Avea să mai treacă multă vreme până să-mi dau seama de câtă prefăcătorie era în stare Isabel atunci când credea că e necesar.

Oricum, chiar şi fără să ştiu asta, nu aveam de gând să mă las cumpărat de câteva laude...

— Lasă, lasă asta, am spus, cu o voce pe care mi-o voiam cât mai fermă. Vreau să ştiu cine îți dă dreptul să te prezinți cunoscuților mei drept logodnica mea? Nu îți dai seama că mă pui într-o situație jenantă?

Mă privi ofensată:

— Îmi dau seama că nu îți mai aminteşti, dar să ştii că asta a fost ideea ta... Ai propus ca după condiționare să vii aici cu aproximativ trei-patru luni înaintea mea, pentru adaptare, integrare şi aşa mai departe... După ce veneam şi eu, urma să mă prezinți cunoscuților, prietenilor şi vecinilor drept logodnica ta. Iar în toamnă, conform scenariului pe care l-ai propus şi care a fost aprobat de Centru, ne căsătorim... Ai avut perfectă dreptate, acum mi se pare şi mie că asta va fi cea mai bună acoperire...

Am rămas tăcut, încercând să mă concentrez, să fac legătura cu una dintre amintirile pe care ar fi trebuit

să le am dacă spusele fetei din fața mea ar fi fost cât de cât adevărate. Dar nu se lega nimic. Oricât m-aș fi gândit, ajungeam la aceeași concluzie: sunt Andrei Tomescu, inginer de sistem la firma Axel SRL, cam... de trei luni. Iar aici am venit din... o ușoară nedumerire parcă mă frământa, dar fără îndoială că era o aberație ce spunea fata asta... M-am așezat încet pe un fotoliu, parcă cuprins de o ușoară amețeală.

Isabel nu îmi dădu prea mult timp de gândire; luă un scaun, se făcu comodă în fața mea și cu un gest de o cuceritoare sinceritate îmi luă mâinile într-ale ei:

— Trebuie să mă crezi! Mizez pe faptul că am fost preferata ta în timpul antrenamentelor și că mă lăudai de multe ori tocmai pentru puterea mea de convingere. Deci, periculos sau nu, am să-ți spun ce avem de făcut și ai să-ți dai singur seama că nu prea avem de ales... Nu o să prea ai de ales...

Nu părea să țină seama că eu scuturam încăpățânat din cap și continua să mă țină de mâini, privindu-mă țintă în ochi:

— A apărut aici, în spațiul și în timpul de care noi suntem responsabili, un cronofag... Trebuie să-l transferăm...

Am făcut ochii mari:

— A apărut un ce?

Păru ușor amuzată, dar continuă, răbdătoare:

— Un cronofag... Denumirea îți aparține, așa că ar trebui să-ți amintești ceva despre ei... Nimeni nu știe

prea bine **ce** sunt sau **cine** sunt. Sunt multe teorii care încearcă să le explice prezența în universul nostru, dar cea mai acceptată este a ta...

Mi-am tras mâinile din mâinile ei şi m-am ridicat în picioare, apropiindu-mă de bibliotecă, privind gânditor la titluri: „Timpul", „Timpul biologic şi timpul fizic", „Timpul privit ca a patra dimensiune"... Rafturi întregi pline cu cărți care aveau ca unic subiect timpul. În spatele meu, Isabel privea cărțile, surâzând.

— În ciuda condiționării, nu au reuşit să-ți scoată din minte dragostea dintâi. Mă bucur că ai mai citit câte ceva... Aşa îți vei înțelege mai uşor teoria. Deci, în elaborarea ei, ai plecat de la presupunerea că există două universuri... paralele, identice şi care se deosebesc numai prin faptul că în ele sensul de curgere al timpului este inversat. Şi ai mai presupus că între ele există un spațiu în care timpul nu există... Un fel de zonă neutră. Ei bine, în acest loc există nişte ființe, entități sau naiba ştie ce sunt, care se hrănesc cu... timp. Din când în când, apar în universul nostru observabil şi se hrănesc cu timp. În urma lor nu rămâne decât un spațiu încremenit. Şi se dezvoltă extrem de repede... Sper să-ți aminteşti în curând ceva mai bine propria teorie, să mi-o explici pe îndelete şi mie, pentru că, sinceră să fiu, agent temporal sau nu, nu am priceput o iotă din ea. Deci, va trebui să închiriem un elicopter din acela pentru împrăştiat îngrăşăminte, îi umplem rezervoarele cu praf de talc sau de cretă, îl împrăştiem

peste cronofag ca să-l localizăm, ne întoarcem în timp câteva zile, când cronofagul este încă mic, îl introducem într-o incintă atemporală şi îl transportăm la Centru. Unde nu au decât să facă ciorbă din el. Aşa le-ai spus celor care îți criticau metoda. Noi vi-l aducem, voi nu aveți decât să faceți ciorbă din el.

Rămân pe gânduri, în timp ce Isabel mă priveşte întrebătoare. Scot o carte din raft. „De devinatione", de Marcus Tullius Cicero. O deschid la întâmplare:

„Hoc idem signifiant graecus ille in eam sententiam versus: Quod fore paratum est, id summum exuperant Jovem". Mă întorc spre Isabel şi-i traduc destul de aproximativ:

— Cam acelaşi lucru spune despre asta şi Cicero, „Ceea ce-i hotărât de destin, până şi pe marele Zeus întrece".

Isabel zâmbeşte cu gura până la urechi. Îi dau o palmă prietenească peste umărul plăpând şi-i spun:

— Dacă tot e hotărât de destin, să mergem să ne facem treaba!

Fiind primul cronofag vânat de noi, ar fi trebuit să am nişte amintiri ceva mai consistente. Dar totul se amestecă în mintea mea, de parcă gândurile mi-ar fi fost amestecate de palele elicopterului care ne-a dus la vânătoare. Am reținut doar figura mirată a pilotului, când i-am cerut să pulverizeze talcul peste zona pustie şi aridă unde apăruse ciudata ființă şi apoi stupoarea lui când a văzut pudra de talc vălurind şi luând forma cronofagului. Am coborât cu Isabel, am locali-

zat punctul zero şi am făcut un salt înapoi în timp, pentru a-l încarcera în incinta atemporală. De dus la Centru, l-a dus numai ea. Eu am rămas mai departe să-l salut zilnic pe Guguţă şi să evit privirile iscoditoare ale doamnei Bubuleac. Asta a fost prima mea întâlnire cu Isabel. O primă aventură dintr-un lung şir... Numai că, oricât am aşteptat, în mintea mea nu s-a trezit nicio amintire!

— Am să-i ucid pe cei care te-au condiţionat! spunea Isabel de fiecare dată când venea să mă ia într-o nouă aventură. Sunt sigură că au făcut-o intenţionat ca să scape de tine. Erai cel mai bun dintre ei. Îi deranjai...

Nu spuneam nimic, nu comentam în niciun fel spusele ei, îmi vedeam mai departe de munca de zi cu zi şi aşteptam cu o ciudată nerăbdare ca Isabel să mă scoată din cenuşiul existenţei mele cotidiene şi să plecăm într-o nouă aventură.

În aşteptarea ei, citeam cărţi despre timp. Cel mai mult citeam din Marcus Tullius Cicero, care acum mai bine de două mii de ani părea că ştia totul despre necazurile mele. Uneori, seara, înainte de a adormi, reciteam, cu ochii pe jumătate închişi de somn, din tratatul „Despre divinaţie":

„Şi aşa cum în seminţe e deja conţinută vigoarea lăstarilor ce se vor ivi din ele, tot astfel în cauze sunt ascunse viitoarele evenimente..." – şi mi se părea că peste umărul meu o aud pe Isabel cum chicoteşte încântată.

CAMPIONUL ABSOLUT

Când am participat la prima cursă de cronomotociclete, am ocupat un modest loc treisprezece. Ghinion, ar spune unii, dar aveam numai 18 ani și, cum eram doar la prima mea cursă printre veteranii acestor tip de curse, rezultatul mi s-a părut de-a dreptul formidabil.

Pentru că s-au făcut nenumărate reportaje și transmisii în direct despre cursele de cronomotociclete, bănuiesc că se știe destul de multe despre ele, așa că nu am să insist pe această temă. Am să spun în schimb câteva lucruri despre culisele acestor curse, lucruri mai puțin cunoscute marelui public, dar care fac parte, la urma urmei, din însăși substanța lor intimă.

După cum se știe, toate cronomotocicletele pentru curse sunt dotate cu un generator standard de 200 de cronowați putere, deci, în principiu, ar trebui ca toți concurenții să ajungă la fel de departe în timp. Faptul că nu se întâmplă așa le conferă acestor curse tot farmecul și face să fie urmărite de milioane de fani.

Odată lansat în cursă, un concurent are de înfruntat curenții timpului care, într-o trecere normală și fi-

rească, e normal să nu fie simțiți, dar când străbați timpul invers, te lovești de ei ca de un zid, dacă nu te ferești la timp. Comparația cu zidul este poate puțin forțată și cred că ar fi mai potrivit să spun că e vorba de un zid cu o oarecare elasticitate care, chiar dacă nu te împiedecă să treci, îți încetinește foarte mult viteza. În asta constă, de fapt, măiestria fiecărui concurent, de a ocoli aceste fuioare de ceață temporală elastice și perfide care, dacă nu ești atent, te pot opri cu totul sau te lasă să mergi numai câteva sute de ani în trecut.

După ce concurentul ajunge la limita maximă în trecut, scoate pistolul și trage cu markerul radioactiv în vestita stâncă de granit de la Yorkshire, rămasă neschimbată de milioane de ani. Din acest motiv, toți concurenții – și nu numai ei – o numesc Stânca Țintă.

La întoarcere, comisia de arbitri extrage etuva radioactivă a fiecărui concurent și, în funcție de gradul de dezintegrare radioactivă a probei, stabilește clasamentul.

După cum am spus, la prima cursă am ocupat un onorabil loc treisprezece, deși, sincer să fiu, nu speram nici atât. Spun asta pentru că, exact înainte ca motorul meu temporal să se înece și să dea rateuri, am văzut în jurul vestitei stânci de granit câțiva oameni care, chiar dacă păreau destul de primitivi, erau totuși oameni, așa că nu puteam să fi ajuns prea departe. În timp ce timpul își încorda în spatele meu puterile ca să mă tragă înapoi în prezent, am ridicat pistolul și

am tras, cu o clipă înainte să fiu smucit cu forță spre prezent.

Am simțit un șoc puternic și, dacă nu aș fi fost prevenit de brutalitatea lui, poate că l-aș fi scăpat din mână. Dar așa, l-am ținut strâns și abia după ce m-am întors mi-am făcut curaj să îl pun înapoi în teacă.

În timp ce comisia examina probele radioactive, de mine s-a apropiat un bărbat între două vârste, brunet și cu o față expresivă și plăcută.

— Bravo, tinere! mi-a spus el și mi-a întins mâna ca să mă felicite. Ai făcut una dintre cele mai frumoase curse.

Am privit lung la el, să văd dacă își bate joc de mine, dar omul părea sincer, așa că i-am răspuns:

— Bine pe naiba, domnule! Nu cred că am trecut de zece mii de ani. Poate nici atât.

Bărbatul zâmbi și mă liniști:

— La prima mea cursă, eu am călătorit doar cât să o întâlnesc pe bunica, dacă s-ar fi aflat lângă Stânca Țintă.

Am râs amândoi de gluma lui, el din toată inima, iar eu mai mult din politețe. Mi se părea cunoscut, dar nu știam de unde să-l iau, așa că, dându-și seama de confuzia mea, se prezentă:

— Am crezut că mă cunoști! Sunt Steven McTroy, cel care are plăcerea să organizeze aceste concursuri.

Fotografiile lui împânzeau locul, așa că în mod sigur ar fi trebuit să îl recunosc, dar cum înscrierea în con-

curs o făcusem prin intermediari, nu avusesem ocazia să vorbesc până atunci, personal, cu el.

Am dat să mă scuz, dar m-a oprit cu un gest:

— Nu e cazul, tinere. Aici tot ce contează sunt rezultatele și îți spun sincer că după ceva antrenament o să ajungi pe primul loc. Va trebui, în cursele viitoare, să ocolești curenții contrari din evul mediu, care ți-au consumat aproape jumătate din impuls. Dacă îți faci timp, o să studiem mai târziu diagramele cursei.

Am acceptat, plin de entuziasm. Auzi la el: dacă îmi făceam timp pentru așa ceva!?

Acel puțin antrenament de care vorbea McTroy ca să pot ocupa locul întâi a durat nu mai puțin de cinci ani, dar a meritat fiecare clipă pe care am petrecut-o acolo. Am ajuns, la un moment dat, să simt curenții timpului, pentru că alt cuvânt nu găsesc, astfel că am mers mai departe decât orice alt concurent, ba până acolo unde Stânca Țintă încă nici nu apăruse, astfel că Comisia de jurizare a trebui să găsească alte metode de datare. Oricum, am ajuns până în urmă cu șaizeci și cinci de milioane de ani și am putut să le confirm oamenilor de știință că extincția dinozaurilor se datorase unui cumul de factori, dintre care cel mai important a fost ciocnirea unui asteroid cu Pământul. Ceea ce li s-a părut cel mai uluitor din toate datele aduse de mine a fost faptul că, de fapt, nu avusese loc o ciocnire, pur și simplu, ci mai curând o cădere. Planeta noastră captase asteroidul și abia după multe mii

de rotații pe o orbită tot mai joasă, acesta căzuse, în cele din urmă, undeva în apropierea Mexicului. Iar din fotografiile aduse au dedus că asteroidul nu avea deloc zece kilometri în diametru, așa cum se calculase, ci fusese aproape dublu.

Dar astea rămâneau amănunte interesante doar pentru oamenii de știință; pe mine, sincer să fiu, nu prea mă interesau, pentru că devenisem campion într-unul dintre cele mai populare sporturi, cu tot ce înseamnă asta: bani, faimă și femei.

McTroy încerca să mă tempereze, dar eu ajunsesem de neoprit, mai ales după ce aflasem că abilitățile mele temporale se datorau mai ales unor caracteristici genetice, așa că nu îmi refuzam nimic din ceea ce banii și gloria ar fi putut să îmi dăruiască.

Institutul de cercetare a Timpului, unde se descoperise și se dezvoltase primul generator temporal, nu mai contenea cu criticile la adresa curselor de cronomotociclete, motivând critica lor prin faptul că astfel se altera structura intimă a timpului. Ca să nu mai spun de criticile aduse de ei mie personal, afirmând că nu e deloc normal să se dea un cronogenerator pe mâna unui om lipsit de responsabilitate, pasionat doar de chefuri și femei.

Până la urmă s-a vădit că aveau dreptate, dar mai era mult până atunci și nu prea mă preocupa viitorul, pentru că eu tocmai descoperisem o joacă nouă. Pe fetele care se dovedeau mai recalcitrante la propunerile

mele și pe care nu le impresiona nici măcar statutul meu de campion, le momeam cu câte o excursie în Jurasic. Mai ales că îmi făcusem un fel de „cărare", astfel că puteam ajunge acolo și cu ochii închiși. Îmi plănuiam excursiile în așa fel încât să ajung chiar când asteroidul care urma să cadă pe Pământ trecea pe deasupra noastră. Oamenii de știință încă se mai contraziceau, chiar și după ce le adusesem fotografii cu el, evoluând la joasă înălțime și lăsând în urma lui o dâră groasă de fum negru. La un moment dat, m-au suspectat că am falsificat fotografiile numai ca să-i bag pe ei în ceață, dar mie, zău că nu-mi păsa de ei. Eu îmi perfecționasem un repertoriu de genul „vezi ce se poate întâmpla în orice moment și în vremurile noastre, așa că, hai să ne trăim viața!" Cele mai multe acceptau și, cu toate că excursia în trecut nu dura mai mult de câteva secunde, se pare că le impresiona pe vecie.

Asteroidul, trecând tumultuos pe deasupra noastră, dinozauri urlând disperați în depărtare, ca și cum și-ar fi presimțit sfârșitul erau lucruri mai puternice decât putea îndura o tânără fată și, după ce timpul își încorda mușchii și ne târa în prezent, toate se abandonau fără nicio ezitare în brațele mele.

Problemele au început când am întâlnit-o pe Eliza, un șoricel micuț de bibliotecă, cu ochelari și, aparent, fără niciun farmec. De fapt, zic greșit când am întâlnit-o, pentru că ea a fost cea care m-a căutat pe mine, după ce auzise de la colegele ei despre excursiile mele

în trecut. Era studentă la biologie și tocmai învățase, la un curs, despre apariția angiospermelor, așa că voia să verifice pe viu când apăruseră pentru prima dată plantele cu flori. La facultate i se spusese că pe la jumătatea mezozoicului, dar ea suspecta că se iviseră mai devreme, așa că „aș fi eu atât de bun să o transport până în urmă cu o sută douăzeci de milioane de ani, ca să se convingă"?

Fata asta cred că mă confunda cu un taxi temporal, altfel nu se explica siguranța cu care mă abordase.

— Fată dragă, i-am spus direct, nu știu dacă ți-au zis colegele tale care te-au trimis la mine, dar o asemenea călătorie costă...

Am lăsat fraza să plutească în aer, dar ea a aprobat încântată din cap și atunci am suspectat-o pe vreuna dintre colegele ei că dorise să își bată joc de mine.

— Mi s-a explicat, a spus ea, cu ochii strălucind de emoție în spatele ochelarilor. De trei luni nu mai cheltuiesc niciun ban din bursă tocmai pentru așa ceva.

Am rămas cu gura căscată și am privit precaut în jur să le văd pe cele care-mi organizaseră o asemenea farsă subtilă, dar n-am văzut pe nimeni. Și atunci mi-a dat prin cap să le întorc farsa și să duc șoricelul de bibliotecă să-și vadă florile fără nicio plată.

Ne-am dat întâlnire a doua zi și fata s-a prezentat, punctuală, la întâlnire:

— Când vă plătesc? a întrebat ea precaută. Acum sau la întoarcere?

Am privit-o lung încă o dată, dar n-avea chiar nimic atrăgător la ea, iar cei câțiva bănuți pe care îi strângea în palmă nu cred că mi-ar fi ajuns nici măcar pentru un pahar de Martini la unul din barurile frecventate în mod obișnuit de mine.

— Astăzi lucrez pro bono! am spus eu și, după cât de ciudat m-a privit, am avut impresia că am folosit expresia aceea latină într-un context nepotrivit, dar nu mi-a păsat și i-am făcut semn să se așeze pe șa, în spatele meu.

În parte, trebuie să recunosc, e vina mea pentru ce s-a întâmplat, dar nu mi-am putut imagina că cineva poate fi atât de năuc precum fata asta. Pentru că făceam oarecum în silă excursia, recunosc că nu i-am dat atenția necesară și, din cauza asta, nu am efectuat un minim de instructaj cu ea. Voiam să scap cât mai repede și am accelerat cu toată viteza dată de cei cinci sute de cronowați ai cronomotocicletei recent achiziționate. Nu se vindea la liber, dar pentru mine, campion de atâția ani, nu era o problemă să obțin autorizațiile necesare. Problema e că uneori uitam cât de puternică era și cât de tare întindea firele timpului, mai ales când acceleram ca acum. Uneori abia reușeam să rămân câteva secunde în timpul în care doream, că, la fel ca o coardă de „bungee jumping" foarte întinsă, timpul mă trăgea înapoi, unde îmi era locul.

La fel mi s-a întâmplat și acum: ajuns în timpul unde voia fata, am accelerat până la limita puterii pe

care mi-o dădea generatorul, ca să ne menținem pe loc, într-un timp cât de cât static. Eliza mă strângea înfrigurată de mijloc și cred că privea cu nesaț în jurul ei, când, dintr-odată, am auzit-o chițăind ca un șoarece și arătându-mi cu mâna o floare, undeva în apropierea noastră.

— Am avut dreptate! a exclamat ea încântată și, înainte de a apuca să-i spun ceva, și-a desfăcut centura și a făcut câțiva pași spre floare. Trebuie s-o iau și să le arăt tuturor că am dreptate! a exclamat ea.

— Tâmpito! Treci înapoi pe motocicletă! am strigat la ea și am văzut că întoarce spre mine o față mică, gata să izbucnească în plâns.

— Te rog să vorbești frumos cu mine!...

Acestea au fost ultimele cuvinte pe care le-am mai auzit, rostite de ea, pentru că, în aceeași clipă, timpul m-a înhățat și m-a tras brutal în prezent.

Am ajuns în garajul de unde pornisem în fatidica mea călătorie, dar n-am întârziat mai mult de câteva clipe, cât să-mi schimb acumulatorul, și am pornit înapoi după toantă. Șansa să nimeresc aceeași secundă și să o găsesc era infimă. După cum mă așteptasem, căutările, pentru că au fost mai multe, au rămas fără rezultat.

Așa cum prevăzusem, a durat câteva zile până când lipsa i-a fost observată și, după ce s-au studiat diagramele călătoriilor temporale, au ajuns, inevitabil, la mine.

Se pare că o asemenea infracțiune încă nu era prevăzută de lege, așa că a durat ceva până când am fost incriminat, dar în cele din urmă am fost căutat de oamenii legii care, după ce mi-au explicat buclucul în care intrasem, tot ei mi-au oferit o alternativă.

Trebuia doar să efectuez o călătorie în timp pentru cercetătorii de la Institutul de cercetare a timpului, să fac câteva fotografii și apoi aș fi fost exonerat de orice acuzație. Cu gândul la ochii înspăimântați ai Elizei din clipa când am abandonat-o în Jurasic, am acceptat și abia apoi m-am întrebat de ce naiba nu făcea unul din specialiștii lor această călătorie?

Abia când mi s-au explicat termenii acesteia mi-am dat seama că, probabil, cei de la Institut încercaseră și nu reușiseră, așa că acum își puneau toată speranța în mine. Cu ani în urmă, după ce făcusem un set complet de analize, McTroy îmi explicase că aveam cea mai extraordinară combinație de gene întâlnită până atunci, care îmi permitea performanțe nemaiîntâlnite la alți temponauți.

Conform propunerii lor, ar fi trebuit să ajung în trecutul Terrei cândva, în urmă cu 3,8 miliarde de ani, și prima dată când am auzit acest număr, am izbucnit în râs: nici măcar până la un miliard de ani în urmă, cel puțin după știința mea, încă nu ajunsese nimeni.

— Ei, nu e chiar așa, mi-a explicat un bătrân profesor de la Institut și mi-a arătat diagramele de la ultimele lor experiențe.

Din câte am înțeles, cel mai bun om al lor ajunsese până în urmă cu două miliarde și apoi ceva se blocase. Am depistat imediat câteva greșeli pe care le făcuse și i le-am arătat lui Iwao Suzuki, bătrânul profesor cu figură severă, de samurai.

Acesta a zâmbit mulțumit când a văzut că am depistat atât de rapid greșelile făcute de omul lor, apoi m-a prezentat echipei care avea să-mi pregătească cronomotocicleta, dacă o mai puteam numi cumva așa. Era imensă, avea peste un mega de cronowați și echipată cam cu tot ce și-ar fi putut dori cineva pus pe bântuit prin ere.

În timpul călătoriei trebuia să îmbrac un costum ușor și flexibil, cam în genul celor folosite de astronauți, prevăzut cu rezervoare de oxigen care îmi ofereau o autonomie de patru ore.

— În Precambrianul timpuriu, unde sperăm să ajungi, oxigenul respirabil nu e încă pe deplin format, așa că vei avea nevoie de acest costum ca să supraviețuiești.

După ce am fost instruit pe îndelete asupra călătoriei, am fost informat și cu privire la scopul ei. Mie mi se părea o prostie, dar am tăcut, pentru că, dincolo de toate aspectele științifice, campionul din mine jubila: aveam să rămân în istorie ca omul care călătorise cel mai mult în trecutul planetei!

Din câte mi-a explicat echipa care avea să mă trimită în Precambrian, în ultimii ani fuseseră avansate

tot felul de ipoteze referitoare la apariția vieții pe Pământ. Se luptau pentru supremație două: prima spunea că viața apăruse de-a lungul a miliarde de ani, în supa organică din apele de mică adâncime de la țărmul mărilor şi oceanelor, iar a doua presupunea că primele manifestări ale vieții apăruseră datorită faptului că germeni străini fuseseră aduși de meteoriți pe Terra. Cea de-a doua se numea panspermie și nu făcea altceva decât să arunce pisica moartă în curtea vecinului, pentru că tot nu explica, de fapt, cum lua naștere viața din substanțe anorganice, ci doar muta problema pe alte planete.

De parcă toate acestea nu ar fi fost de ajuns, chiar și adepții panspermiei se împărțeau în două: unii care spuneau că viața a luat naștere pe o altă planetă din adâncimile spațiului, care, în cele din urmă, explodase din cine știe ce motive, iar bucăți din ea ajunseseră și pe Pământ, sub formă de meteoriți; alții care erau de acord că viața fusese inseminată din exterior pe Terra, dar susțineau că treaba asta nu se întâmplase din greșeală, ci fusese dirijată de o inteligență extraterestră care se ocupa cu inseminarea tuturor planetelor din Univers propice vieții.

După multe cercetări și simulări, au putut afla cu precizie locul și timpul unde începuse viața pe Pământ, iar eu urma să călătoresc până în momentul calculat, să fac fotografii și să văd ce aveam să întâlnesc acolo: un meteorit plin cu germeni ai vieții sau o sondă spațială lansată de extratereștri.

În ziua hotărâtă, m-am îmbrăcat cu costumul spațial, am așteptat până când i-au fost verificate toate funcțiile, apoi am urcat pe tancheta mea temporală, că n-o mai puteam numi cronomotocicletă, la cât era de masivă și dotată cu de toate.

La momentul fixat, am fost lansat și, deși știam că așa ceva era imposibil, aproape că am simțit cum am fost împins în spate de viteza temporală cu care fusesem propulsat. Aș fi vrut să fie gata invenția la care se lucra acum în Institut și care ocolea în mod automat vârtejurile temporale, dar cum nu exista încă așa ceva, a trebuit să îmi încordez atenția la maximum.

Am trecut ca fulgerul prin perioada istorică, apoi am ajuns în preistorie și am accelerat, așa că a durat doar câteva secunde până în perioada unde o pierdusem pe Eliza și chiar dacă m-am uitat după ea, eram conștient că n-aș fi putut opri nici dacă aș fi zărit-o. Dar n-am văzut-o, în primul rând pentru că experiența avea loc în cu totul altă parte și apoi pentru că tahometrul temporal își defila mult prea repede cifrele pe afișaj pentru a mai putea urmări ceva.

Am modificat scala la milioane de ani pe secundă și, în curând, am ajuns la o adâncime temporală de un miliard de ani. Poate e greșit să spun că mă „scufundam" în timp, dar exact senzația asta o aveam. Încercam aceeași presiune pe care o simțisem când efectuasem prima mea scufundare reală, pe undeva prin mările sudului.

Când am ajuns la două miliarde de ani, presiunea a devenit aproape palpabilă și am strâns mai tare ghidonul motocicletei, de parcă aș fi vrut să mă asigur de suportul material al unui obiect cunoscut.

Programul mașinăriei temporale era reglat să mă ducă acolo, în punctul și la timpul calculat de savanți, dar rolul meu nu era doar de a face fotografiile, ci și de a ocoli nodurile temporale. Am strâns din dinți și am condus mai departe printr-o lume tot mai pustie și mai întunecată: cerul devenise negru și stelele erau vizibile în permanență. Când m-am apropiat de timpul prevăzut, viteza temporală a motocicletei a scăzut, iar conform softului implementat, scala a trecut automat la mii de ani pe secundă.

Se pare că savanții calculaseră exact timpul sosirii germenilor extratereștri. La fel de exact calculaseră și locul, încât ceea ce a sosit din cer a căzut la câțiva metri de mine.

Am folosit, de astă dată, funcțiile clasice ale motocicletei și m-am apropiat cât mai mult de obiectul care fumega și sfârâia în apropiere.

Se afla chiar pe marginea unei băltoace și când m-am apropiat, am văzut că savanții din a doua categorie avuseseră dreptate. Obiectul era format din două corpuri conice, prinse la bază una de alta și am observat că se deșurubau încet, pentru a-și elibera, fără îndoială, încărcătura de spori.

Am făcut la repezeală câteva fotografii, apoi, pentru că am simțit cum corzile elastice ale timpului se încor-

deză, m-am aplecat și am ridicat dublul con, ținându-l strâns în brațe, să nu îl scap în timpul șocului din momentul în care aveam să fiu tras spre prezent.

Am zâmbit victorios: eram cu adevărat un campion pentru că, în loc să le duc savanților un set de fotografii, aveam să le duc ceva palpabil.

După cum am mai spus, pe drumul de întoarcere, rolul meu era mai mult decorativ, pentru că motocicleta era trasă pur și simplu înapoi în prezent pe vechiul drum temporal, fără să trebuiască s-o mai conduc deloc. Iar întoarcerea, în loc să se facă tot într-o oră, cât durase drumul spre precambrian, avea să se desfășoare în doar câteva minute. Aveam, așadar, mai mult timp la dispoziție pentru a admira locurile sau mai bine zis timpurile prin care mă întorceam, așa că am simțit că ceva nu e în regulă încă înainte de a ajunge în Jurasic. Cerul, care ar fi trebuit să devină albastru imediat după apariția oxigenului în atmosferă, rămânea în continuare negru. Când am ajuns cu 65 de milioane de ani în urmă, în locul unei planete forfotind de viață, am văzut în jurul meu doar stânci pustii și câțiva vulcani erupând în depărtare. Asteroidul a căzut și el peste aceeași lume fără viață.

În brațele mele, cele două conuri încercau să se desfacă zumzăind, dar eu, în dorința de a le duce intacte savanților, le țineam cu toată puterea, astfel că nici nu am văzut că am ajuns în prezent, decât când tahometrul a scos un clinchet de final de cursă.

Am privit în jur, așteptându-mă la aplauze și urale, dar în loc de asta n-am văzut decât stâncile pustii care arătau exact la fel de dezolante ca și cele din precambrian.

Din cauza surprizei, am scăpat conurile din mână și, în numai câteva secunde, ele s-au desfăcut și și-au vărsat conținutul lichid pe solul sterp al Pământului.

Au trecut multe minute până să înțeleg, dar am făcut-o, în cele din urmă și, privind la lichidul germinator care se scurgea în sol însămânțând planeta, mi-am dat seama că avea să mai dureze încă patru miliarde de ani până când o civilizație asemănătoare celei din care veneam urma să ia naștere.

Rezerva de oxigen îmi ajungea pentru încă vreo două ore, dar acumulatorii motocicletei erau pe zero. Prin urmare, am hotărât să nu mai aștept o agonie dureroasă și inevitabilă, așa că mi-am scos casca. Și înainte ca totul să se întunece în fața ochilor mei, am reușit să zâmbesc și să sper că peste patru miliarde de ani, un alt campion n-avea să mai aibă inițiative similare, care să forțeze viața să o ia iarăși de la capăt.

CEA MAI BUNĂ ARMĂ CU LUNETĂ

Chiar dacă Victor Benga suferea de polidactilie – adică avea câte şase degete la fiecare mână – asta nu însemna că nu avea un succes nebun la fete. Noi, prietenii lui, mai făceam uneori haz de el, spunându-i că, de fapt, succesul lui se datora în întregime contului bancar al tatălui său. Nu ştiu precis cu ce se ocupa bătrânul lui, dar în mod sigur avea o grămadă indecent de mare de bani, astfel că în vila lui de vânătoare, aflată în apropierea oraşului, s-au ţinut cele mai grozave chefuri din câte am pomenit. Din pricina asta nici unul dintre noi nu prea avea chef să-l contrazică sau să-l supere cu ceva, ca nu cumva să ne taie de pe lista următoarei orgii din vila de la marginea pădurii.

Oricum, petrecerea pe care Vasile o pregătea pentru majoratul lui se pare că depăşea tot ceea ce ne putusem închipui vreunul dintre noi. Ştiu asta pentru că sunt singurul care l-a ajutat personal, pe ultima sută de metri, cu numai o zi înainte de marele chef. Am cărat la sticle şi la pachete cu surprize până m-am co-

coşat. Iar surpriza surprizelor a fost atunci când bătrânul Benga şi-a făcut apariția în mijlocul pregătirilor pentru petrecere şi ne-a pus să descărcăm în garaj cel mai nou gadget apărut pe piață: o superbă armă cu lunetă temporală! Probabil că toată lumea ştie cum arată şi a văzut filmele 3D care îi prezentau performanțele. Era o armă cu lunetă ca oricare alta, atâta doar că în vizor se puteau vedea, în funcție de performanțele şi costul armei, scene de acum câteva zeci de milioane de ani. Funcționa simplu, deşi puțină lume îşi putea explica cum: vizai prin lunetă dinozaurul dorit – pentru că dinozaurii erau țintele preferate – ocheai cu grijă şi trăgeai. Locul țintit din dinozaur erupea într-o explozie de sânge şi oase. Gloanțele folosite, chiar dacă nu erau Dum-Dum, erau totuşi de mare calibru, iar dinozaurul se prăbuşea spectaculos dacă era atins într-o zonă vitală, iar dacă nu, pornea şchiopătând mai departe. Era deranjant faptul că după bubuitura asurzitoare a armei totul se petrecea într-o tăcere absolută, însoțită cel mult de încurajările prietenilor. Dar se vorbea că în curând vor apărea şi arme mai sofisticate, ce vor putea surprinde şi sunete din locul unde ajungea glonțul.

Şi mai deranjant era faptul că, după ce luai ținta în vizor, trebuia să aştepți un timp de ordinul secundelor până când softul ataşat armei verifica dacă ținta vizată nu era cumva „sensibilă". „Sensibilă", în cazul de față, însemna că se verifica dacă ceea ce împuşcai

nu constituia cumva o piesă indispensabilă pentru viitorul omenirii, astfel ca prezentul să nu fie afectat. Nu ştiu cum se făcea asta, dar uneori, din cauza softului care bâzâia enervant, dinozaurul ales îşi punea coada pe spinare, ca să zic aşa, şi-o tăia urgent în tufişuri, de parcă ar fi presimțit ce-l aşteaptă. Acelaşi soft îl împiedica pe trăgător să-şi aleagă o țintă mai apropiată de zece milioane de ani. Se presupunea că această durată e suficientă pentru ca Timpul, răbdătorul Timp, să repare prostiile făcute de oameni. Lucrul bun era că, la cele mai noi modele de cronopuşti, imaginea vizată prin lunetă putea fi vizionată de mai mulți participanți, pe un ecran imens, de mare rezoluție. Iar cum puşca cumpărată de tatăl lui Victor era ultimul model, bineînțeles că avea un astfel de ecran, care ocupa aproape tot peretele din spate al garajului.

Am instalat arma cu lunetă pe un trepied solid, în garajul mare cât un hangar de avioane, pentru că era necesară o distanță de cel puțin şapte metri între țeava armei şi primul obstacol, distanță prin care generatorul temporal încorporat în armă transfera glonțul, din prezent, în timpul ales de lunetist.

Am şi testat-o, funcționa de minune, şi chiar după al treilea dinozaur ucis l-am întrebat pe Victor:

— Îl mai ții minte pe Trică?

— Îl țin, cum să nu. Nu cumva este iar „ascuns"?

Am rânjit gândindu-mă că am aflat odată ceva înaintea atotştiutorului Vasile:

— I-au dat drumul săptămâna trecută. Acum lucrează pentru guvern.

Vasile începu să râdă:

— Înseamnă că, după cum îl ştiu, săptămâna viitoare o să cadă guvernul.

Am încuviinţat serios din cap:

— Poţi să fii sigur de asta...

Trică ăsta fusese coleg de clasă cu noi, până când începuse să-şi pună talentele în valoare, hăcuind la modul cel mai serios cam toate serverele care i se păreau demne de luat în seamă. A ţinut-o aşa mai bine de doi ani, până când a fost prins. Pentru că n-avea 18 ani împliniţi, a fost închis într-un centru pentru minori, de unde era scos zilnic pentru a rezolva diferite probleme sensibile ale Poliţiei şi guvernului.

Vasile mă privi curios:

— Şi totuşi... de ce m-ai întrebat chiar acum de el?

Am privit în jur, dar eram numai noi doi în hangarul care-i ţinea loc de garaj bătrânului Benga.

— M-am întâlnit cu el săptămâna trecută. E liber ca pasărea cerului. Şi ştii cu ce-şi bătea capul?

— Hai, spune odată! Nu mă mai fierbe atâta!

Vasile Benga era un tip de treabă, dar uneori îşi aducea aminte că era un băiat de bani gata şi simţea nevoia să se poarte ca atare. Şi atunci îşi imagina că băieţii de bani gata aflau totul dintr-odată şi nu aveau chef de divagaţii, care constituiau, în fond, sarea şi piperul unei discuţii.

— Am înțeles, să trăiți! am dat-o pe glumă şi i-am spus totul dintr-o suflare: voia să anuleze softul de limitare al armelor cu lunetă.

— Mamă, ce tare! s-a mirat sincer Vasile. Şi are ceva succes sau e doar încă o fumigenă de-a lui?

Trică mai aruncase de câteva ori fumigene spre noi, lăudându-se ba cu una, ba cu alta şi în cele din urmă se dovediseră a fi simple laude.

— De data asta a spus că-i mai lipsește o singură piesă ca să termine.

— Păi, ce mai stai? întrebă Vasile nerăbdător. Dă-i iute telefon şi întreabă-l dacă a rezolvat... iar dacă a da, spune-i să vină aici, să facă treaba.

Am ezitat:

— Nu l-aş întreba aşa ceva chiar prin telefon. Precis îl are ascultat...

Vasile nu se gândi mai mult de-o clipă şi găsi soluția:

— Atunci doar cheamă-l până aici şi explică-i ce cadou mişto mi-a luat bătrânu'. Explică-i doar că nu merge prea bine şi-o să priceapă el despre ce-i vorba.

Zis şi făcut şi, în mai puțin de-o oră, Trică era la noi, cu nelipsita lui trusă de scule după el.

După ce a privit arma admirativ, s-a apucat de treabă, în timp ce ne lămurea ce meştereşte, deşi pe mine și pe Vasile ne interesa doar rezultatul:

— În primul rând, trebuie să-ți spun, se adresă el lui Vasile, că după intervenția mea arma iese din garanție, aşa că, dacă...

Vasile dădu nepăsător din mână, ca unul căruia nu îi lipsiseră niciodată banii:

— Fac ceva pe ea de garanție. Tu fă-ți treaba, că dacă se strică, îmi cumpără babacu' alta.

Între timp, Trică scosese placa electronică a puştii. Fluieră admirativ după ce o studie cu atenție:

— Mamă, ce noroc pe noi! E modelul Super T. Am auzit că există, dar n-am mai întâlnit aşa ceva.

— Ce înseamnă, mai exact? întrebă curios Vasile, în mod vădit mândru de calitatea puştii, deşi n-avea niciun merit în asta, pentru că tatăl lui nici măcar nu-i spusese ce are de gând.

— Înseamnă că e modelul la care tocmai a renunțat armata, dar a rămas cu toate dotările aici, pe placă, atâta doar că sunt blocate. Numai că vine Trică şi, cu un mic efort şi puțin soft, anulăm limitările.

În timp ce vorbea, manevra cu dexteritate un pistol de lipit şi, după ce adăugă un cip pe care îl scoase din geanta lui, se dădu la o parte, satisfăcut.

— Gata! De-acum putem vâna tot ce ne pofteşte inima. Şi pe deasupra, limita de timp e de numai o sută de mii de ani, în loc de zece milioane. Plus că softul de căutare e îmbunătățit şi permite identificarea țintei după mai multe caracteristici decât la modelul de bază.

Îşi mai admiră puțin opera, apoi închise capacul armei şi ne chemă lângă el:

— Veniți să vă arăt cum funcționează... E simplu de utilizat, dar trebuie să vă arăt.

Vasile dădu din umeri, nepăsător, şi făcu semn spre mine:

— Arată-i lui, că eu am puţină treabă. Trebuie să îmi aranjez şi să-mi dozez prafurile pentru petrecerea de mâine... N-aş vrea să mă prindă babacu' cu ele...

— Ce prafuri ai? întrebă dintr-odată curios Trică şi tot curios m-am întors şi eu spre el, pentru că-l ştiam cu multe metehne, dar nu şi amator de prafuri.

Trică a ridicat a scuză din umeri şi a spus:

— Chiar dacă cei de la poliţie nu mi-au pus niciun dispozitiv de urmărire, sunt sigur că din când în când „prietenii" mei mă filează. Ei bine, atunci când vreau să fiu sigur că nu sunt urmărit, tare bine mi-ar prinde să am la mine o doză, două dintr-un praf care să-i facă să doarmă şi să nu-şi mai amintească nimic din ce s-a întâmplat.

Vasile începu să râdă şi-l întrebă:

— De Vidoxin ai auzit?

Trică ridică vinovat din umeri şi se scuză:

— După cum ţi-am spus, nu prea e domeniul meu.

Vasile râse mânzeşte:

— E exact ce ai tu nevoie. A apărut de curând pe piaţă şi este considerat cel mai bun drog al violului. Când se trezeşte, cea care a luat drogul nu-şi aminteşte nimic. Şi fii atent, spre deosebire de alte prostii, nu dă dureri de cap, ameţeli sau gură uscată. Nimic, nimic, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic...

Întinse spre Trică trei pliculeţe şi i le dădu:

— Ce-i drept, pe bărbați nu le-am încercat niciodată, dar în mod sigur acționează la fel. Atât doar, să ai grijă cu ele. Dacă te prind, nu le ai de la mine. Spune şi tu că le-ai cumpărat de la cineva din Bazar.

Am ciulit urechea, dar am făcut pe nepăsătorul şi m-am aplecat asupra puştii, iar după ce-a ascuns plicurile în buzunar, Trică a venit lângă mine şi mi-a explicat, în câteva minute, cum funcționează noile dotări ale armei.

Era simplu şi am învățat cu atât mai repede cu cât, de când mă ştiu, mi-a plăcut să aflu cum funcționează fiecare gadget care-mi pică în mână.

În timp ce-mi exersam noile cunoştințe, iar Trică îşi punea sculele în trusa lui, l-am întrebat pe Vasile, cu o voce pe care o voiam cât mai nepăsătoare:

— Acum, nu că aş fi curios, dar la ce naiba mai ai nevoie de drogul violului? Până acum nu l-ai folosit la nicio petrecere. De obicei, foloseai portofelul sau, în cel mai rău caz, câteva bijuterii.

Vasile oftă greu şi ridică dezolat din mâini.

— E o vorbă că, până la urmă, orice naş îşi are naşul. Ei bine, aşa s-a întâmplat şi cu mine.

— Cum aşa? am întrebat eu şi, de parcă aş fi ghicit răspunsul, am început să modific setările de căutare ale puştii.

— Bănuiesc că o ştii pe Elena, bunăciunea aia dintr-a unşpea?

Am setat vechimea de căutare la minimum, adică la o sută de mii de ani, iar la tip animal am scris *„ho-*

minide". După ce a ezitat câteva secunde, fiindcă, probabil, în softul inițial nu existau hominizi, puşca a acceptat căutarea şi a cerut alte detalii.

— Da, o ştiu... am spus cu ochii pe ecranul de setări.

— Ei bine, imaginează-ți că am convins-o pe mironosița aia să vină la majoratul meu.

Am privit spre părul roşu ca focul al lui Vasile şi am adăugat la setările de căutare: păr roşu, iar lui i-am răspuns:

— Mişto... Dar cum de-ai convins-o?

Vasile ridică din umeri şi spuse:

— Naiba ştie cum. O invit de luni întregi la petreceri şi m-a refuzat de fiecare dată. Iar ieri, dintr-odată, am primit telefon de la ea şi mi-a spus că vine...

Eu ştiam ceva mai mult, dar nu aveam de gând să-i dau amănunte. Ieşeam cu Elena de câteva săptămâni şi mi se părea o fată minunată, dar am hotărât să păstrăm deocamdată secretă relația noastră. Când mi-a spus că a fost invitată la majoratul lui Vasile, la început, ştiind ce se întâmpla la chefurile organizate de el i-am spus că ar fi mai bine să-l refuze. Apoi mi-am zis că, din moment ce o să fiu prezent, voi putea, la urma urmei, să am grijă de ea, aşa că i-am zis să accepte. Şi prostovanul ăsta polidactil se pregătea s-o violeze mâine! Am trecut în criteriile de căutare şi „polidactil". Speram ca softul să ştie ce înseamnă asta... Da, ştia, şi după ce-a zumzăit câteva secunde, mi-a afişat pe ecran două opțiuni: doi hominizi, dintre care unul semăna perfect

cu babacul lui Vasile, iar celălalt era un tip masiv, brunet şi-mi părea complet necunoscut.

Am setat arma pe cel care semăna cu tatăl lui Vasile şi l-am comutat pe ecran, ca să-l văd mai bine. Omul avea o ghioagă în mână şi în mod sigur pornise la vânătoare. La un moment dat s-a aplecat în faţă, ca să privească mai bine şi s-a sprijinit cu mâna de-un copac, iar eu i-am putut vedea perfect mâna: avea şase degete.

Am ales un glonţ trasor. Aş fi vrut să am unul făcut din argint, precum cele folosite pentru vârcolaci, şi-am armat puşca.

Trică, după ce terminase de pus mărunţişurile lui în trusă, a ridicat ochii spre ecran şi m-a întrebat încet:

— Ce naiba faci?

Vocea lui şoptită i-a atras atenţia şi lui Vasile, care şi-a ridicat privirea dintre plicurile lui şi s-a uitat la monitor. A recunoscut imediat imaginea şi-a dat să se repeadă spre mine, dar cum aveam deja ţinta fixată, am apăsat pe trăgaci. De obicei durează trei secunde până când glonţul este transferat de generatorul temporal al puştii în trecut, dar de data asta mi s-a părut c-a trecut o întreagă veşnicie.

— Ce naiba faci? a întrebat şi Vasile, iar eu am reuşit să-i răspund doar:

— Vânez monştri, Vasile... Doar vânez monştri.

Apoi, dintr-odată, pe ecran a apărut dâra verzuie a trasorului care s-a înfipt în spatele hominidului roşcat sprijinit de copac. O explozie sângerie a fost tot ce

am mai putut vedea, apoi, spre mirarea mea, ecranul s-a făcut nevăzut, împreună cu puşca de mânerul căreia încă mă țineam.

— Ce naiba ai făcut? întrebă tot cu voce şoptită Trică, de lângă trusa lui de scule.

Am întors capul spre raftul unde Vasile îşi împacheta prafurile, dar nici el, nici prafurile lui nu mai erau acolo. Am privit în jur şi, de data asta, garajul părea un garaj normal şi nu un hangar de avioane.

— *Ce mama dracului ai făcut?* întrebă tot şoptit Trică, dar cred că între timp se lămurise şi-acum întreba doar aşa, să se afle în treabă, conştient că eu nu aveam de gând să-i răspund.

De afară se auzi lătratul gros al unui câine de talie mare şi Trică mă întrebă:

— Tatăl lui Vasile avea cumva vreun câine? Când am venit, n-am văzut niciunul.

Uşa garajului s-a deschis brusc şi în ea s-a ivit un bărbat între două vârste, care ținea în lesă un buldog imens:

— Ce faceți aici? a întrebat, cu o voce care părea sosită de pe plaiurile Iadului şi în prima clipă n-am fost sigur dacă a vorbit buldogul sau stăpânul lui.

Se vede treaba că erau adevărate zvonurile despre talentele de phishing ale lui Trică, pentru că l-am văzut instantaneu transformându-se într-un puşti umil, cu umerii căzuți, care i-a răspuns celui din fața noastră cu o voce plângăreață:

— Doar îmi căutam câinele, domnule. Am un pechinez mic, care fuge mereu când îl las fără zgardă. Piki al meu este tare neastâmpărat.

Omul privi bănuitor prin garajul în construcție, pentru că într-un colț erau doar câțiva saci cu ciment, iar în altul o grămadă de scânduri. Cum nu părea să lipsească nimic, îşi continuă interogatoriul ceva mai liniştit, dar tot bănuitor:

— Îți cauți pechinezul la mine în garaj? De ce tocmai aici?

Trică ridică neajutorat din umeri, iar ochelarii rotunzi îl făceau să-şi intre şi mai bine în rol.

— Mi s-a părut că-l aud scâncind aici, în garaj, şi-am intrat să-l caut... N-am vrut să vă supăr...

Bărbatul ridică din umeri şi se dădu la o parte din uşă, mormăind:

— Nu mă supăr, numai că nu-mi place să-mi umble cine, cum are chef prin garaj.

Am ieşit afară şi ne-am îndreptat spre poartă, sub privirile atente ale omului, însoțiți de mârâielile suspicioase ale buldogului.

— Şi ai grijă, mai strigă omul în urma noastră, că dacă îl găseşte Max al meu primul pe Piki al tău, s-ar putea să-l auzi scâncind pentru ultima dată.

— Am înțeles, domnule, a spus Trică şi, după ce-am mai privit încă o dată la vila care ni se părea mai mică decât cea pe care o avea bătrânul Benga, am ieşit în stradă.

Am privit în stânga, în dreapta, nici urmă de maşină.

— Asta ce naiba mai e? am întrebat, fără să-mi vină să cred.

Trică m-a privit pieziş şi-a început să râdă:

— Nu te-ai lăudat tu acum două luni că ai cerut bani împrumut de la Vasile, pe un termen nedefinit... parcă aşa ziceai... ca să-ți cumperi o maşinuță super?

— Şi ce-i cu asta? am întrebat, dar chiar în timp ce o făceam, am găsit şi răspunsul. Trică mi-a confirmat bănuielile:

— Dacă nu-i Vasile, nu sunt nici bani de la el şi nu e nici maşina cumpărată cu banii lui.

Am pornit pe jos spre oraş, cale de vreo doi kilometri.

Pe la jumătatea drumului, Trică se opri şi spuse gânditor:

— Când eram mic, am citit o povestire SF despre un tip care se duce în trecut şi calcă pe o frunză... sau parcă a adus-o în prezent... Nu mai țin minte exact...

Nu citisem povestirea, deşi fusesem fan al acestui gen de literatură în copilărie.

— Şi unde vrei să ajungi?

— Păi, autorul specula faptul că o schimbare atât de mică din trecut a avut modificări enorme în prezent. Când a revenit, a găsit schimbat nu numai alfabetul, dar şi un alt preşedinte decât cel pe care-l ştia el.

— Treaba cu preşedintele nu mă deranjează prea mult, am spus nepăsător, dar varianta cu alfabetul schimbat ar fi mortală pentru mine.

La privirea lui întrebătoare, am răspuns:

— Mâine dau teză la Limba Română şi când naiba crezi că mai am eu timp să-nvăţ un nou alfabet?

— Poate nu s-a întâmplat nimic de genul ăsta, spuse Trică liniştitor şi-şi reluă mersul spre oraş.

Am ajuns în câteva zeci de minute şi primul lucru a fost să ne uităm după inscripţiile reclamelor, dar totul părea aşa cum le ştiam.

Tot cu ochii pe sus, aproape că m-am izbit de-o roşcată care aştepta sprijinită de un Maserati auriu.

— Pardon, am spus şi-am ocolit-o în ultima clipă, dar după câţiva paşi m-am întors siderat: roşcata era Elena.

M-am întors şi m-am uitat lung la ea, dar nu părea să dea vreun semn că m-ar recunoaşte.

— Elena, am apelat-o.

M-a privit uimită înainte de a răspunde:

— Elena e numele meu, dar nu cred că ne cunoaştem...

Am vrut să-i explic despre ce e vorba, dar din banca în faţa căreia era parcată maşina a ieşit un tânăr brunet, cu alură atletică. Se uita urât la mine, în timp ce se apropia:

— Elena, e vreo problemă? a întrebat-o pe fată, cuprinzând-o protector pe după umeri.

Ea ridică din umeri:

— Nicio problemă, îi răspunse, cu vocea aceea dulce cu care îmi mărturisea, cu numai două zile înainte, că

mă iubeşte. Acestui tip i s-a părut că mă cunoaşte de undeva...

— Ar vrea el, rânji atletul spre mine, indecent, şi îi deschise portiera Elenei, să urce în Maserati.

Poate aş fi încercat să-i răspund ceva, dar privirea mi s-a oprit pe mâna de pe umărul ei: omul avea, fără îndoială, şase degete. Iar mutra mi se părea ciudat de asemănătoare cu a brunetului pe care-l văzusem prin vizor alături de strămoşul lui Benga.

Târziu, mult după ce maşina aurie se pierdu în depărtare, Trică mă scutură, ca să mă facă să-mi revin.

— Hai să mergem, prietene... După cum vezi, totul s-a terminat...

M-am scuturat şi am exclamat răstit:

— S-a terminat pe naiba! Nu s-a terminat nimic...

— Eşti nebun? Ce vrei să faci?

— Mai întâi, am nevoie de bani. Apoi, voi cumpăra o puşcă cu lunetă temporală. Pe urmă, tu îi vei regla setările.

Am privit lung în direcția în care dispăruse maşina aurie, cu Elena mea în ea.

— De-acolo mai departe, fii sigur c-am să mă descurc eu...

MÂNA CARE SCRIE CARTEA

Când s-au împlinit trei ani de la publicarea ultimului meu roman, unul horror, cu un titlu pe măsură, „Grota însângerată", am hotărât că trebuie să fac ceva. M-am interesat discret la şcoală dacă al meu şef a auzit ceva de anul sabatic.

— Adică un concediu fără plată de un an? întrebă, nu foarte sigur de el, directorul şcolii unde predam istoria de vreo 20 de ani.

— Aşa ceva, i-am răspuns şi am început să fac hârtiile necesare şi să caut un suplinitor pentru un an de zile, fiindcă asta era una dintre condiţii: ca eu să găsesc pe cineva să îmi ţină locul în tot acest timp.

De bine, de rău, s-au aranjat toate până la urmă şi, ţinând seama de sfaturile din manualul lui Stephen King, mi-am făcut un program strict, întocmai după învăţăturile maestrului. Dimineaţa, după ce soţia ducea fetiţa la şcoală, mă aşezam în faţa topului de coli albe de hârtie şi aşteptam. Să vină inspiraţia, bineînţeles! Unul dintre sfaturile maestrului de care aveam de gând să ţin cont era ca după o primă ciornă să urmeze a doua, care să fie cu cel puţin zece la sută mai

scurtă. A trecut o lună, apoi au trecut două şi eu tot nu trecusem de titlu şi de primul paragraf, care avea exact zece rânduri. Dacă tăiam zece la sută aveau să rămână numai nouă rânduri mari şi late. Aveam un afurisit de blocaj şi nu puteam avansa nici măcar un singur cuvânt peste cele zece rânduri scrise în prima zi. Făcusem o listă de personaje, le caracterizasem pe fiecare ca la carte, cunoşteam şi acţiunea romanului până la crima ultimei fantome – era tot un roman horror –, dar asta nu mă ajuta absolut cu nimic. Aşa că, deşi stima mea pentru maestru rămânea neschimbată, am modificat puţin programul recomandat de el, adaptându-l nitel temperamentului meu.

După plecarea celor două femei din viaţa mea la treburile lor, făceam o cafea mare, trimiteam micul terrier cu nume de prim-ministru să-mi aducă ziarul de la poartă, mă aşezam pe şezlongul de pe terasă şi răsfoiam ziarul local, fără să îmi încarc memoria cu prea multe ştiri din micul nostru orăşel. Ştirile locale treceau prin mintea mea la fel de lin cum trecea adierea dimineţii prin copacii pădurii şi aveau, cel puţin aşa credeam eu, un rol relaxant. După ce sorbeam cafeaua până la ultima picătură, scanam puţin partea creatoare din mine în căutarea unei rămăşiţe de roman. Cum nu găseam nimic, porneam într-o mică plimbare prin grădina din spatele casei, care se întindea până aproape de pădure, urmat îndeaproape de terrierul care mă acompania cu paşi mărunţi.

Mă opream mai întâi la tumul – de fapt, o simplă movilă care se înălța vreo trei, patru metri într-o pantă lină, complet acoperită de iarbă şi în care câinele săpase o mulțime de galerii, cu un scop numai de el ştiut. De fapt, acum câțiva ani, când am cumpărat casa şi grădina, fostul proprietar – pentru a mări prețul, probabil – a încercat să scoată în evidență eventuala valoare a tumulului.

— Sunt sigur că, dacă vă faceți timp odată să săpați numai un metru în tumul, veți descoperi lucruri pe care orice profesor de istorie şi le-ar dori!

Nu i-am dat niciun leu mai mult şi am încercat să îi explic că există o mică diferență între un profesor de istorie care scrie romane horror în timpul liber şi un arheolog. După ce am bătut palma şi am perfectat actele la notar, mi-a spus, oarecum triumfător, la despărțire:

— De fapt, tocmai din cauza tumulului vând aşa de ieftin casa şi grădina...

La întrebarea mea nerostită a adăugat:

— În nopțile cu lună plină, din tumul se aud sunete de clopot.

Apoi s-a aplecat spre mine şi a continuat în şoaptă, ca să nu îl audă notarul:

— Şi uneori se aud chiar voci şi țipete.

Am zâmbit şi i-am răspuns tot în şoaptă:

— Mulțumesc pentru atenționare! Promit că în nopțile cu lună plină vom ține geamurile închise, ca să nu ne deranjeze zgomotele.

Bineînțeles că în cei câțiva ani după mutare nu am auzit niciun fel de zgomote din tumul şi, în afară de interesul constant pe care i-l acorda terrierul, alt efect nu a avut asupra noastră.

Deci, după ce mă opream la tumul şi îl lăsam pe câine să îşi facă numărul de atacuri simulate asupra unor duşmani imaginari, după ce mai săpa zece-douăzeci de centimetri în galeriile lui, ne continuam plimbarea prin pădure. Culegeam absent doi-trei fragi bine copți, speriam fără să vreau câteva căprioare şi veverițe, apoi, după ce mă udam bine de rouă pe pantaloni, mă întorceam spre casă, tot cu gândul la roman.

Trecuseră trei luni de plimbări zilnice şi eu eram tot la primul paragraf, aşa că, într-o zi, după plimbarea matinală prin pădure, am luat în mână cartea maestrului, să văd ce recomandă el atunci când ai un asemenea blocaj. Nici nu am deschis-o bine, că am auzit telefonul sunând.

— Alo, Radu la telefon, am auzit o voce mai sonoră decât de obicei şi, tocmai când am dat să întreb de care Radu e vorba, mi-am adus aminte instantaneu, dar asta nu mi-a făcut nicio plăcere.

Era vorba despre un fost coleg de-al meu din liceu, care acum păstorea ziarul local, despre care tocmai am vorbit. Era şi patron şi director la ziarul acela şi uneori mă întrebam cum naiba face că reuşeşte să scrie zilnic aproape singur cele opt, uneori şaisprezece pagini ale fițuicii lui. Din câte ştiam, avea numai o secretară şi

un băiat pe care îl folosea pe post de reporter, dar mort, copt, în fiecare zi îşi scotea fituica lui nenorocită. Uneori zău că îi invidiam forța de muncă şi capacitatea de a scrie mii de cuvinte zilnic despre subiecte atât de sterile cum ar fi viața cotidiană a unui mic orăşel.

— Spune, Radule, dar fii scurt, te rog, pentru că m-ai oprit din scris, am spus eu şi am privit la cele câteva rânduri amărâte aruncate pe prima pagină.

— Maestre, am să fiu cât de scurt pot...

Dacă mă lua cu maestre, era clar că iar voia vreo favoare. Şi, înainte de a apuca să mă gândesc la cine ştie ce grozăvii, continuă:

— Am auzit că lucrezi la un nou roman, care, bineînțeles că va deveni un bestseller, ca tot ce a ieşit până acum de sub pana ta.

— Lasă vrăjeala şi treci la subiect, am mormăit deranjat de premonițiile lui referitoare la un roman din care nu scrisesem nici măcar prima pagină.

Am auzit cum fostul meu coleg îşi drege gros vocea, semn că ceea ce urma era fie ceva imposibil, fie o mare gogomănie.

— Păi, m-am gândit, începu el precaut, dacă nu ar fi bine să publicăm un mic fragment din romanul tău în ziarul nostru. Ştii, numai câteva rânduri, doar atât cât să-i facem pe oameni curioşi, cât să se înghesuie şi mai tare apoi să îți cumpere cartea.

Am privit lung cele câteva rânduri de pe coala albă de hârtie. Am aşezat apoi foaia altfel, aşa, mai pe diagonală, dar tot zece rânduri rămâneau.

— Alo, țipă Radu disperat la telefon, te-ai supărat? Era doar o propunere.

— Nu m-am supărat, Radule, departe de mine așa ceva. Doar analizam propunerea ta. Va trebui să discut cu cei de la editură, să vedem ce părere au. Nu știu precis ce se prevede în contract pentru asemenea situații. Dar am să te sun imediat cum am să aflu veşti.

— Bine, atunci aştept un telefon, spuse Radu şi închise înainte de a apuca să mai adaug ceva.

I-aş fi dat cu dragă inimă nu un simplu fragment, ci un capitol sau chiar două, numai că nu aveam de unde. Furios pe mine însumi, am încleştat din dinți şi am terminat de scris prima pagină până au venit fetele. Nu că mi-ar fi folosit la ceva, pentru că spre seară, când am recitit ce am scris, a trebuit să rup foaia de hârtie în bucățele mici şi le-am aruncat, ca să nu le mai văd.

Cineva m-a sfătuit odată să încerc să scriu la calculator, pentru că posibilitățile de intervenție pe text sunt net superioare, așa că a doua zi dimineață am scos de la naftalină vechiul laptop, dar trebuie să mărturisesc că nu tehnica era de vină, pentru că scrisul nu avansa nici așa. Ocupat cum am fost cu laptopul şi cu punerea lui în funcțiune, nici nu am observat că terrierul nu adusese, ca în fiecare dimineață, ziarul. Nu că i-aş fi dus cine ştie ce lipsa, dar devenise un tabiet şi parcă îmi venea greu să îl încalc așa, pe nepusă masă. Am băut cafeaua şi l-am chemat pe Churchill,

pe care îl auzeam lătrând, ca de obicei, prin spatele grădinii, pe lângă tumul.

A venit într-un târziu cu o mutră spăşită şi m-a privit de parcă ar fi bănuit că aveam să îl cert.

— Ziarul, Churchill, du-te şi adu ziarul!

S-a dus până la poartă şi a amuşinat ostentativ pe lângă cutia poştală, apoi s-a întors tot fără ziar.

M-am ridicat şi m-am dus până la poartă, unde am căutat şi în cutie şi în locul unde-l arunca poştaşul, dar nu era şi gata. Ori Radu se hotărâse să-mi sisteze porţia zilnică de noutăţi locale până îi dădeam un fragment de roman, ori Churchill găsise o utilizare mai potrivită pentru ziar.

M-am dus iar pe verandă şi, deşi a doua ipoteză era puţin plauzibilă, ţinând seama cât de ascultător era bietul căţeluş, m-am hotărât să îl cert puţin înainte de a-i da telefon lui Radu şi de a afla ce anume se întâmplă.

Am luat ziarul din ziua precedentă şi l-am fluturat ameninţător câinelui prin faţă.

— Ziarul, Churchill, du-te şi adu ziarul. Să nu îndrăzneşti să te întorci fără ziar!

Săracul căţel nu prea era obişnuit să fie certat, aşa că mi-a aruncat o privire vinovată şi a plecat cu coada între picioare. Mi-era puţin milă de el, dar nu voiam să îşi facă un obicei din a rupe sau a ascunde ziarele. M-am luat cu scrisul, de data asta chiar am reuşit să umplu ecranul laptopului cu un text de care eram

mulţumit. Tocmai îl reciteam satisfăcut, când l-am văzut pe Churchill că vine tot într-o fugă spre mine, cu ziarul în gură. Am vrut să îl cert văzând cât de mototolit şi cu foile ude era, dar mi-am adus aminte de privirea lui vinovată, aşa că m-am mulţumit să îl scarpin puţin după urechi şi apoi am căzut la pace. Împăcat cu mine însumi şi cu textul pe care tocmai îl terminasem, am hotărât că merit încă o cafea, aşa că mi-am mai făcut una şi am luat ziarul la puricat. Mărturisesc că abia la pagina a doua am observat că ceva nu e în regulă şi m-am dus glonţ la calendarul pe care îl aveam atârnat în holul de la intrare. Pe calendar, data era douăzeci şi trei mai, pe laptop la fel, la televizor tot ştirile din douăzeci şi trei mai erau prezentate, numai în ziarul pe care mi-l adusese Churchill era data de douăzeci şi patru mai. Şi nu a trecut mult până să observ că nu era vorba de o greşeală de tipar. Ziarul era, într-adevăr, cu o zi înainte şi descria evenimentele care abia erau în curs de desfăşurare.

Pe prima pagină scria despre o tamponare între două maşini care avusese loc ieri, adică astăzi, la ora douăsprezece, chiar în faţa poştei. M-am uitat la ceas şi am hotărât că dacă mă grăbesc, am tot timpul să ajung acolo, chiar dacă mergeam pe jos, pentru că ar fi fost culmea să iau maşina şi să fiu tocmai eu cel care provoca tamponarea. Am ajuns la doisprezece fără câteva minute, am intrat la poştă şi mă pregăteam să cumpăr câteva plicuri şi timbre, când în spatele meu am auzit o buşitură puternică şi lume ţipând.

Am ieşit şi eu afară şi am privit la vânzoleala care se produce în astfel de ocazii. Bine că nu erau victime, pentru că m-aş fi simțit vinovat față de ele fiindcă nu făcusem ceva ca să le salvez. Deşi stau să mă întreb ce efect ar fi avut dacă m-aş fi proțăpit în mijlocul intersecției de la poştă, strigând în gura mare: „Aveți grijă cum conduceți! În curând aici se va petrece un accident". Probabil că aş fi reuşit să fac în aşa fel încât să se producă mai mult de o singură tamponare.

M-am întors gânditor spre casă, mergând cât mai încet posibil, în aşa fel încât să pot întoarce problema pe toate părțile. Puteam să o întorc şi să o răsîntorc, că tot nu-i dădeam de cap.

În mod sigur, din motive care nu contau, ziarul meu de astăzi nu fusese adus. Iar câinele, micul meu câine, atunci când fusese certat, făcuse cumva rost de ziar. De *un* ziar, adică de ziarul de *a doua zi*. Trebuia să aflu de unde îl adusese şi cu asta rezolvam problema.

Ajuns acasă, i-am dat nişte crănțănele din care ştiam că îi plac în mod deosebit, apoi, cu o voce dulce, i-am arătat ziarul pe care mi-l adusese.

— Ziarul, Churchill, de unde ai ziarul?

A durat ceva până să îl fac să priceapă ce vreau, dar când s-a lămurit, a luat-o încet spre grădină şi – de ce eram eu oare sigur de asta? – s-a oprit în dreptul tumulului. L-am scărpinat iar după urechi şi l-am îndemnat blând:

— Ziarul, Churchill, adu ziarul.

Churchill a intrat într-una dintre multele galerii săpate de el, l-am auzit lătrând tot mai îndepărtat, ca şi cum ar fi intrat într-o peşteră uriaşă, de unde lătratul se auzea cu ecou şi, după câteva minute, a mai adus un ziar. L-am lăudat şi i-am mai dat un pumn de crănţănele. Bietul câine era aşa de fericit că, în sfârşit, mă mulţumise, încât sărea întruna în jurul meu şi părea că n-are de gând să se mai oprească. Apoi, într-un sfârşit, m-a abandonat, a intrat într-o altă galerie, de unde a ieşit, după numai câteva clipe, cu încă un ziar. Scărpinat, crănţănele, mângâieri, până am simţit nevoia să mă aşez pe o ridicătură a tumulului: ziarul adus a doua oară era de poimâine!

Am simţit gura uscată, dar n-aveam nimic la îndemână să îmi umezesc buzele şi nici nu mă înduram să părăsesc minunea pe care tocmai o descoperisem. Am stat şi am respirat adânc, apoi mi-am forţat norocul şi l-am trimis pe Churchill în alte galerii, până când s-au adunat în jurul meu nu mai puţin de zece ziare cu date consecutive. Le-am strâns pe toate şi le-am luat cu mine, apoi m-am închis în birou: comoara pe care o aveam nu putea fi cercetată pe verandă, la vedere.

Nu mi-a luat mult să observ că din douăzeci şi şapte mai, deci peste numai trei zile, gazeta locală începea să publice în foileton romanul meu, câte un capitol pe zi. În ultimul ziar pe care îl aveam era publicat deja capitolul şapte, pe care se presupunea că îl scrisesem.

Era stilul meu oarecum, dar în mod sigur nu scrisesem aşa ceva. Nu încă.

L-am sunat pe Radu şi i-am spus că am vorbit cu editura şi că nu are nimic împotrivă să public chiar tot romanul, ținând seama că e vorba de un ziar local, cu un tiraj total de numai cinci-şase sute de exemplare. Urma ca de a doua zi să-i trimit primele cinci capitole. Era să mă scap şi să zic că pe măsură ce câinele va mai scoate altele din tumul, i le voi trimite şi pe celelalte, dar ştiam că n-ar pricepe gluma.

Bietul terrier a ajuns obez de la câte crănțănele mănâncă zilnic. Am reuşit să copiez pe laptop, din ziarele aduse de el, până la capitolul cincizeci şi, după cum decurge acțiunea, cred că romanul se apropie de final. În mod sigur, zilele acestea îl voi termina de scris. Sau, mai bine spus, copiat? Oricum, întrebarea de care nu pot scăpa, la care nu pot răspunde și care mă chinuie neîncetat este: din moment ce eu doar copiez cartea din ziar, a cui e mâna care scrie cartea?

PLANETA IEFTINĂ

„Dacă toate insectele ar dispărea de pe Pământ,
în 50 de ani întreaga viață de pe planetă ar înceta.
Dacă toate ființele umane ar dispărea de pe Pământ,
în 50 de ani toate formele de viață ar prospera."
Jonas Salk, *laureat al premiului Nobel*

Este criză şi bineînțeles că te aştepți să găseşti totul mai ieftin. Dar atunci când la o licitație nu se prezintă nimeni, de trei ori la rând, poate că ar fi mai bine să te interesezi nițel înainte de a marca banul. Dar Myzell W. n-a făcut-o şi s-a trezit pe cap cu o planetă care nu semăna nici pe departe cu descrierea din catalogul casei de licitații. A fost tentat, este adevărat, atât de cerul azuriu şi de continentele verzi care se odihneau în mijlocul unor oceane superbe, văzute în catalogul de prezentare, cât şi de prețul extrem de mic: doar o mie de credite galactice la a treia licitație, pe când prima pornise de la opt mii în cap.

Abia s-au întocmit actele, că a şi închiriat prima navetă pe care a găsit-o şi a zburat să-şi vadă proprieta-

tea, cu un sentiment pe care nu-l mai avusese niciodată. Primise, cu ceva timp în urmă, câteva prospecte de la o agenție de turism care propunea călătorii spre locații exotice, planete virgine şi pline de prospețime, numai bune pentru relaxare. Prețurile erau pe măsură, aşa că, după ce a vizitat, în calitate de simplu turist, o astfel de planetă, este foarte posibil ca undeva în subconştientul lui să fi rămas bine înfiptă ideea că şi el ar putea organiza ceva asemănător, dac-ar pune mâna pe o planetă corespunzătoare. Criză, criză, dar bogătaşii galaxiei tot vor să se relaxeze, aşa că – atunci când s-a ivit ocazia – a licitat fără să ezite nici măcar o clipă.

Naveta în care călătorea spre **planeta lui**, fusese pe vremuri una de prospecțiuni şi era destul de bine echipată, aşa că, plin de nerăbdare, imediat după ce-a ieşit din hiperspațiu, a și orientat telescopul principal spre Terra, cum se numea noua lui achiziție. Dezamăgirile au început să apară încă de la distanță: deşerturile, care – la urma urmei – au şi ele farmecul lor, erau în număr mult mai mare şi pe suprafețe mult mai întinse decât cele din catalog. Dar ce l-a dezamăgit cel mai mult la planeta lui virgină era halul de poluare în care se afla. Ce prospețime să le ofere el bogătaşilor galaxiei, când biata lui planetă era acoperită de nori întregi de gaze din hidrocarburi arse incomplet? Când s-a mai apropiat, a văzut dealuri întregi de gunoaie. Ce dealuri? Munți întregi care maculau frumusețea planetei. Abia

când a ajuns suficient de aproape, a putut vedea şi cauza: toată planeta era infestată cu nişte fiinţe bipede care găureau, săpau şi murdăreau totul în preajma lor. Şi erau peste tot. Se simţea pur şi simplu scârbit, aşa că nici n-a mai coborât pe planetă, ci a făcut doar câteva fotografii concludente şi i-a spus pilotului să-l ducă înapoi, la casa de licitaţii.

☆ ☆ ☆

— Nici nu se pune problema, îi spuse politicos reprezentantul casei de licitaţii. Dacă în trei zile nu vă rezolvăm problema, o să primiţi întreaga sumă înapoi, împreună cu toate scuzele noastre, plus o bonificaţie consistentă.

Bărbatul privi încă o dată, lung, fotografiile lui Myzell, apoi scoase un dosar dintr-un sertar. Îl deschise şi se putea vedea că pe copertă scria cu litere mari: Planeta Terra. Confruntă încă o dată materialele din dosar cu fotografiile recent aduse, apoi îi aruncă o privire gânditoare:

— Fiinţele astea bipede au mai fost o dată în vizorul nostru, atunci când au descoperit focul. Ne-am dat seama ce urma să se întâmple când am văzut că au început să afume planeta, aşa că am hotărât să le stârpim cât mai ecologic cu putinţă şi am deviat cu câteva grade orbita Terrei, pentru a produce o glaciaţiune puternică. Se vede treaba că au supravieţuit cumva şi

uite unde s-a ajuns! Aşa cum am spus, vă rog să ne acordaţi numai trei zile răgaz şi vom rezolva definitiv problema.

☆ ☆ ☆

Fiind angajat în compartimentul tehnic al casei de licitaţii, am avut de mai multe ori ocazia să mai „aranjez" puţin un continent sau chiar o planetă întreagă. Dar era vorba de lucruri mărunte, cum ar fi o dezinsecţie sau chiar o deratizare, pentru a face ca lucrurile să apară, în momentul preluării, cât mai aproape de fotografiile din catalog. Îmi aduc aminte chiar, că odată a trebuit să replantăm un întreg continent cu gazon, numai pentru că uitase cineva o asemenea fotografie în catalogul de prezentare. Operaţiunea în sine costase mai mult decât preţul la care se vânduse toată planeta, dar onoarea casei de licitaţii fusese salvată.

De data asta, aveam de-a face cu ceva mult mai greu: o întreagă planetă infestată cu fiinţe care nu apăreau deloc în catalogul iniţial şi care erau mult mai periculoase decât orice întâlnisem până acum. Nu numai că se înmulţiseră fără măsură, într-un timp incredibil de scurt, dar pur şi simplu distrugeau planeta. Fotografiile aduse de câştigătorul licitaţiei nu mai lăsau nicio îndoială: aceste fiinţe, pur şi simplu, îşi distrugeau planeta. Cum mai avusesem procese legate de Legea Neintervenţiei, de data asta am preferat să merg cu do-

vezile la avocaţii casei de licitaţii şi să le cer părerea. Convingerea lor unanimă a fost că Legea Neintervenţiei este lovită de nulitate în acest caz. Sfatul lor a fost să păstrez bine dovezile cu acţiunile distructive ale bipezilor şi să scap cât mai repede de ei, aşa că am trimis imediat o echipă de cercetare pe planetă.

Distrugerea acestor fiinţe bipede era o adevărată provocare, pentru că restul biosferei trebuia să rămână intactă. De aceea, principala sarcină a echipei de cercetare a fost să afle ce anume îi diferenţiază pe aceşti bipezi de restul faunei. Ce anume fac ei şi restul animalelor nu?

Răspunsul a venit mai repede decât mă aşteptam: singurul lucru care ne ajuta cu adevărat era faptul că numai bipezii foloseau televiziunea. Niciun alt membru al altei specii nu ajungea să privească decât cu totul întâmplător la acest mijloc de divertisment şi informare, aşa că am solicitat o rezolvare folosind această televiziune. Tânărul Craynex, mai obişnuit cu psihologia raselor tinere şi barbare, a fost primul care-a găsit soluţia: trebuia ca în cadrul programelor de televiziune să fie introdus un mesaj subliminal care, la apariţia unui factor declanşator, să producă un scurtcircuit care să facă o separaţie netă între creierul reptilian al bipezilor şi straturile succesive apărute ulterior. Partea reptiliană a creierului bipezilor era răspunzătoare doar de foame, frică, egoism, dorinţă sexuală şi, în final, de comportamentul agresiv, de sim-

țul teritorialității, al ritualismului şi de stabilirea ierarhiilor sociale.

Probabil că ar trebui să vorbesc despre implicațiile morale ale unui asemenea genocid, dar, spre cinstea noastră, vreau să spun că niciunul din echipă nu s-a îndoit nici măcar o singură clipă că este etic şi moral să distrugi o specie pentru a salva un milion de alte specii. Plus o planetă în întregul ei.

Poate că sunteți curioşi cum a decurs operațiunea: mai simplu decât m-aş fi aşteptat. Profitând că între miturile acestor bipezi era unul referitor la sfârşitul civilizației, care-ar fi trebuit să survină în 21.12.2012, după data locală, am folosit acest mit drept factor declanşator. Tânărul Cray-nex observase că numărul telespectatorilor creştea foarte mult în timpul transmisiunilor în direct ale procesiunilor mortuare ale unor bipezi importanți. A profitat de această atracție morbidă şi, înainte cu numai câteva zile de data aleasă, a lichidat câțiva bipezi importanți ai planetei, astfel că audiențele au urcat până la cer. Probabil că peste 99% din populația bipedă a Terrei privise şi jelise la aceste procesiuni, fără să ştie că îşi jeleşte propriul sfârşit. Pe 22 decembrie 2012 am vizitat planeta pentru a inspecta rezultatele. Aş spune că a fost un rezultat strălucitor: peste tot, hoarde de bipezi umblau înnebunite după mâncare şi toate activitățile lor poluante erau lăsate de izbelişte. Aşa cum preconizase tânărul Cray-nex – pe care va trebui să-l avansez cât de curând –, prioritățile lor erau acum dictate de foame, frică, egoism şi

dorința sexuală – nu neapărat în ordinea asta. Problema este că, deşi mai era mâncare destulă, reptilele nu puteau folosi niciun fel de unelte, aşa că aveau să moară de foame în fața unor conserve şi a unor cutii de carton pe care nu ştiau cum să le deschidă. Nici nu se punea problema să poată produce în continuare alimente: trebuiau să se descurce cu ce se găsea în natură. Şi, după ani întregi în care folosiseră numai hrană procesată, acum natura nu era deloc mărinimoasă cu ei. Nu erau adaptați alimentației naturale, pentru că nu aveau nici colți, nici gheare sau alte mijloace prin care s-o procure şi s-o mănânce.

Bineînțeles, rămăsese un procent neglijabil de bipezi neafectat de aceste transformări, dar nu avea nicio şansă în fața reptilienilor. S-au făcut câteva pariuri, însă eu am mizat pe părerea lui Craynex, care le dădea cel mult cinci ani din timpul local până când vor dispărea ca specie. Motivele lui erau că rezervele de hrană vor fi suficiente pentru un timp foarte limitat, apoi vor ajunge să se mănânce între ei. Vor începe cu cei bătrâni, cu cei foarte tineri, apoi cu cei bolnavi şi abia pe urmă se vor lupta între ei. Reptilele nu folosesc niciun fel de arme şi nu ştiu să se organizeze în haite, iar bipezii nu erau deloc înzestrați pentru luptă, aşa că vor ajunge repede pradă mamiferelor carnivore. Cel mult cinci ani, a spus Craynex şi eu îl cred. Ne încadram şi în termen, pentru că o zi galactică are destul de mulți ani tereştri, astfel ca planeta să devină ca nouă în numai două zile galactice.

MICA MEA CONTRIBUȚIE LA SFÂRȘITUL LUMII

Sunt un profesionist. Nu este vorba de lipsă de modestie, dar cum altfel ați putea numi un om care are un cazier imaculat ca zăpezile de pe Kilimanjaro și care a sustras la vremea lui cele mai celebre pietre prețioase din lume? Mi-au trecut de-a lungul vremii prin mână și diamantul Hope și smaraldul Patricia, ca să pomenesc numai de cele mai cunoscute. Uneori, pentru variație, mai făceam să-și schimbe proprietarul și câte un tablou celebru, totuși specialitatea mea rămâneau cristalele. Puținii cunoscuți care îmi știau activitatea mă bănuiau că am o slăbiciune pentru ele, dar, de fapt, aveam o slăbiciune pentru libertatea mea, pentru că era mult mai ușor să te strecori pe sub ochiul necruțător al camerelor de luat vederi cu o picătură de frumusețe pură, cum erau pietrele prețioase, decât cu un tablou, fie el și făcut sul.

Din acest motiv, printre colecționarii cu greutate eram socotit un fel de *rara avis*, pentru că nu-mi lăsasem aproape nicio comandă neonorată, odată accep-

tată. Dar şi tariful meu era pe măsură: un milion de dolari lovitura plus cheltuielile ocazionate de acţiunea în sine. Fără îndoială că au fost şi lovituri pe care le-am refuzat şi poate de aici îndelungata mea activitate profesională. Existau locuri pur şi simplu inaccesibile sau erau acţiuni care ar fi fost realizabile, dar a căror punere în scenă ar fi costat mai mult decât piatra în sine.

După mai mulţi ani de activitate, aveam douăsprezece milioane în diferite conturi şi tot atâtea lovituri strălucite la activ; ajunsesem la jumătatea vieţii şi tocmai mă întrebam dacă nu cumva ar fi cazul să mă retrag. Nu eram superstiţios şi o eventuală a treisprezecea lovitură nu-mi crea emoţii, dar parcă am avut o uşoară ezitare atunci când am fost contactat iarăşi prin canalele obişnuite. Şi dacă, de obicei, numele clientului îmi rămânea necunoscut, de data asta l-am aflat chiar de la început, şi asta nu mi-a plăcut deloc. Despre Donald Koster auzisem şi eu la fel ca oricine citea ziarele, pentru că avea prostul obicei să nu lase să treacă măcar o zi fără să se scrie despre el. Un gest de caritate generos azi, un capăt de acuzare mâine şi o căsătorie cu o starletă poimâine nu puteau să-mi scoată din minte ceea ce bănuia toată lumea, şi anume faptul că principala parte a averii magnatului provenea din comerţul mai mult sau mai puţin legal cu arme.

Ce ar putea să-şi dorească un om de calibrul lui şi să nu poată obţine prin alte mijloace, încât să fie nevoit

să apeleze la mine? În seara când m-a primit în cabana lui singuratică din munții Apalaşi, undeva în apropierea vârfului Washington, încă nu mă lămurisem, deşi îmi întinsesem toate antenele pe care le aveam – şi nu erau deloc puține.

Odată prezentările făcute, secretarul lui, care mă adusese la cabană, se făcuse nevăzut, cum nevăzuți s-au făcut şi oamenii de la pază.

Mă instală într-un fotoliu, îmi aduse un scotch, apoi răscoli puțin buştenii care ardeau în cămin, dar toate acestea erau simple stratageme pentru a trage de timp şi a mă studia în voie.

— Îți plac filmele, domnule Grimson? Acesta era numele sub care mă cunoştea.

Am gustat puțin din pahar, gândind cu rapiditate: acesta era un soi de test sau era pur şi simplu o încercare de a începe o conversație? La gestul meu, care putea fi interpretat drept unul pozitiv, el continuă:

— În ultimul timp, nu prea mai am timp de ele, aşa cum probabil că nu ai nici dumneata. Dar, în tinerețe, filmele, mai ales cele de aventuri, mă fascinau. Nu ştiu dacă îți mai aduci aminte de „Indiana Jones şi Arca pierdută". Tot filmul este superb, dar finalul este pur şi simplu terifiant pentru un colecționar ca mine: un depozit întreg, plin cu artefacte care abia îşi aşteaptă colecționarul potrivit. Multă vreme am crezut că este o simplă găselniță a scenaristului pentru un final mai interesant...

Luă o înghițitură de scotch, mai răscoli puțin jarul, apoi se așeză pe fotoliul din fața mea.

— Spre deosebire de clienții dumitale obișnuiți, care își bucură ochii cu pietricele sau nuduri, eu sunt un colecționar mai pretențios. Mie îmi plac artefactele ciudate și deosebite...

Se ridică vioi și deschise un seif încastrat la vedere în perete, de unde reveni cu o casetă. O așeză cu grijă pe măsuța din fața noastră, apoi o deschise atent, iar în fața ochilor mei uimiți apăru celebrul craniu de cristal.

Zâmbi când văzu uimirea întipărită pe chipul meu și spuse:

— Uneori, astfel de minunății apar ici-colo, în muzee sau în colecții particulare. Apoi, pe neașteptate, ele dispar cu totul din atenția publicului și prin mijloace specifice am aflat că nici nu apar în colecții particulare, așa cum este a mea.

Împachetă cu grijă craniul în casetă, pe care-o puse apoi cu evlavie în seif, se așeză la loc în fața mea și-mi puse o mână pe genunchi, ca și cum ar fi urmat să-mi spună un lucru de mare taină:

— Acum câteva luni a fost descoperită o sferă din același tip de cuarț ca și craniul. Au numit-o Sfera Magică, dar, după numai câteva zile în care a fost studiată de specialiștii de la Smithsonian Museum, a dispărut cu totul. Nu a fost furată și abia după îndelungi cercetări am aflat că astfel de depozite, precum

cel din film, chiar există şi în ele Guvernul adună şi îngrămădeşte, fără niciun scop aparent, un artefact după altul.

Scoase un dosar şi mi-l înmână:

— Ai aici tot ce te-ar putea interesa ca să dai în relativă siguranță lovitura – coduri de securitate, ore de patrulare... Tot ce ai nevoie.

Am dat să refuz, dar a făcut un gest de respingere a argumentelor mele înainte de a le auzi:

— O să îmi spui că nu e genul dumitale de lovitură, dar bănuiesc că zece milioane te vor face să te răzgândeşti şi să treci şi genul acesta de acțiuni în patrimoniul dumitale. Cinci milioane acum şi cinci milioane când îmi predai intactă Sfera Magică.

M-am răzgândit, într-adevăr, şi am luat dosarul gata să plec şi să mă apuc de treabă.

— Mai am o singură rugăminte, de fapt două, spuse Donald Koster înainte de a ne despărți. Lovitura aş dori să fie dată săptămâna viitoare, mai precis pe 21 decembrie 2012. După cum ştii, conform calendarului mayaş, atunci e preconizat sfârşitul lumii, iar genul de oameni care-şi fac veacul în acel depozit sunt predispuşi ca în acea zi să urmărească orice altceva, numai artefactele de acolo nu; cred că vor sta cu toții lipiți de televizoare, să prindă apocalipsa în direct. A, mai adăugă el, şi aş dori să nu deschizi absolut deloc cutia în care se află Sfera Magică. Mi-o aduci şi-atât...

☆ ☆ ☆

Dacă referitor la prima condiţie nu a fost nicio problemă, cu cea de-a doua se pare că nu avea să fie chiar aşa de uşor, şi asta din cauză că sfera, fie ea magică sau nu, era aşezată într-o simplă cutie din lemn şi nu era asigurată nici măcar printr-o încuietoare obişnuită, darămite vreun sistem complicat cu cifru sau alte minunăţii la care te-ai fi putut aştepta. Astfel că, atunci când am ajuns în garajul meu, am scos cutia din portbagaj şi am aşezat-o pe masă cu cât mai multă grijă. Valora, totuşi, zece milioane... După ce am iluminat-o cu o lampă puternică şi am cercetat-o cu o lupă, am hotărât că ceea ce era înăuntru valora zece milioane, indiferent dacă deschideam cutia sau nu. Am mai verificat o dată capacul, să nu aibă vreun sigiliu ascuns, şi l-am dat uşurel la o parte, pregătit pentru orice. S-a dovedit că nu era nevoie de atâtea precauţii, pentru că înăuntru, încastrată într-o structură metalică ciudată, se găsea o simplă sferă din cuarţ, după cum zicea Donald Koster, deşi mie mi se părea că ar fi avut o structură mai complexă. Oricum, nu era ceva care să merite zece milioane de dolari, mai degrabă părea o sferă obişnuită, ce putea fi găsită prin bâlciuri cu cel mult zece dolari.

Şi totuşi, chiar înainte de a închide cutia, mi s-a părut că văd uşoare irizaţii în structura metalică ce încastra sfera. Mi-am plimbat degetele şi, sub apăsarea

mea uşoară, din cutie a ieşit o formă tubulară, ca un mic microscop, iar sfera s-a înălţat puţin şi plutea acum liberă în faţa obiectivului. Înainte de a-mi da seama ce fac, mi-am lipit ochiul de ocular şi degetele au găsit aproape fără să caute o rotiţă de reglaj, încercând să potrivesc claritatea, deoarece acolo se zărea ceva. Am stins lampa, pentru că sfera avea propria ei luminescenţă şi, după câteva încercări, am început să văd mai bine. Norii mişcători arătau ca şi cum ar fi fost galaxii îndepărtate, iar mişcarea rotiţei părea să nu fie oprită de nimic, aşa încât am tot apropiat, până când în faţa mea a apărut un sistem stelar cu vreo trei planete şi atunci mi-am dat seama că sfera era probabil un fel de hartă 3D a galaxiei sau poate chiar a universului. Tot atunci mi-am dat seama că valoarea sferei era, în acest caz, nu de zece milioane, ci de... Am încercat să avansez o cifră, apoi mi-am dat seama că era neprețuită. Pe de altă parte, niciodată nu am fost tentat să-mi opresc obiectele pentru care fusesem plătit să le fur, doar n-aveam să încep tocmai acum!

Aveam să i-o dau lui Donald Koster şi apoi s-o uit, dar înainte să închid cutia mai aveam o singură curiozitate: oare aş putea să localizez Terra pe această insolită hartă? Şi dacă da, cât de mult m-aş putea apropia pentru a localiza un anume loc de pe planetă?

Mi-am aplecat iarăşi ochii peste ocular şi am mai găsit câteva butoane, cu ajutorul cărora am început să caut. Probabil că avea şi un sistem automat asemănă-

tor cu Google Earth, dar funcționând telepatic, pentru că la un moment dat, fără să mai mişc din butoane, obiectivul s-a fixat pe ceea ce părea a fi Terra. A durat câteva minute până am localizat oraşul în care mă aflam, dar mult mai puțin până am găsit garajul. O rotiță pentru detalii fine, pe care am găsit-o instinctiv, m-a apropiat şi mai mult, apoi am rotit puțin butonul şi, într-un mod pe care nu mi-l pot explica, obiectivul a străbătut acoperişul din tablă al garajului, fără să lase nicio urmă, şi s-a focalizat asupra omului care studia preocupat o sferă la microscop. Am mai focalizat puțin şi acum obiectivul aproape atingea creştetul celui de la microscop, care părea să nu observe nimic. Încă o fracțiune de rotire şi i-am atins capul, şi chiar în acelaşi moment am simțit ceva atingându-mi ceafa şi imediat am ştiut ce este. Am ridicat imediat, îngrozit, obiectivul, până s-a depărtat suficient de sferă.

Îmi imaginam ce-ar fi însemnat această sferă în mâinile lui Donald Koster: trebuia s-o distrug şi să-i înapoiez banii. Aşa ceva nu trebuia să încapă pe mâinile niciunui om, dar mai ales în cele ale lui Donald Koster. Am desfăcut cu greu sfera din suportul metalic, am vrut s-o privesc mai bine, dar mi s-a părut că aud pe cineva la uşa garajului, aşa că am ieşit afară să verific. Strada era pustie, luminată de felinare şi de stelele strălucitoare ale nopții înalte de iarnă. Peste drum se afla un mic bar, unde un banner mare şi multicolor

anunța: „21 decembrie 2012 – astăzi poate fi ultima zi, așa că, distrează-te!" – iar după aglomerația dinăuntru, părea că lumea într-adevăr se distrează. În capătul străzii au apărut două mașini care se apropiau repede. Le-am recunoscut imediat, așa că am mai privit o dată la sfera din mâna mea și am trântit-o cât am putut de tare de podeaua de ciment de la intrarea garajului. În timp ce sfera se spărgea în mii și miriade de cioburi multicolore, ca într-un nou Big Bang, m-am uitat în sus, spre cerul curat de iarnă. Am văzut cum stelele se sting încet, una după alta, și un întuneric dens, ca de sfârșit de lume, a prins să se strângă în jurul meu...

OVIRAPTORUL

— Poate îmi spui şi mie ce se întâmplă, Tom. Îmi eşti dator cu o explicație.

Larren privi lung la mine, aşteptând un răspuns. Pe care, din câte îl ştiam eu, avea să îl obțină, mai devreme sau mai târziu. Mai degrabă mai devreme, decât mai târziu. Că acest răspuns nu avea să îi convină absolut deloc, asta nu mă mai privea pe mine. Mă rog, nu mă privea în mod direct, sau cel puțin nu mă privea atâta vreme cât nu mă punea pe mine să repar lucrurile.

Am tuşit ca să-mi dreg vocea, am mai luat o gură de gin, apoi m-am aşezat mai confortabil în fotoliu.

Am subestimat cât de bine mă cunoştea, pentru că a îndreptat amenințător arătătorul spre mine şi a spus categoric:

— Vreau fapte, Tom, nu basme. Am să înfrumusețez eu lucrurile, dacă va fi cazul. Tu spune-mi numai ce naiba se întâmplă! Pentru că acolo jos se întâmplă ceva...

Acolo jos se întâmpla să fie Silurianul timpuriu, adică acum ceva mai bine de 160 de milioane de ani. Un isteț de la Agenția Controlului Temporal propu-

sese, cu ani în urmă, atunci când populaţia Terrei ajunsese la vreo 60 de miliarde de oameni şi nu dădea niciun semn că ar avea de gând să scadă, să transfere undeva în trecut populaţia suplimentară. Ceea ce la început a părut a fi o reîntoarcere la natură, preferată mai ales de cei neadaptaţi şi de sufletele simple, s-a transformat, cu timpul, mai ales datorită unei publicităţi agresive, într-o adevărată afacere şi, în mai puţin de un secol, aproape jumătate din populaţia Terrei s-a trezit transferată în Silurian. Repartizată pe comunităţi de câte un miliard de oameni, despărţită prin porţiuni de câte un milion de ani, părea că Silurianul va fi capabil să absoarbă tot surplusul de populaţie fără niciun fel de probleme. În principiu, aşa ar fi trebuit să fie. După ce s-a observat că frunzele călcate şi dinozaurii vânaţi în Silurian nu modifică în niciun fel rezultatele alegerilor prezidenţiale din prezent, comunităţile au început să fie organizate în jurul unor imense Polisuri situate în locuri sigure din punct de vedere tectonic şi care erau alimentate din belşug cu tehnologie modernă. Părea soluţia ideală, mai ales că transferurile dintre Polisuri şi civilizaţia actuală nu se făceau decât în sens unic, dinspre prezent spre trecut, şi niciodată invers. Era o soluţie înţeleaptă, pentru că nimeni nu ar fi ştiut ce să facă cu 30 de miliarde de oameni care ar fi vrut în acelaşi timp să îşi reia locul într-o nişă temporală ce nu mai exista de multă vreme. Cel puţin, spre deosebire de contractele oneroase în

care condiţiile dezavantajoase erau tipărite cu litere mici undeva în josul paginii, contractele de „integrare temporală" specificau clar asta cu litere mari la începutul paginii. Din această pricină, erau încurajate integrările care cuprindeau comunităţi şi chiar regiuni întregi. De altfel, pentru cineva care nu dorea să părăsească Polisul pentru a vizita vecinătăţile exotice, schimbările erau ca şi inexistente. Informaţiile circulau liber între Prezent şi Polisuri, aşa că nimeni nu se putea simţi marginalizat. Teoretic, aşa stăteau lucrurile... Practic, însă, mereu apăreau probleme, pe care Agenţia Controlului Temporal abia prididea să le rezolve.

Am tras adânc aer în piept şi am spus tare:

— Isabel crede că cineva a făcut rost de schema unui generator temporal şi acum a început să le fabrice şi să se folosească de ele.

Larren a pufnit nervos şi a făcut un gest ca şi când ar fi alungat o insectă sâcâitoare:

— Nu dau doi bani pe ce spune Isabel!

Isabel era un android Cobra pe care îl foloseam în peregrinările mele temporale în calitate de agent al Agenţiei de Control Temporal. Mă încredeam mult în aprecierile ei, care nu prea dădeau greş, poate şi din cauză că fără ea nu prea ar fi avut cine să stea acum spăşit în faţa puternicului administrator al ACT-ului. Dar faptul că avea o fire voluntară şi independentă nu o făcea foarte iubită printre membrii Agenţiei. Totuşi, câtă vreme aveam rezultate, asta nu prea conta.

Am ridicat din umeri nepăsător.

— Am să reformulez, atunci: eu cred că tehnologia transferului temporal a diseminat cumva în Polisurile doi şi trei. Polisurile erau numerotate după data implementării. Cel mai vechi era numerotat cu unu.

— Tu crezi mereu ceea ce crede Isabel, mormăi el şi se întoarse spre seiful din spatele lui, de unde scoase două cartele de Agent temporal independent.

Vru să mi le dea, dar se răzgândi, privindu-mă crunt:

— Înainte de a le primi: vreau informaţii sigure despre aşa-zisa diseminare de generatoare temporale, şi asta cât se poate de repede, altfel Consiliul o să ne toace mărunt-mărunt. Şi o să am grijă să înceapă cu voi...

Am dat din cap spăşit şi am ieşit afară din birou. Pe hol mă aştepta Isabel, care citea o revistă, nepăsătoare la privirile provocatoare pe care i le aruncau cei care treceau pe lângă ea. Era obligată să poarte tot timpul un medalion care o identifica drept android Cobra, dar uneori, mai ales în timpul unor misiuni mai dificile, renunţa la el. Alteori, cum era de pildă astăzi, renunţa la el din pură cochetărie. Tabuurile sexuale, mai ales în cadrul Agenţiei, erau extrem de bine întipărite, şi încă nu cunosc vreun caz în care cineva să fi avut o relaţie cu un android. Chiar dacă arăta aşa de bine ca Isabel.

I-am făcut semn că plecăm şi ea s-a ridicat sau, pentru a fi mai exact, şi-a ridicat cele 52 de kilograme de material biologic superb structurat. Lângă mine, un

debutant a scăpat teancul de foi pe care îl purta de ceva vreme încolo şi încoace pe coridor, iar pe altul mi s-a părut că îl aud cum înghite în sec. Nu ştiu dacă am avut vreodată ocazia să o descriu pe Isabel: la prima vedere părea o tânără femeie abia ieşită din adolescenţă, cu amestecul acela indescriptibil de inocenţă şi impertinenţă, suplă, aproape slabă, dar în acelaşi timp bine rotunjită prin locurile în care era necesar aşa ceva. Faţa ei era nu numai frumoasă, ci şi concepută în aşa fel încât atrăgea atenţia. Trăsăturile regulate şi feminine erau înconjurate de o cascadă de păr de culoarea mierii, care, prin faptul că şi-l scutura mereu într-o încercare de a-l aranja, atrăgea în mod inevitabil atenţia asupra ei. E clar că cei care o proiectaseră nu fuseseră normali: o fată atât de frumoasă nu are cum să existe! Explicaţiile care mi s-au dat m-au satisfăcut o vreme: fiind atât de frumoasă, atrăgea privirile tuturor asupra ei, lăsându-mi mie câmp liber de acţiune. E adevărat că îmi oferea destulă libertate, pentru că, dacă eram împreună, orice mascul aflat prin preajmă abia dacă îmi acorda atenţia pe care o dai unei viespi enervante care se învârte pe lângă para ta bine pârguită şi din care tocmai te pregăteşti să muşti. Că nu prea aveau să muşte din para numită Isabel o ştiam doar eu, dar atâta vreme cât îmi puteam vedea de misiunile mele, nu prea îmi păsa de asta.

Am ieşit din sediul central al Agenţiei şi, din obişnuinţă, am privit precaut în jur. Părea că nu am atras

atenţia nimănui, aşa că am plecat pe jos spre „Seif", locul de unde trebuia, în mod firesc, să ne începem orice investigaţie cât de cât serioasă. „Seiful" era o clădire aparţinând Agenţiei, cu grad de securitate zero şi de care ştia extrem de puţină lume. Câţiva agenţi independenţi, câţiva şefi de departament, cei de la pază şi androizii care îi însoţeau pe agenţi în misiuni. Oricum, prea multă lume, după părerea mea, dar nu m-a întrebat nimeni niciodată. Acolo se păstrau cele mai bine păzite secrete ale agenţiei şi mai ales mult hulitele generatoare temporale, care le permiteau agenţilor temporali să bântuie prin tot cuantumul spaţiu-timp ca prin propria lor sufragerie. Erau puţine şi mereu numărate, răsnumărate, verificate şi date pe mâna noastră cu multă zgârcenie. Odată încinşi cu centura care conţinea generatorul temporal, deveneam practic indestructibili şi mai ales – aceasta era de fapt marea spaimă a autorităţilor – imposibil de detectat prin spaţiu-timp. Din prezent, agentul lipsea numai câteva secunde, dar nimeni nu putea spune cu certitudine cât timp real a consumat el acolo, în trecut. La început, la cursurile de instruire erau prezentate două posibile cazuri: într-unul, un agent temporal împiedica răpirea Elenei din Troia (în una dintre variante o răpea chiar el), cu urmarea firească a lipsei din manualele de istorie a războiului Troian, iar din cele de literatură a „Iliadei". Al doilea caz a fost considerat la vremea lui o adevărată blasfemie, dar eu, care că-

lătorisem destul în epoca respectivă, îl consideram perfect plauzibil. Agentul temporal călătorise în Iudeea şi, mituind câţiva soldaţi romani, îl scăpase pe Iisus de răstignire. Urmările ar fi fost de data asta dezastruoase: în istoria lumii, dintre cele trei principale religii monoteiste, creştinismul, iudaismul şi islamismul, primul lipsea cu desăvârşire, cu consecinţe de-a dreptul catastrofale. După o vreme, scenariile au fost scoase discret din programă şi zvonurile vorbeau de un agent care chiar ar fi încercat să pună în aplicare, drept material didactic, unul dintre educativele cazuri prezentate. Nu am aflat niciodată care dintre ele, dar înclinam să cred că omul voise să o salveze de Elena. Tocmai pentru a evita asemenea tentaţii se pare că au fost concepuţi androizii Cobra. Poate sunt numai zvonuri, dar se aude că sunt programaţi ca, în cazul în care unul dintre agenţii temporali independenţi o ia razna, să-l aducă la ordine. Sau chiar să-l lichideze discret, după cum spuneau alţii. Cum niciodată nu am fost tentat să mă întorc în timp să o răpesc pe Elena din Troia şi nici altceva cât de cât asemănător, nu am putut să verific teoria. Ba, în cazul meu, aş putea spune că eu sunt cel care trebuie să o ferească pe Isabel de iniţiative prea personale, asta ca să folosesc un eufemism.

Cazul în care tocmai mă pregăteam să mă avânt cu capul înainte se baza pe o presupunere a Isabelei: cineva făcuse rost de un generator temporal individual şi făcea contrabandă cu material biologic din Polisu-

rile doi şi trei. Poate şi din altele, pentru că, odată încăput pe mâna cui nu trebuia, un generator putea fi reprodus foarte uşor. Ar fi bine să amintesc aici că principiul generatoarelor temporale industriale, cele care transportau mărfuri şi furnituri în polisuri, funcţiona perfect normal atunci când călătoreau *spre* polisuri. Când călătoreau *dinspre* polisuri spre prezent, prin însuşi modul de funcţionare, incinta temporală suferea un proces de iradiere care practic făcea imposibil transportul oricărui material biologic viu spre prezent. Ni s-a explicat de nenumărate ori că radiaţiile erau parte a procesului de călătorie temporală dinspre trecut spre prezent folosind acel procedeu. Eu, unul, suspectam mereu că incintele erau iradiate intenţionat, iar motivele sunt evidente, cum la fel de evident era că incintele nu au transportat niciodată material biologic viu spre prezent. În cazuri extreme, aprobate de Consiliu cu majoritate de voturi, un asemenea transport se putea face numai cu ajutorul unui agent temporal însoţit de un android Cobra.

Şi totuşi, Isabel era convinsă că descoperise un trafic cu animale preistorice. Dinozauri, mai precis. Nu, nu întâlnise niciun dinozaur păscând prin parcurile oraşului, iar dovezile ei erau destul de inconsistente şi se bazau mai cu seamă pe vorbe auzite ici şi colo în peregrinările ei prin oraş. În urma unor astfel de zvonuri, Isabel începuse să facă unele cercetări prin anticariate, unde se găseau de vânzare în mod curent o

mulţime de ouă de dinozaur fosilizate. În mod normal, erau prezentate drept raritǎţi descoperite în siturile preistorice. După ce cumpărase nenumărate ouă pietrificate, Isabel lansase zvonul că ar plăti oricât pentru un ou fecundat, viu, pe care voia să i-l facă cadou fratelui ei. I s-a spus că, în timp, cu puţină răbdare şi cu mulţi bani, până la urmă s-ar putea rezolva. Ar fi fost mai bine să fi aşteptat să cumpăr mai întâi oul, dar, impetuos cum sunt, am preferat să dau alarma şi acum regretam deja că nu o ascultasem pe Isabel, care încercase să mă tempereze. Cum până în prezent nu greşise decât o singură dată în aprecierile ei, şi avusesem, slavă Domnului, sute de cazuri când nu greşise, m-am grăbit să-l anunţ pe Larren, şeful Agenţiei. Nu era o informaţie pe care să o pot trece sub tăcere; implicaţiile ar fi fost colosale pentru toată Agenţia dacă ar fi fost adevărată. Şi la fel de colosale, dar numai pentru mine, dacă nu ar fi fost adevărată. În timp ce străbăteam coridoarele Agenţiei spre ieşire, nu puteam să nu mă gândesc la cât de hazardată părea acţiunea mea, privită la rece. Cum răul era făcut, nu ne rămânea decât să ne apucăm de treabă...

Mergeam, aşadar, spre „Seif", să ne începem investigaţia; nu prea avusesem ocazia să mă plimb alături de Isabel paşnic şi lipsit de griji. De obicei, prezenţa ei alături de mine însemna că sunt în misiune, de unde o stare permanentă de alertă, cu toate simţurile treze, pentru că în orice moment puteam să trecem de la o

simplă plimbare printr-un parc la o urmărire în viteză. De data asta, cum până la misiunea propriu-zisă părea să mai fie destul timp, m-am relaxat, încercând să nu privesc zâmbind la bărbații care întorceau capul după Isabel. La un moment dat, aşteptând să traversăm, Isabel s-a aplecat discret spre mine:

— Suntem urmăriți!

— La câți bărbați s-au holbat azi la tine, ce mă miră este faptul că ne urmăreşte numai unul singur. Mă aşteptam să fie o cohortă întreagă...

Isabel îmi zâmbi acru:

— Ha-ha, ce glumă bună. Numai că suntem urmăriți de o fetişcană...

Am înghițit în sec şi am tăcut. În cazul ăsta, se schimba cu totul situația. În epoca istorică în care era situată locația permanentă a Agenției erau obiceiuri extrem de tradiționaliste. Nu se auzise de lesbiene şi cum eu, la cei patruzeci de ani ai mei şi cu o banală mutră de contabil, eram departe de a produce fiori în inimile feciorelnice, era clar că eram urmăriți din cauza a ceea ce eram, nu din pricina a cum arătam. După ce am traversat, m-am oprit, m-am întors cu fața spre Isabel şi am început să-i aranjez drăgăstos baticul. Se pare că gestul a atras atenția, deoarece, cu ochii la noi, vreo câțiva masculi din preajmă au început să traverseze, deşi stopul era de mult pe roşu, şi un cor de claxoane a stârnit interesul tuturor, astfel că am putut să privesc în linişte „urmăritoarea". O fetişcană – aşa

cum spusese şi Isabel, părea să nu aibă mai mult de douăzeci de ani, slăbuță, haine destul de ponosite pe ea şi ochelari cu multe dioptrii. Un batic de o culoare incertă îi acoperea aproape jumătate din față, dar fără îndoială că nu o mai întâlnisem niciodată. Un fel de şoarece de bibliotecă, însă bineînțeles că totul putea fi doar o mască.

— Ce facem? am întrebat eu posac. Nu putem merge la „Seif" cu codița asta după noi...

— Dacă vrei, o împing eu sub o maşină, se oferi Isabel, şi abia când am privit la ea mai bine mi-am dat seama că glumea; deşi, de la ea mă aşteptam la orice.

Între timp, şoarecele de bibliotecă se ținea harnic după noi. Nu ar fi fost o soluție să încercăm să scăpăm de ea; urmărirea ar fi putut fi preluată de altcineva, mai experimentat şi mai greu de depistat.

— Uite cum facem, m-am întors eu spre Isabel, vorbindu-i numai din colțul buzelor. Ne despărțim, mergem un timp pe trasee diferite, să vedem totuşi după cine se ține. Apoi ne întâlnim şi hotărâm ce facem mai departe.

— Bine, spuse Isabel privind concentrată spre urmăritoarea noastră. Mai ales că îmi pare foarte cunoscută şi nu ştiu de unde să o iau. Poate pe drum o să-mi reamintesc...

Aşa am făcut şi, spre marea mea surpriză, ținta urmăririi a fost Isabel. „Poate, totuşi, chiar dacă nu sunt lesbiene, există femei care se lasă furate de frumuse-

ţea Isabelei", mi-am spus eu şi m-am grăbit spre punctul de întâlnire. Acolo, spre uimirea mea, am văzut şoarecele de bibliotecă discutând liniştită cu Isabel. Când m-a văzut, mi-a făcut semn să mă apropii mai repede. Am mărit pasul şi, cu toate simţurile în alertă, m-am apropiat de ele. Cu faţa numai zâmbet, Isabel îmi prezentă fata:

— Tom, uite, ea este Ana. Ţi-am vorbit de ea zilele trecute – spuse Isabel grăbită, făcându-mi cu ochiul –, dar sinceră să fiu nu speram să rezolve atât de repede, turui ea grăbită şi o prinse prietenos de braţ.

— Încântat de cunoştinţă, m-am înclinat eu în faţa şoarecelui de bibliotecă, şi am văzut-o cum roşeşte discret.

— Mă bucur să vă pot fi de folos, domnule profesor, şopti ea şi porni cu paşi mărunţi înainte.

„Profesor?" Ce altceva îi mai povestise Isabel despre mine? Fata asta avea uneori o imaginaţie debordantă, şi eu trebuia să ţin pasul aproape de ea. „Profesor!" Profesor de ce naiba? Ce le predam eu tinerilor învăţăcei când ei mă priveau cuminţi şi însetaţi de cunoaştere? Aveam să aflu, fără îndoială, până la urmă, dar deocamdată încercam să mă ţin după paşii mărunţi şi repezi ai şoricelului. O luase spre partea veche a oraşului şi în scurtă vreme am ajuns lângă Cetate. O veche cetate de apărare care supravieţuise ca prin minune vitregiilor vremii, dar risca să se dărâme acum din pricina anticarilor. De câţiva ani buni foloseau cu

pricepere fiecare fisură săpată de timp în trupul bătrânei cetăți pentru a-şi deschide o dugheană unde să-şi vândă marfa. Era de bon ton să vinzi marfă veche la umbra vechilor ruine. Fata ne arătă firma unui anticariat, care, după cât de scorojită arăta din cauza ploilor, şi-ar fi găsit fără nicio greutate locul alături de exponatele din vitrină.

— Am fost atât de încântată, domnule profesor, când am auzit că pentru dumneavoastră este cadoul! turuia mai departe şoricelul. M-am bucurat că am întâlnit-o astăzi, pentru că tocmai s-a rezolvat, dar nu ştiam cum să o anunț. Trebuia să aştept până rămânea singură, chiar dacă aveam toată încrederea şi în dumneavoastră, dar ştiți cum merg lucrurile astea... La început, sora dumneavoastră nu a vrut să îmi spună pentru cine este, dar a făcut bine că mi-a spus. Acum am să vă ajut să vă alegeți un exemplar deosebit...

„Sora" mea Isabel zâmbea misterios, în timp ce eu eram din ce în ce mai nedumerit, simțindu-mă tot mai depăşit de evenimente. Am intrat şi mi s-a părut că tulburăm cu paşii noştri vechi fantome din somnul lor tihnit de după-amiază. Una dintre mumiile expuse de-a lungul zidului s-a desprins cu greu din locul în care se odihnea de veacuri şi, mişcându-se sacadat, a început să se apropie de noi. Abia când a ajuns în puțina lumină care pătrundea palidă de afară prin geamul mic, am văzut că era un bătrân scheletic, dar la fel de viu ca mine şi ca fetele de lângă mine.

— Bunicule, s-a repezit Ana în întâmpinarea lui, ți-am spus să nu cobori azi. Trebuie să ne lași pe mine și pe Anatol să ne ocupăm de magazin.

— A venit marfă, șopti bătrânul. A trebuit să se ducă să o aducă... Nu puteam lăsa magazinul așa... și nici nu îl puteam închide... Clienții, vechii clienți trebuie să-l găsească tot timpul deschis.

Părea că efortul făcut pentru a-și expune în fața noastră crezul de anticar conștiincios îl epuizase cu totul, pentru că s-a așezat pe o ladă a breslelor, veche de câteva secole. S-a auzit o trosnitură și nu am fost sigur dacă a trosnit lada sau oasele bătrânului.

Ana s-a apropiat protectoare de el:

— Am să le arăt eu exponatele, acum du-te înapoi în pat...

A privit în urma bătrânului cum își târa oasele din încăpere, a așteptat până a ieșit, apoi s-a întors misterioasă spre noi, șoptindu-ne:

— Prefer să nu fie aici, să vă pot arăta totul. El a apucat vremurile prohibiției și încă mai are rețineri chiar și cu vânzarea vechilor artefacte...

Și-a dat jos baticul care îi acoperea jumătate din față, și-a așezat cochetă ochelarii și mi-a zâmbit:

— Ar trebui să vă mulțumesc și eu, dar probabil că au făcut-o prea mulți ca să vă mai intereseze așa ceva. Oricum, fără cursurile și intervențiile dumneavoastră, nici acum nu s-ar fi legalizat vânzarea artefactelor din Lumea de Jos.

O luminiță s-a aprins în mintea mea: cursurile ținute la Facultatea de Antropologie acum câțiva ani, când urmăream traficul de artefacte în care îi bănuiam implicați şi pe studenți. Şi undeva în primele rânduri ale amfiteatrului, de fiecare dată, vedeam mutra ascuțită, ceva mai tânără şi mai plină de coşuri, a şoricelului ce mă privea ca şi acum, cu o jenantă adorație.

— Am avut încredere în dumneavoastră, şopti ea întretăiat, iar mie mi se păru că roşeşte uşor.

Am zâmbit amintirii sub privirea cercetătoare a Isabelei. Era unul dintre puținele cazuri rezolvate fără ea. Prin anticariatele oraşului, în urmă cu vreo cinci ani, începuseră să apară artefacte ciudate, care nu aparțineau niciunei culturi cunoscute. Cum sursele păreau să fie undeva în rândurile studențimii, unul dintre profesori s-a îmbolnăvit brusc şi eu i-am luat locul. Studenții... Întotdeauna inventivi şi născocitori de noi modalități care să le completeze resursele mereu pe cale de a se epuiza. Soluția găsită de ei era relativ simplă: cum comunicarea între polisuri şi prezent era relativ facilă, au aranjat ca cei din polisurile superioare să aşeze în locuri dinainte prestabilite şi puțin afectate de mişcări tectonice diferite fleacuri achiziționate pe nimic în timpul lor. De obicei erau depozitate în incinte care să le protejeze cât mai bine. Trecerea timpului făcea restul: îmbătrânea obiectele suficient de mult încât să reziste oricăror probe. Interesant este că din punct de vedere al severei legislații temporale, nu fu-

sese încălcat niciun articol de lege şi o bună parte din merit pot să spun că îmi revenea pentru demonstrarea acestui lucru. Nu fusese folosit niciun generator temporal şi niciun gram de materie vie nu străbătuse milioanele de ani. Numai că absolvirea de orice răspundere a celor care practicau un astfel de comerț a dus la o asemenea răspândire a artefactelor, încât, în scurtă vreme, prețurile s-au prăbuşit şi nimeni nu a mai fost interesat să cumpere nimic, indiferent cât de interesant ar fi arătat. Dar ăsta era un risc previzibil.

Între timp, Ana a coborât obloanele şi a aprins lumina. Apoi, cu o figură de bătrân anarhist care îşi arată colecția de bombe unor prieteni, a deschis un dulap aflat undeva, ferit, după nişte mese. La deschiderea uşilor s-a aprins o lumină palidă şi un val de căldură umedă ne-a învăluit: pe rafturi, aranjate după mărime, o mulțime de ouă de diferite mărimi erau etalate privirilor. Ana se uită țintă la noi, cu ochi strălucitori:

— Ei, ce spuneți? O să ne ajutați şi de data asta?

Am înghițit în sec şi Isabel a făcut un pas spre dulap, privind cercetătoare. Apoi a atins un ou:

— Am putea să-l vedem pe ăsta?

Ana îl ridică cu grijă şi îl aşează pe platoul rotitor al unui aparat în care am recunoscut un bătrân ecograf modificat. Când ecranul verzui s-a luminat şi Ana a reglat rezoluția, am înghițit în sec: silueta inconfundabilă a unui dinozaur pe cale să eclozeze se etala în toată splendoarea.

— Drace! am spus şi apoi am înghiţit în sec, lipsit de orice replică.

Am privit mai atent imaginea, apoi m-am hazardat:

— Pare a fi velociraptor...

— În niciun caz, m-a contrazis Ana. Mai degrabă oviraptor...

— Oviraptor este, a decis şi Isabel după ce a privit atentă ecranul. În stare embrionară pot fi confundaţi destul de uşor, dar în mod sigur ăsta este oviraptor.

Văzând privirea mea aţintită întrebător asupra ei, Isabel nu a scăpat ocazia să îşi etaleze cunoştinţele:

— Primul schelet de oviraptor a fost descoperit în 1924 de Henry F. Osborn, undeva în Mongolia. Cum a fost găsit deasupra unor ouă care nu conţineau embrioni, s-a presupus că le-ar fi consumat conţinutul, şi aşa s-a pricopsit cu numele de hoţ de ouă. După numai câţiva ani s-a mai descoperit încă un schelet, în stare mai bună, tot deasupra unor ouă de acelaşi fel, care conţineau embrioni de oviraptor fosilizaţi. De unde concluzia că primul oviraptor nu mâncase ouăle, ci încercase să le apere... Dar, cum numele prinsese aşa de bine în comunitatea ştiinţifică, i-a fost lăsat neschimbat, chiar dacă i se făcea astfel o mare nedreptate micului dinozaur. Oviraptorul era un dinozaur omnivor, de dimensiune mică, asemănător cu o pasăre. Adultul avea în jur de doi metri şi cântărea cam 25-35 de kilograme. Avea o constituţie uşoară, mişcări rapide, picioare lungi şi mers biped. Gâtul îi era flexibil,

curbat în forma literei S, coada lungă, membrele anterioare scurte şi puternice, cu câte trei degete lungi, potrivite pentru apucat, care se sfârşeau cu gheare curbate, cam de opt centimetri lungime. Membrele posterioare aveau şi ele câte trei degete.

Capul său avea o formă ciudată, ca de papagal, cu un cioc mic, lipsit de dinţi, dar cu fălci puternice, adaptate pentru a zdrobi prada. Oviraptorii aveau pe cioc o protuberanţă mică, sub formă de creastă, asemănătoare cu un corn, care folosea probabil ca o podoabă pentru împerechere. Se crede că diferenţele dintre aceste creste pot reprezenta diferite specii de oviraptori sau poate diferenţierea dintre mascul şi femelă, dintre animalul tânăr şi cel adult, în cadrul speciilor. Oviraptorii au trăit spre sfârşitul perioadei cretacice, cam cu 80-70 de milioane de ani în urmă. Ce altceva mai vreţi să vă mai spun?

— Nimic, nimic, am spus eu repede, la gândul că ar putea să spună printre altele că tocmai văzuse câţiva cum se fugăreau în jurul ei, în timpul ultimei noastre vizite în Cretacic.

Ana o privea uimită:

— Încă nu am întâlnit pe cineva care să aibă cunoştinţe atât de profunde despre dinozauri. Să vă mai arăt câteva ouă... Am aici unul mare de tot...

Isabel se dovedi a fi mai practică:

— Nu-i nevoie! Îl cumpărăm pe ăsta!

Ana privi încurcată când la unul, când la altul, înainte de a spune ceva:

— Dacă credeţi că ne puteţi ajuta să legalizăm şi comerţul cu aşa ceva, arătă ea cu privirea spre dulapul plin cu ouă de dinozaur, mi s-a spus că vă pot oferi unul pe gratis. Altfel, costă destul de mult...

Cum să spui cuiva că una este să aduci de-a lungul milioanelor de ani o piatră cioplită şi alta să transporţi, indiferent cum, o fiinţă vie? Pentru că, la urma urmei, asta erau ouăle de dinozaur – fiinţe –, şi transportul lor de-a lungul timpului încălca tocmai prima lege. De care ştiau toţi contemporanii noştri, dar pe care nu o băgau în seamă, pentru că nu se găsise nicio modalitate de a o încălca. Ei, uite că acum cineva găsise calea...

Am scuturat din cap, nehotărât:

— De data asta nu pot promite nimic, Ana, aşa că e mai bine să-l plătim.

Chiar când să plecăm a apărut şi fratele ei, cu o maşină încărcată până la refuz cu cutii care semănau izbitor de mult cu incubatorul nostru. După ce Ana ne-a făcut cunoştinţă, Anatol ne-a rugat şi el să-i ajutăm să legalizeze odată comerţul ăsta, pentru că se săturaseră să se tot ascundă de autorităţi şi să facă pe contrabandiştii. Profitând de farmecul ei, Isabel l-a tras discret de limbă şi nu a fost nevoie de prea multe insistenţe ca să aflăm că ouăle de dinozaur soseau din trecut pe aceeaşi filieră ca şi artefactele.

Am plătit oul, Ana ni l-a ambalat într-un incubator şi ne-a chemat apoi un taxi. În maşină, cu incubatorul între noi, Isabel m-a privit radioasă:

— După cum vezi, am avut dreptate! A câta oară?

— Asta rezolvă numai jumătate din problemă, am spus eu posac. Să vedem cum rezolvăm jumătatea mai grea! Îți dai seama că un ou nu rezistă zeci de milioane de ani, la fel ca artefactele de care ne vorbea Anatol. Nicio incintă, oricât de bine construită, nu face față unui milion de ani când este vorba să protejeze o ființă vie. Sper să fie totuşi o găselniță tehnologică şi să nu fie implicate generatoarele temporale.

— Va trebui să mergem până la urmă în Polisuri să aflăm. Pentru că nu ai sesizat un lucru esențial.

M-am încruntat încercând să reiau datele problemei, în timp ce lângă mine Isabel se hlizea încântată. Mereu se distra copios când sesiza amănunte care mie îmi scăpau. Chiar dacă pe urmă mă lăsa pe mine să culeg laurii...

După câteva minute de eforturi zadarnice, m-am dat bătut.

— Bine, isteațo! Spune tu despre ce este vorba...

— Polisul cel mai apropiat de prezent e situat acum 130 de milioane de ani...

Am dat din umeri.

— Ştiu asta, dar nu văd care este problema.

Isabel oftă, fals îndurerată:

— La anticariat, când m-ai întrebat, am spus tare, ca să priceapă toți: oviraptorii au trăit cu 70-80 de milioane de ani în urmă. Nicio aşezare umană autorizată, câteva zeci de milioane de ani în jurul acestei

date spre trecut sau spre prezent. Până ajungem la Centru, gândeşte-te la asta, poate găseşti o explicaţie. Larren sigur ţi-o va cere...

Nu trebuia să mă gândesc prea mult ca să îmi dau seama că asta implica existenţa unor generatoare temporale neautorizate şi a unor probleme pe măsură.

Probabil că eu şi Isabel alcătuiam o pereche tare ciudată, aşa cum căram între noi, cu grijă, incubatorul pe coridoarele Agenţiei, deoarece aproape toţi cei pe lângă care treceam întorceau capul în urma noastră. Nu prea ne păsa de asta, pentru că îi duceam lui Larren exact ceea ce voia: o probă. Nu am prevăzut un singur lucru: încăpăţânarea lui şi mai ales lipsa unui ecograf la îndemână.

Când am intrat la el, am aşezat oul de oviraptor pe biroul lui, cu un gest teatral, şi i-am spus:

— Voiai o probă? Uite proba!

Probabil că toată lumea a văzut măcar în filme cum arată un ou de dinozaur. Ca un ou de raţă ceva mai mare, maroniu-verzui, cam de cincisprezece centimetri înălţime – şi care stătea acum într-un echilibru precar pe biroul lăcuit al lui Larren.

Larren, după ce i-am povestit cum l-am achiziţionat, l-a înconjurat tacticos, a ciocănit cu degetul în coajă ca şi cum i-ar fi încercat tăria, apoi s-a întors cu milă spre noi:

— Îmi pare rău de voi! Cei mai buni agenţi ai mei, şi v-aţi lăsat aşa de uşor duşi de nas...

Am privit nedumerit spre Isabel, care se mulţumi să ridice din umeri la fel de nedumerită ca şi mine: uneori, comportamentul lui Larren o lua până şi pe ea prin surprindere.

— Aţi fost înşelaţi, asta este! Vi s-a prezentat un trucaj ieftin, ca să obţină un preţ bun, atâta tot. Pe monitorul ecografului vi s-a prezentat o simplă înregistrare şi voi aţi căzut în plasă, ca doi novici.

Amintindu-mi de ochii sinceri ai Anei, am vrut să-l contrazic, dar chiar atunci Isabel mi-a dat un ghiont scurt, arătându-mi din priviri oul: o fisură mică apăruse acolo unde degetul şefului ciocănise coaja. Sub privirea noastră, fisura s-a transformat într-o crăpătură care se lărgea văzând cu ochii. Un cioc ca de papagal îşi făcea loc, fărâmând bucăţi mari din coajă. Observând încotro privim, şeful s-a întors şi el spre ou, chiar la timp pentru a vedea cu ochii lui micul oviraptor ieşind de acolo. Cum era cam aproape, a întins mâna să se apere, dar, fiind singurul lucru în mişcare, micul oviraptor s-a lipit drăgăstos de ea, piuind subţire, asemenea unui pui. Larren s-a îndepărtat rapid de birou, dar micul oviraptor a sărit cu o agilitate pe care nu i-o bănuiai şi s-a lipit imediat de piciorul lui.

Cu micul pui de oviraptor ţinându-se după el, Larren ne-a dat cartelele pentru generatoarele temporale şi ne-a făcut semn să plecăm. În multele misiuni în care am mai plecat după aia, aşa mi-l reaminteam: făcând paşi mărunţi prin birou, cu micul oviraptor piuind jalnic şi ţinându-se cu încăpăţânare după el.

În drum spre „Seif" m-a sunat Larren:

— Auzi, Tom, făcu el încurcat, fă cumva şi află discret de la Isabel câteva amănunte despre oviraptori. În memoria aia a ei, cu care se laudă tot timpul, trebuie să fie câteva informaţii despre ce mănâncă, ce obiceiuri are, pentru că am impresia că îi e cam foame...

I-am repetat cele câteva informaţii pe care le aflasem cu o oră mai devreme, la anticariat, de la Isabel.

— Şi, fiind omnivor, cred că poţi să îi dai să mănânce orice... Oricum nu contează. După cum ştii, va trebui să scapi de el, până la urmă.

Din receptor se auzi un chicotit, apoi un zgomot înfundat de paşi. Larren spuse:

— Ştii ce cred eu, Tom? Bestia asta mică chiar ţine la mine... Se ţine ca un căţeluş după piciorul meu... Şi ai dreptate, mănâncă orice: tocmai mi-a furat sandvişul de pe birou.

Lângă mine, Isabel a ridicat exasperată ochii spre cer, dar eu am încercat să îl temperez:

— Ar fi bine să nu te ataşezi prea mult de el, doar ştii că va trebui...

— La naiba, Tom, e o probă importantă, nu o putem distruge până nu rezolvaţi cazul, a mai spus el, în vreme ce, după zgomotele care se auzeau, părea că încearcă să se urce pe birou, şi a închis până să apuc să îi mai spun ceva.

Înainte de a intra în „Seif" să ne luăm generatoarele temporale, Isabel m-a oprit:

— Știi pentru ce îmi pare rău, Tom?

Cum nu mă hazardam să urmăresc felul în care gândea Isabel, am clătinat din cap.

— Ai văzut oul acela mare și maro așezat pe raftul din spate al incubatorului?

Îl văzusem, și chiar mă tentase la un moment dat să îl cumpărăm. Mă gândisem că poate era mai scump, dar nu ăsta era motivul pentru care nu insistasem să îl vedem și eventual să îl cumpăram. Era de-a dreptul imens și nu aveam niciun chef să îl cărăm în brațe pe coridoarele Centrului. Pentru ce ne trebuia nouă, ajungea unul mic: important era să fie fecundat, iar embrionul viu.

— L-am văzut, am dat din cap, deși nu știam unde voia să ajungă Isabel.

— Ei bine, o să regret toată viața că nu l-am ales pe ăla.

— De ce?

— Era de Tiranosaurus Rex, a răspuns ea și a pășit în „Seif".

☆ ☆ ☆

Larren avea să rămână cunoscut în istoria Centrului drept „Șeful cu Oviraptorul". Uneori, când mă exasperau hotărârile lui arbitrare, în timp ce mi le comunica privindu-mă încruntat, jalonat îndeaproape de oviraptor, care părea că îi furase și obiceiurile, nu nu-

mai sandvişurile, reuşeam, spre marea lui uimire, să zâmbesc. Pentru că atunci îmi imaginam că în locul capului mic şi puțin nătâng al oviraptorului, lângă umărul şefului s-ar fi ițit botul plin de colți ascuțiți al unui Tiranosaurus Rex.

POIANA ÎNGERILOR

Din Bucureşti au plecat de îndată ce s-a luminat de ziuă, amestecându-se cu valul de turişti de duminică ce năzuiau să evadeze măcar pentru o zi din canicula capitalei. Aproape tot drumul, Tom a stat pe bancheta din spate, mare, masiv, bolovănos şi cu o figură crispată, urmărind încruntat fiecare poliţist de ţară pe lângă care treceau. Oricât a încercat să îl convingă să pună sacoşa cu prada în portbagaj, a fost în zadar. Uneori se comporta mai rău ca un copil, aşa că, în cele din urmă, a trebuit să cedeze, dar l-a aşezat în spate. Ca un făcut, pe toată Valea Prahovei, până dincolo de Braşov, în fiecare comună cât de cât răsărită, poliţistul era la datorie, patrulând mândru pe mijlocul şoselei. Nu părea să caute ceva anume, mergea doar cu paşi ţanţoşi pe mijlocul şoselei să vadă şi, mai ales, să fie văzut.

— Uite şi la ăsta! izbucni Tom când am intrat într-o comună din apropierea Sibiului. E duminică dimineaţa şi el, în loc să se ducă la biserică, să îi mai ierte Dumnezeu din păcate, stă şi se plimbă pe mijlocul şoselei...

— În locul tău nu aș vorbi așa mult de iertarea păcatelor, îi răspunse Tudor, conducând degajat mașina.

Nici măcar faptul că Tom strângea cu îngrijorare sacoșa în care aveau prada, cele peste zece kilograme de aur și câteva mii de euro, nu îl făcea să își piardă calmul. Știa de la început cu cine are de-a face. Avea două posibilități: să scape de el înainte de a trece granița sau, ținând seama de mâinile lui de neprețuit când venea vorba de vreun seif, să încerce să îl treacă cu orice risc. Sub bancheta pe care stătea Tom, încrâncenat, erau ascunse din timp câteva cartușe cu țigări. Suficient cât să motiveze neliniștea lui Tom în fața vameșilor, dar insuficient cât să fie opriți. Aveau să le fie reținute țigările, amendați și lăsați să treacă cu aurul și valuta bine dosite în ascunzătoarea pregătită din vreme. Când drumul era liber și atenția nu îi era solicitată, Tudor își lăsa imaginația să alerge cu câteva ore înainte, spre momentul în care vameșii vor găsi țigările. Zâmbi ușor, apoi alungă imaginea unui Tom încercând cu disperare să se disculpe, concentrându-se asupra drumului. Cu o figură detașată și plină de șarm, conducea calm și, acolo unde, prin satele răzlețite între marile orașe întâlneau polițistul de țară care nu avea somn și stătea proțăpit în mijlocul șoselei, pus pe fapte mari, îl saluta cu deferență, ca pe o veche cunoștință. Poate mașina, poate figura lui relaxată a făcut să nu fie opriți deloc de-a lungul a peste trei sute de kilometri, până dincolo Sibiu, într-una dintre comunele întinse

parcă la nesfârşit de-a lungul şoselei principale. Acolo, un agent de circulaţie cu o mutră posacă le făcu semn să tragă pe dreapta:

— Bagă viteză şi treci de el! şopti înspăimântat Tom.

Tudor se întoarse calm spre el:

— Linişteşte-te şi stai blând. Doar atât ai de făcut! Bine?

Tonul celuilalt avu efect, pentru că Tom se relaxă vizibil, în timp ce maşina oprea în dreptul poliţistului.

Ajuns în dreptul portierei, poliţistul salută şi spuse cu o figură încurcată:

— Mă scuzaţi, spuse el poticnit, impresionat poate şi de aspectul maşinii şi de ochii cenuşii, reci, ai lui Tudor. Aş vrea să vă rog ceva!

Tudor zâmbi exact cât trebuia:

— Spuneţi, vă rog! Dacă se poate, vă ajutăm cu cea mai mare plăcere.

Poliţistul arătă în spate, unde se vedea un băiat îmbrăcat în trening, sprijinind amărât o bicicletă.

— Cumnatul meu voia să facă o excursie cu bicicleta prin jur. Numai că i s-a rupt o pedală şi mă gândeam că poate îl duceţi până acasă. Stă în Sebeş. Vreo patruzeci de kilometri de aici...

Tudor privi scurt în spate spre Tom, care părea ceva mai liniştit, şi-i spuse poliţistului:

— Nicio problemă... Sigur că da, mai ales că ne este în drum.

Coborî şi deschise portbagajul încăpător, în timp ce poliţistul se scuza în continuare:

— Nu v-aş fi deranjat, dar n-a trecut nicio maşină break în ultimul timp...

Se întoarse spre băiatul care stătea încă sprijinit de bicicletă:

— Hai, vino, că te-am rezolvat. Şi vezi cum aşezi bicicleta, să nu zgârii maşina oamenilor, că te mănânc...

Cumnatul se dovedi a fi un puşti de vreo 18-19 ani şi, după ce aşeză cu grijă bicicleta, Tudor manevră în aşa fel încât să se aşeze lângă el, în faţă. Chiar dacă era doar un puşti, nu voia să-l vadă pe Tom cum tresărea de câte ori i se năzărea câte ceva.

După ce îi salută încă o dată, poliţistul trecu lângă portiera deschisă, unde cumnatul său privea ruşinat în podeaua maşinii:

— Vezi? Nu v-a convenit la niciunul când soră-ta s-a măritat cu un poliţist! Dar acum ţi-a prins bine.

Îi dădu una prieteneşte după ceafă şi strigă după maşina care deja pornise:

— De acum să faci excursiile pe jos... sau să aştepţi până ai bani să îţi iei maşină...

Mai strigă ceva, dar cuvintele i se pierdură în vânt, pentru că Tudor, după ce privi discret la ceas, acceleră până aproape de viteza legală. Voia să recupereze puţinele minute pierdute şi, mai ales, să ajungă la graniţă înainte de ora şase, când se schimbau turele în vamă. Din experienţă ştia că spre sfârşitul turei vameşii erau mai obosiţi şi mai neatenţi. Şi nu-i era atât de sacoşă, cât de Tom, pe figura căruia orice om cât de cât expe-

rimentat citea vinovăția. Cu puțin noroc, aveau să treacă.

Oftă adânc amintindu-şi de ghinionul de azi-noapte. Un plan atât de perfect pus la punct era să fie dat peste cap de câteva amănunte. I se mai întâmplase şi altădată să nu iasă ca la carte, dar acum chiar că fusese urmărit de ghinion. După informațiile pe care le plătise gras, casa de schimb trebuia să fie închisă de sâmbătă seara până luni dimineața. Din nefericire, s-au dovedit a fi adevărate şi zvonurile că patronul casei de schimb ar face trafic cu aur. Pe la ora două noaptea, când la sediul firmei nu ar fi trebuit să fie nimeni, i-au găsit pe patron, pe unul dintre bodyguarzi şi o casieră, cu vreo câteva kilograme de aur împrăştiate pe masă. A fost nevoit să îi lichideze, spre nemulțumirea lui Tom, care era obişnuit ca loviturile lor să decurgă liniştit, fără vărsare de sânge. Au aşteptat să se facă dimineață, au urcat în maşina pregătită din timp şi au pornit-o spre vest. Pentru valută avea din vreme o soluție pentru trecerea prin vamă, dar se gândea cum să procedeze cu aurul. Din câte auzise, ghinionistul patron găsise o metodă ingenioasă: îngloba fiecare bijuterie în parte într-un strat de răşină acrilică şi le ascundea apoi pe toate în rezervorul de benzină. Înainte de a pleca, a luat cu el la repezeală şi mica butelie cu răşină: la o adică, putea să o folosească şi el. Dar să se vadă mai întâi ajunşi cu bine în apropierea graniței, acolo va hotărî la fața locului cum să procedeze.

Scutură din cap, să îşi alunge gândurile şi se uită spre puştiul de alături, care privea în continuare posac în podea. Citind ce era în sufletul lui, îl bătu încurajator pe umeri:

— Lasă, nu fi supărat! Toți avem câte o rudă de care ne ruşinăm...

Tânărul dădu din umeri încăpățânat, apoi spuse cu obidă:

— Aşa e... Dar el mereu mă face de râs!

Din spate, Tom, pentru prima dată eliberat de stresul care mocnea în el de azi-noapte, spuse părinteşte:

— Te-o fi făcând... dar acum ți-a prins bine. Nu ştiu cine te lua în maşină cu rabla aia de bicicletă – şi râse mânzeşte.

Băiatul spuse, fără să se întoarcă, privind tot în podea:

— Dacă ați şti câte maşini a oprit până să vreți dumneavoastră să mă luați... Ceilalți şoferi nici n-au vrut să stea de vorbă cu el când au auzit despre ce e vorba, mai ales că le-a vorbit de sus, ca orice polițist. Până l-a sfătuit unul care trecea pe lângă noi să fie politicos şi să încerce să spună „te rog!" dacă vrea să rezolve ceva. Cum a făcut aşa, cum m-ați luat...

Tudor zâmbi în sinea lui. În condiții normale, poate că şi el l-ar fi refuzat pe polițist. Dar, cu cele zece kilograme de aur în sacoşa pe care o strângea Tom lângă el, pe bancheta din spate, nu ar fi fost un gest tocmai recomandat.

Se întoarse spre băiat, care acum, după ce îşi spusese necazul, părea şi el mai liniştit, şi-l întrebă:

— Şi pe unde voiai să cutreieri?

— A, numai pe aici, prin împrejurimi, să văd cam cât pot să merg cu bicicleta asta într-o zi fără să se strice prea tare... Nu prea a rezistat, e făcută mai mult din bucăţi...

Încurajat de zâmbetul cald al lui Tudor, băiatul continuă să povestească, încălzindu-se pe măsură ce vorbea:

— Peste vreo lună, după ce luăm vacanţă, am plănuit să facem mai mulţi de la facultate o excursie de studiu mai lungă, cu bicicletele. Vine şi profesorul de geografie cu noi... O să plecăm dimineaţa şi până seara vrem să ajungem la Sarmisegetuza... – vru să se oprească, dar, după ce privi spre Tudor şi văzu semnul de aprobare din cap pe care îl făcu acesta, continuă: Sunt peste o sută de kilometri, trebuie să ne antrenăm puţin câte puţin... Şi, mai ales, să le punem bine la punct, să nu rămânem vreunul în pană, aşa cum am păţit eu azi.

Ruşinat parcă, tăcu un timp, apoi vorbi iar:

— De fapt, eu am avut o bicicletă trăsnet, dar mi-au furat-o anul trecut...

— Cum aşa? întrebă vesel Tom din spate, eliberat de toate grijile lui, când le auzea pe ale altuia.

Băiatul îl privi, supărat parcă pe tonul lui vesel, apoi începu să povestească:

— În vacanţa de iarnă, de Crăciun, am ajuns până la un verişor de-al meu, care stă chiar în Sarmisegetuza. Ne făcuse unchiul meu cadou de Crăciun, mie şi verişorului de care vă spuneam, nişte biciclete trăsnet, ceva de firmă. Erau aduse de dincolo, lucrase câţiva ani pe un şantier în Anglia. Şi între Crăciun şi Anul Nou, cum toţi erau ocupaţi şi nu ne băga nimeni în seamă, ne-am hotărât să facem o mică excursie pe muntele sfânt al dacilor, la vârful Gugu...

Văzând figurile nedumerite ale celor doi, se scotoci în buzunarul de la geacă şi scoase o hartă. O desfăşură şi, pentru că Tudor era atent la drum, se întoarse spre Tom şi îi arătă un punct cu degetul pe hartă:

— Uite, până aici am vrut să urcăm...

După ce se asigură că măcar Tom îl urmăreşte, mişcă degetul pe hartă, pe măsură ce povestea:

— Am plecat din Sarmisegetuza dimineaţa, am luat-o cale de vreo zece kilometri prin Râu de Mori, spre Clopotiva. Până la cabana Gura Zlata este o şosea destul de bună, se poate merge cu maşina. De acolo spre cabana Gura Apei, drumul nu a mai fost aşa de bun, dar cam într-o oră l-am făcut. Vărul meu a spus că mai fusese de câteva ori şi că ar fi mai bine să o luăm prin partea estică a barajului, dar, văzând ce zăpadă mare este, l-am convins să mergem prin vest, pe valea râului Şes. Am mai mers câţiva kilometri, am ocolit lacul de acumulare şi, după ce am dat şi pe acolo de zăpadă mare de vreo douăzeci de centimetri, am hotărât să

continuăm pe jos. Ne-am gândit să ne ascundem bicicletele în boscheți, dar de unde boscheți, că locul era gol ca în palmă. Mai sus se vedeau brazi, dar erau rari, şi printre ei nu aveam şanse să le tupilăm ca lumea. Ca să nu mai vorbim că urmele bicicletelor pe zăpadă ar fi fost un reper numai bun pentru hoți. Le-am mai cărat aşadar cu noi o bucată de drum, până am găsit o râpă mai ferită şi le-am ascuns acolo. Ne-am chinuit aproape o oră să le îngropăm bine în zăpadă şi am pornit-o mai departe spre ținta noastră: vârful Gugu. Am luat cu noi mâncarea şi, ca să nu o mai cărăm atâta, după vreo oră ne-am oprit, am încălzit-o, că aveam o spirtieră, şi ne-am aşezat să mâncăm. Nici nu am început bine să o încălzim, că mirosul ei s-a răspândit până departe, în aerul curat al muntelui. După primele înghițituri ne-a cam stat mâncarea în gât: de peste tot ni se părea că auzim mişcări furişe şi, după un timp, au început să se audă urlete prelungi. Eu m-am înfiorat tot, dar vărul meu, care era crescut la munte, mai obişnuit cu lupii, a scos calm o petardă – se aprovizionase cu o cutie, înainte de a pleca – şi a bubuit-o. O vreme, s-a aşternut tăcerea şi am putut urca în linişte. Încă se mai vedea urma unui vechi drum forestier şi noi ne țineam cu sfințenie după ea. În stânga cobora un pârâiaş, al cărui susur se auzea limpede în liniştea care ne înconjura. În parte înghețase, şi numai un firişor subțire se mai strecura printre sloiurile transparente de gheață. A ieşit apoi soarele din nori

și totul în jurul nostru s-a luminat. Brazii se îndeseau tot în stânga și în dreapta drumului și, dintr-odată, am ajuns într-o poiană. În jur era o adevărată feerie albă, poiana era înconjurată de brazi acoperiți și ei cu zăpadă, totul era minunat, ca într-o poveste. Ne-am uitat pe hartă și am văzut că se numește Poiana Zânelor. Nici nu se putea găsi un nume mai bun. La capătul celălalt al poienii se vedea o construcție părăsită, o fostă cabană forestieră. Ușa era crăpată, legată numai cu sârmă, și în locul geamurilor lipsă era pus placaj, dar gheața și zăpada se așezaseră pe ea în forme fantastice, transformând-o într-o adevărată căsuță din basme. Mai aveam vreo patru kilometri pe vale în sus până în dreptul vârfului. Ar mai fi fost câteva ore bune de lumină, de care eram hotărâți să profităm, așa că am pornit-o voinicește. Nu am făcut nici un kilometru pe drum în sus, când am auzit iar urletul. Ba se părea că acum sunt mai multe animale. Asta nu i-a mai plăcut nici vărului meu, pentru că a mai bubuit niște petarde. Cum urletele se auzeau tot mai aproape, a aprins zece bucăți dintr-odată și le-a aruncat în direcția în care se auzeau urletele. Bubuitura a sfâșiat tăcerea munților până departe și ecouri prelungi i-au urmat. Se vede treaba că lui Zamolxe nu i-a fost pe plac ce am făcut noi. I s-o fi părut că i-am profanat sanctuarul, pentru că abia s-a stins ecoul petardelor, că în jurul nostru a prins a se auzi un foșnet ciudat, care se transforma cu fiecare clipă într-un duruit tot mai amenințător. „Ava-

lanşă!" a strigat vărul meu înspăimântat şi m-a tras după el spre marginea drumului, după brazi. Am avut noroc: până la noi nu au ajuns decât suflul şi o spuză uşoară de zăpadă, ca şi cum ar fi început aşa, din senin, să ningă, dar pe drum zăpada trecuse asemenea unui torent furios. Avalanşa pornise de pe Gugu, de parcă ar fi vrut să ne avertizeze să nu încercăm să-i iscodim tainele. Vârful Gugu este un fel de ţugui cu înclinaţia de patru'ş'cinci de grade, toată zăpada de pe el pornise la vale şi nu întâlnise nimic care să o oprească până când s-a risipit singură. După ce pericolul a trecut, am hotărât că ne ajung toate câte le păţisem şi ne-am întors. Am găsit locul răscolit şi bicicletele furate, aşa că am luat-o la pas, pe jos. Am ajuns pe la zece noaptea acasă la vărul meu, şi asta numai pentru că la cabană am găsit un şofer care tocmai pleca. Părinţii ne-au tras o ceartă zdravănă la amândoi şi s-au jurat să nu ne mai ia niciodată biciclete...

Făcu o pauză şi privi pe geamul maşinii, revăzând parcă în faţa ochilor desfăşurarea excursiei.

— Povesteşti frumos, spuse visător Tom. Parcă am fi fost şi noi cu tine acolo...

Băiatul scutură din cap, ca şi cum s-ar fi eliberat de gânduri şi se întoarse spre Tudor, care conducea tăcut:

— Mai mergem o dată! Dar vara... O să luăm şi corturi! Iar bicicletele o să le lăsăm la cabana Gura Apei.

Privi cu fereală în jur, de parcă i-ar fi fost frică să nu-l audă cineva străin, şi coborî puţin vocea:

— Se spune că pe Gugu şi prin preajma lui nu poţi să campezi noaptea... Profesorul nostru a mai fost acolo şi a văzut. Sunt zile când vârful muntelui dispare cu tot ce e pe el...

— Poate era ceaţă, pufni neîncrezător Tom din spate.

Băiatul scutură hotărât din cap:

— Nu, nici vorbă! Era vară, pe cer nu era nici pic de nor şi ziua, în amiaza mare, vârful a prins a se topi în văzduh...

— Halal profesor, ce prostii vă mai învaţă, bodogăni nemulţumit Tom.

Tudor depăşi cu grijă o căruţă şi câteva bivoliţe negre ca tăciunele care mergeau agale, apoi se întoarse spre băiat:

— Să ştii că e posibil aşa ceva. Nu am fost pe acolo, dar am citit multe despre vârful Gugu...

— Aţi văzut? se întoarse tânărul spre Tom, care clătina în continuare din cap, neîncrezător.

Desfăşură iar harta şi o întinse peste umăr, să poată vedea şi Tom:

— Uitaţi-vă! Pe aici pe undeva, chiar pe la poalele muntelui, se pare că ar fi şi peştera în care a stat ascuns Zamolxe trei ani, ca să-i convingă pe daci că e nemuritor... Nimeni nu ştie precis pe unde este, pentru că locurile sunt ocolite de cei care locuiesc acolo. Spun că sunt bântuite şi pe niciun om de-al locului nu ai să îl faci să-ţi arate unde se află, de pildă, Poiana Îngerilor. Cică e chiar lângă peştera de care vă spuneam...

Sunt vreo trei locuri pe unde ar putea să fie, dar nimeni nu e sigur... Puțini au ajuns la ea, dar numai Zamolxe se pare că s-ar fi întors.

Aşează harta pe bordul maşinii şi se încheie la geacă:

— Le e frică la toți de locurile alea, deşi, din câte ştiu eu, îngerii încă nu au făcut rău la nimeni!

Tom, care îl ascultase cu atenție, nu părea să fie convins:

— Ascultă la mine, că îs mai umblat prin lume: toate astea nu sunt decât superstiții!

Băiatul nu răspunse, pentru că tocmai atunci intrară în Sebeş şi începu să privească atent în față. Arătă cu mâna:

— Acolo, în dreptul casei aceleia albastre, dacă vreți să mă lăsați...

După ce maşina opri, coborî şi începu să se scotocească încurcat prin buzunare. Tudor coborî şi el, îl prinse de mână zâmbind şi deschise în tăcere portbagajul, să-i dea bicicleta. După ce plecară, multă vreme băiatul rămase pe loc, făcându-le cu mâna.

— Ce naiba le faci la toți de te iubesc aşa? întrebă Tom, înciudat.

Tudor dădu din umeri

— Pur şi simplu sunt drăguț cu ei, politicos şi încerc să îi fac să se simtă bine cât sunt în preajma mea...

Un timp, a condus în tăcere. În spate, Tom privea încruntat pe geam, fără să vadă nimic din casele care îi treceau cu viteză prin față. „Încerc să-i fac să se simtă

bine cât sunt în preajma mea", spusese Tudor – şi, fără să vrea, îi veniră în minte scenele de azi-noapte. Era sâmbătă noaptea şi casa de schimb valutar ar fi trebuit să fie pustie la ora aia. Primiseră mai demult informaţia că patronul nu muta banii, peste noapte, în altă parte, avea prea multă încredere în seiful lui. Tom, în ciuda înfăţişării masive şi butucănoase, era expertul în seifuri. Nu întâlnise încă încuietoare în stare să-i reziste mai mult de câteva minute. Ăsta urma să fie rolul lui, de restul urma să se ocupe Tudor. Clădirea era întunecoasă şi părea pustie, aşa că au început să opereze spre două dimineaţa, când până şi ultimii cheflii plecaseră la culcare şi nu mai mişca nimic prin cartier. Au pătruns în clădire prin intrarea din spate şi au avut surpriza să îi găsească în camera unde era seiful pe patron, unul dintre bodyguarzi şi o casieră. Stăteau de vorbă în jurul unui birou pe care erau întinse câteva kilograme de bijuterii din aur pe care se pregăteau să le înglobeze în răşină. Tom nici nu şi-a dat seama că în frunţile celor doi bărbaţi apăruse câte o mică gaură însângerată, decât când aceştia au început să se prelingă moale spre podea. Cu aceeaşi mişcare de felină, Tudor a băgat pistolul în tocul de la subsuoară şi s-a repezit spre casieră, acoperindu-i gura cu mâna tocmai când începuse să ţipe. Era o tânără blondă, slăbuţă, din faţa căreia se mai vedeau numai ochii care priveau înspăimântaţi când la cele două trupuri căzute pe jos, când la ei. „Tu ocupă-te de seif", i-a spus Tudor, cu o

voce dintr-odată răguşită şi, în timp ce el meşterea mecanismul complicat, în spatele lui s-a auzit un zgomot ca de luptă, o bufnitură, o încercare de ţipăt, apoi numai gemete sacadate. Când a terminat şi s-a întors, i-a văzut pe Tudor şi pe fată încleştaţi în ceea ce ar fi putut să fie o scenă de dragoste, dacă ochii fetei nu ar fi fost atât de înspăimântaţi. Tudor îi luase mâna de la gură şi fata gemea doar, deşi acum ar fi putut să ţipe. Tom bănuia de ce: în ochii fetei sclipea speranţa că poate cei doi se vor mulţumi numai cu asta, şi atunci când vor pleca o vor lăsa în viaţă. Nu a fost să fie: după o vreme, mâinile lui Tudor, care mângâiau cu gingăşie gâtul fetei, au început să strângă tot mai tare, fata a început să se zbată, iar după un timp nu a mai mişcat deloc. Tudor s-a ridicat parcă cu părere de rău de pe ea, i-a tras rochia în jos, i-a aranjat hainele, apoi s-a îndreptat spre seif: „Hai să vedem ce găsim noi aici", a spus el cu voce normală, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, şi a început să scotocească în măruntaiele întunecate ale cutiei de oţel. Tom scuturase amărât din cap: „Nu ar fi trebuit să faci asta!" a spus şi a arătat spre trupul fetei întins pe covor. „Eşti nebun? Ne-ar fi recunoscut imediat... În câteva ore orice poliţist de ţară ar fi avut în mână portretul nostru robot..."

Tom nu a fost atunci în stare să-i explice ce simţea. Era clar că cei trei nu puteau fi lăsaţi în viaţă, dar, dacă tot trebuia să o ucidă, de ce nu făcuse la fel ca şi cu ceilalţi? Era mai mult decât putea înţelege şi, în ciuda

firii lui puțin impresionabile, era sigur că multă vreme o să-l urmărească privirea ei, din clipa când şi-a dat seama că va fi ucisă. Nici aurul şi valuta găsită în seif nu au fost în stare să-i scoată din minte acea ultimă privire a fetei, îndreptată spre el ca şi cum i-ar fi cerut ajutorul. Oftă greu şi încercă să se gândească la altceva. Din față, Tudor se întoarse spre el şi zâmbi:

— Iar te gândeşti la fată?

Tom dădu din cap cu părere de rău:

— Da, la ea. Mai bine o împuşcai şi pe ea, şi gata... Aşa, în timp ce tu o strângeai de gât, mă privea în ochi de parcă mi-ar fi spus că nu e drept, că spera ca după... ştii tu, să o laşi în viață.

Tudor râse mânzeşte şi nu spuse nimic, ca şi cum prostiile spuse de Tom ar fi fost prea mari ca să merite şi un răspuns.

— Ştii, începu iar Tom să vorbească, într-un târziu, atunci mi-a venit să mă apropii de tine şi să-ți dau una în cap şi să plec fără să iau nimic de-acolo. Numai să rămână ea în viață...

Tudor îşi atinse cu o mângâiere uşoară tocul pistolului, apoi spuse zâmbind:

— Mi-am dat seama şi de asta. Numai că ai fi fost mort înainte de a face un pas.

Tom a oftat uşor, fără să spună nimic, şi apoi şi-au continuat drumul în tăcere.

☆ ☆ ☆

Oare cine i-a spus prima dată că este un obsedat sexual? Atunci, la grădiniță, când l-a prins educatoarea căutând păpuşa sub rochiță, supărat că nu a găsit nimic? Educatoarea l-a spus mamei lui, dar ea a râs nepăsătoare:

— Stai liniştită, că aşa sunt toți băieții, curioşi! Bine că ridică fusta la păpuşi şi nu la fetițe!

Educatoarea nu s-a lăsat aşa uşor convinsă şi a insistat:

— Ar fi bine să aveți grijă de el, altfel o să ajungă un obsedat sexual sau chiar mai rău... Eu am văzut ce privire pierdută avea când căuta păpuşa aia sub rochiță!

Nu îşi mai amintea ce privire putea să aibă, dar nu avea să uite niciodată spaima care îl încercase atunci când, după ce pândise zile întregi să rămână numai el în clasa unde era vitrina cu păpuşa, a reuşit, în sfârşit, să o apuce, să îi ridice rochița şi să o pipăie înfrigurat între picioare. Se aştepta să găsească acolo orice, dar nu răceala netedă şi dură a plasticului. Un cuțit îi trecuse atunci prin inima de copil şi, de multe ori, când rămânea singur, se pipăia pe furiş între picioare, îngrozit că ar putea întâlni acolo doar duritatea plasticului. Iar uneori, în câte o noapte lungă, un coşmar îngrozitor îl bântuia: se făcea că totul era bine şi frumos şi, dintr-odată, cineva apărea lângă el şi, râzând în hohote, îi trăgea pantalonii în jos. Lângă el se aduna atunci o mulțime de oameni şi toți începeau să râdă. Dar cel mai groaznic lucru era că pipăindu-se între

picioare nu întâlnea decât netezimea pe care o simţise atunci între picioarele de plastic ale păpuşii. Cui ar fi putut să-i spună că după un astfel de coşmar nu se mai simţea cu adevărat bărbat săptămâni întregi? Se elibera cu greu de spaime, dar nu se simţea cu adevărat bine decât după ce înspăimânta, la rândul lui şi mai ales după ce producea durere şi suferinţă. Şi niciodată, oricât de periculos ar fi fost şi oricât de mult s-ar fi pus în primejdie, nu a putut renunţa la asta. Acum câţiva ani, într-o vreme când coşmarurile deveneau tot mai dese şi i se păreau tot mai reale, a fost nevoit să apeleze la un psihiatru.

— Frica morbidă de emasculare este simptomul unei psihoze latente profunde. Trebuie să vă trataţi, altfel această frică vă va învinge... sau chiar vă va emascula! i-a spus psihiatrul după ce l-a ascultat cu atenţie. Coşmarurile sunt consecinţele unor tensiuni de natură sexuală. Nu aţi simţit niciodată nevoia de a produce în mod deliberat suferinţă?

Întrebarea psihiatrului a venit pe neaşteptate şi o clipă a fost gata să se dea de gol. După câteva momente de ezitare, a negat cu un glas care i s-a părut tremurat. Psihiatrul, bătrân, blajin şi cu vorba domoală, îl privise cercetător prin ochelari şi nu păruse să îl creadă. Căutase ceva pe biroul lui acoperit de cărţi şi de reviste, în timp ce îi spunea:

— Dacă nu aţi simţit încă o asemenea nevoie, probabil că în curând veţi simţi. Va trebui să rezolvăm

asta, pentru că societatea nu acceptă ca un cetățean să își ușureze propria-i durere prin producerea de suferință semenilor săi. Prin legi adecvate, și-a luat precauțiile necesare ca astfel de cazuri să ajungă după gratii. Ceea ce nu este cazul nostru, nu?"

Întrebarea nu părea deloc retorică și tocmai pregătea un răspuns potrivit când profesorul găsi revista pe care o căuta și începu să citească din ea: „Tulburările obsesiv-compulsive".

— „Lavrenti Beria, șeful NKVD-ului sovietic, suferea de o gravă decompensare psihică și era bântuit în mod periodic de coșmaruri în care era prins de revoluționari și emasculat în public. Medicul lui i-a recomandat un tratament, pe care Beria l-a refuzat în mod constant, pe motiv că îl moleșea. A descoperit în curând un tratament empiric, pe care, în calitate de șef al NKVD-ului, a început să și-l administreze destul de des: a observat că dacă viola o femeie, coșmarurile erau pentru un timp alungate. Și erau alungate pentru o perioadă cu atât mai lungă cu cât suferințele provocate victimei erau mai mari. La început săptămânal, apoi chiar mai des, ieșea cu limuzina pe străzile Moscovei și alegea. Le arăta băieților lui viitoarea victimă, care îi era adusă la birou pentru „cercetări". Unele femei au dispărut cu totul și s-a presupus că au fost ucise. În ciuda tăcerii totale impuse, unele zvonuri au început să circule prin Moscova, astfel încât femeile erau îngrozite de câte ori vedeau o limuzină. Era ama-

tor în special de fete tinere, cu alură sportivă, şi cei din garda lui personală povesteau că atunci când întâlnea o fată care îi plăcea devenea de nestăpânit. A devenit de notorietate publică o întâmplare cu iz anecdotic, dar perfect adevărată. Într-una dintre zile se plimba departe de ochii lumii, într-o bărcuţă cu motor, împreună cu ministrul culturii. Ghinionul ministrului a fost că lacul pe care se plimbau aparţinea unui club unde se antrenau sportivii. Fără să bănuiască nimic, de bărcuţă s-a apropiat o tânără înotătoare. Se pare că a fost pe placul lui Beria, pentru că fata a fost poftită în barcă, iar ministrul, îmbrâncit în apă. Norocul ministrului, care nu ştia să înoate, a fost că garda personală a lui Beria a observat ce se întâmplă şi a trimis o barcă să îl scoată din apă, în timp ce Beria o viola pe fată. După moartea protectorului său, Stalin, la numai şase luni, foştii lui tovarăşi, scârbiţi de o asemenea comportare, l-au judecat şi l-au executat."

Profesorul a terminat de citit şi l-a privit lung. Apoi a pus revista pe birou şi a spus încet:

— Biograful lui Beria se jură că totul este perfect adevărat. Un tratament cu neuroleptice l-ar fi scutit poate de un astfel de destin, dar lui i s-a părut că e preferabil să se lase condus de instincte. Asemenea cazuri am tratat chiar eu şi au reacţionat favorabil la tratament. Între timp, neuroloepticele au devenit mult mai blânde şi mai selective. Trebuie să facem ceva, pentru că am observat că nu numai societatea se apără îm-

potriva unor astfel de abuzuri, ci chiar natura... sau poate o altă instanță superioară, ale cărei judecăți ne sunt inaccesibile nouă...

Nu a priceput ce a vrut să spună psihiatrul, care i s-a părut chiar mai bântuit de fantasme decât el, pentru că tocmai atunci a intrat asistenta să anunțe că următorul pacient şi-a anulat consultația.

A plecat grăbit, pentru că simțea o nestăpânită dorință de a încerca pe doctor noul pistol cu amortizor.

Scutură din cap şi încercă să alunge astfel de gânduri. Acum erau alte urgențe...

☆ ☆ ☆

Îşi reveni cu greu din amintiri şi privi spre Tom, care se uita posomorât pe geam, fără să vadă însă nimic.

— Lasă, nu te mai gândi la ce a fost, îl încurajă el pe Tom şi privi spre ceas. Să vedem ce facem de acum încolo... Îți promit că voi fi mai grijuliu. Hai să ascultăm, până una, alta, un buletin de ştiri.

Până la ora douăsprezece au ascultat câteva piese muzicale, apoi ştirile au început abrupt să le dea planurile peste cap.

„O teribilă crimă a fost descoperită azi-dimineață de fratele unui patron bucureştean. Având întâlnire cu acesta, s-a dus să îl caute la sediul firmei. Îngrijorat de lipsa oricărei mişcări şi de absența fratelui, acesta a anunțat poliția. După ce au spart uşa, i-au descope-

rit pe patron, casieră şi unul dintre bodyguarzi uciși şi zăcând într-o baltă de sânge. Deşi primul motiv al crimei pare a fi jaful, autoritățile nu exclud nici posibilitatea unei răfuieli între grupări mafiote pentru controlul pieței valutare. Surse din cadrul poliției, care au dorit să îşi păstreze anonimatul, au avansat ipoteza că patronul ucis se ocupa şi cu traficul ilicit cu aur, ceea ce ar constitui, de fapt, adevăratul motiv al crimei... Poliția are deja un cerc de suspecți ale căror semnalmente au fost transmise la punctele de frontieră, pentru că se bănuieşte că făptaşii vor încerca să părăsească țara."

În timp ce Tom trăgea cu un gest inconştient sacoşa cu aur şi valută mai aproape de el, Tudor, care după ce se terminaseră ştirile dăduse aparatul de radio mai încet, conducea preocupat, bătând cu o mână ritmul muzicii în volan. Un plan atât de bine pus la punct fusese complet dat peste cap de un amănunt pe care nu avea cum să îl prevadă. Dacă totul ar fi mers aşa cum plănuiseră, jaful ar fi fost descoperit numai luni dimineață, când ei ar fi fost deja în Italia. Sau poate chiar mai departe... Aşa, va trebui să găsească altceva şi, în timp ce îşi frământa mintea să descopere o soluție, ochii îi căzură pe harta uitată de puşti pe bordul maşinii. O trase mai aproape şi se uita pe ea, din când în când, cu coada ochiului, când drumul îi permitea. Ochii prinseră a-i străluci, ca întotdeauna când găsea soluția la o problemă ce părea imposibil de rezolvat.

Tocmai intrau într-o comună sau orăşel, nici nu-şi dădea bine seama ce anume. Important era că dăduse cu ochii tocmai la timp de vânzătoarea care se pregătea să tragă gratiile la singurul magazin mai răsărit din zonă. A parcat brusc în dreptul ei şi i-a făcut semn lui Tom să îl urmeze. Strada era pustie cât zărea cu ochii, aşa că, punându-şi la bătaie tot farmecul şi o minciună bine ticluită, au reuşit să o facă pe femeie să se întoarcă din drum şi să le vândă două biciclete şi două costume de trening. Un bacşiş generos şi mulţumirile anticipate ale nepoţilor care vor primi, de data asta, cadourile mult aşteptate, au făcut-o să îi ajute să îşi aşeze bicicletele în portbagaj.

La multe minute după ce au plecat, Tom îşi luă inima în dinţi şi îl întrebă:

— Poate îmi spui, totuşi, ce ai de gând?

Tudor îl privi ciudat, de parcă l-ar fi văzut prima oară. Apoi se concentră la condus, privind din când în când harta pe care o uitase puştiul pe bordul maşinii, ca şi când nici nu l-ar fi auzit pe Tom. Conduse aşa minute în şir, apoi, chiar înainte de a intra în Simeria, văzu drumeagul pe care îl aştepta, coti scurt pe el şi maşina începu să se scuture pe drumul prost pietruit. Abia acum se relaxă şi se întoarse zâmbind spre Tom:

— M-ai întrebat ce planuri am? Păi, am să ţi le explic imediat.

Se concentră un timp la drumul care devenea din ce în ce mai prost, pe măsură ce se îndepărtau de şoseaua principală.

— E clar chiar şi pentru tine că nu mai putem ieşi curând din țară. Am presupus că nu va şti nimeni de noi până luni, când urma să fim departe.

Ocoli o căruță cu fân trasă din greu de doi cai costelivi şi continuă:

— Unde să ne ascundem? Până la urmă se va ajunge şi la noi. Cel care ți-a vândut pontul, mai devreme sau mai târziu va ciripi. Se va afla că am fost noi. E o problemă de zile până când fiecare polițist de țară va avea fotografiile noastre în mână, privind atent la toate maşinile care trec pe lângă el. Îşi vor aminti de noi toți cei cu care am vorbit şi se va reface ruta pe care am parcurs-o... Se va ajunge la concluzia că vrem să ieşim din țară pe undeva prin zona Arad sau Timişoara. Nici nu greşesc prea mult, pe acolo voiam să ieşim. Numai că noi vom scăpa de maşină şi vom sta ascunşi undeva suficient de mult timp, o săptămână, două, nu mai mult, cât să se presupună că am trecut granița cu o călăuză, pe jos sau sub o identitate falsă. Apoi, când lucrurile se vor linişti, vom putea pleca uşor, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat, cu paşapoartele alea false.

Tom clătină din cap cu îndoială:

— Sună bine ce zici, numai că nu văd unde am putea sta suficient cât să se liniştească lucrurile...

Tudor bătu cu arătătorul în harta puştiului:

— Uite, aici!

Tom se aplecă în față peste banchetă şi, când Tudor îşi luă degetul, citi: Poiana Îngerilor.

— Eşti nebun? se revoltă el. Tu chiar ai luat de bune toate câte le-a spus puştiul ăla? Chiar crezi că vârful nu mai ştiu cum şi poiana asta dispar aşa, în neant, şi noi odată cu ele?

Tudor râse subțire şi se întoarse să îl privească mai bine. Apoi, tot bine dispus, îi răspunse:

— Nu trebuie să cred asta eu... şi nici tu. E destul că o cred cei din jur. Localnicii de acolo. Vom fi feriți mai bine decât în oricare altă parte, crede-mă.

— Bine, spuse Tom încă neconvins. Să zicem că stăm acolo o săptămână, două. E vară, putem dormi oriunde, chiar şi în peştera aia, dacă o găsim. Dar te-ai gândit ce o să mâncăm în astea două săptămâni? Scoarță de copaci?

Tudor opri maşina şi trase harta mai aproape de el, începând să o studieze atent. Păru satisfăcut de rezultat, pentru că se întoarse zâmbind spre Tom şi spuse:

— Ne vom lămuri la fața locului. Ne descurcăm noi cumva. Important e să ajungem la cabana Gura Apei cât mai nebăgați în seamă. Aşa că o să căutăm un loc unde să scăpăm de maşină, ne transferăm bagajele în rucsacuri şi o pornim pe biciclete, pe drumurile astea de țară, ocolind cât putem de mult localitățile importante.

Au mai mers cu maşina o vreme. Satele deveneau tot mai rare şi aveau denumiri tot mai ciudate. Apoi, după kilometri întregi de drum pustiu în care nu au întâlnit nicio maşină şi nicio căruță, Tudor a oprit au-

tomobilul lângă o râpă prăpăstioasă, potrivită cu ceea ce avea de gând. Au mutat în rucsacuri ce aveau nevoie, au îmbrăcat treningurile şi au împins maşina în râpă. Aceasta a alunecat încet o vreme, apoi a prins viteză. O stâncă i-a apărut în drum, s-a clătinat gata să se răstoarne, dar şi-a revenit în ultimul moment şi a coborât cu viteză mai departe. Cea de-a doua stâncă, însă, ceva mai mare şi mai colţuroasă, îi veni de hac, şi maşina se răsturnă. Dar continuă să meargă aşa, târâş, un timp, după care dispăru în vegetaţia bogată de pe fundul râpei.

Tudor zâmbi mulţumit:

— Ai văzut? Parcă am aşezat-o cu mâna. Nimic nu se mai vede... Mă rog, poate doar arbuştii ăia îndoiţi. Dar după prima ploaie n-o să se mai observe nimic. Ar fi ghinion chior să o găsească cineva prea repede.

Îl privi pe Tom cum îşi aşeza morocănos rucsacul. Ca orice orăşean care se respectă, ura efortul fizic care nu era făcut la o sală de forţă şi perspectiva unui drum de zeci de kilometri pe bicicletă nu îl încânta.

— Hai, să mergem! îl bătu Tudor pe umăr, încurajator. Până diseară ar fi bine să ajungem...

Tom avusese dreptate să nu fie încântat de drumul care îi aştepta. Nu reţinu din el decât crâmpeie vagi de drumuri prost pietruite, desfundate de ape, sate tot mai mici, ascunse prin văi, cu casele stând parcă la pândă în mijlocul unor adevărate explozii vegetale. Din când în când, întâlneau în cale câte o căruţă în-

cărcată cu fân, din vârful căreia îi privea bănuitor un muntean posac.

☆ ☆ ☆

Au ajuns la cabana Gura Zlata chiar când soarele apunea undeva în dreapta, după Vârful Pietrei. În stânga, luminat de ultimele raze de soare, strălucea alt vârf impresionant: era Retezatul, după cum le explică un binevoitor care stătea rezemat de gardul de piatră al cabanei. Până la urmă, se dovedi că trebuia să plătească pentru a putea trece mai departe. Taxă de intrare în rezervația Retezat – şi o plătiră chiar omului care îi lămurise.

Tom, zgârcit de felul lui, vru să se împotrivească, dar o privire tăioasă a lui Tudor îl făcu să îşi înghită vorbele şi să scoată banii.

După ce plecară mai departe, Tom începu să vorbească înainte ca Tudor să apuce să spună ceva:

— Gata, ştiu! Trebuie cu orice preț să ne pierdem urmele... Presupunând că cineva întreabă de noi şi aici, e mai bine să creadă că am urcat spre Retezat. Aşa e?

Tudor zâmbi mulțumit:

— Ai nimerit-o de data asta! Uite, acolo, în spate la tufişurile alea, lăsăm şi bicicletele. Tot nu ne mai sunt de folos acum...

Ascunseră bicicletele după nişte tufişuri bogate de ienupăr şi, după ce plecară, Tom privi cu îndoială spre locul acela.

— Mă întreb dacă cei care le vor găsi nu vor anunța salvamontiştii că doi excursionişti nu şi-au mai recuperat bicicletele.

— Ai uitat ce ne-a spus puştiul... că le-au furat în numai două ore bicicletele...

Păşind voiniceşte în urma lui Tudor, care făcea paşi mari pe cărăruia ce urca şerpuind spre înălțimi, Tom bodogăni ca pentru el:

— Şi se mai spunea că oamenii de la munte sunt oameni simpli şi cinstiți...

Tudor îl auzi şi-i răspunse fără să se întoarcă:

— Se spunea bine... Numai că nu vezi tu... Acum, la vremea asta a anului, muntele e mai plin de orăşeni ticăloşi ca noi decât de munteni simpli şi cinstiți – şi râse singur de gluma pe care o făcuse.

Au urcat în tăcere mai bine de o oră, fără a se mai întâlni cu nimeni. Între timp se întunecase bine şi, ca să consulte harta, Tudor a fost nevoit să aprindă lanterna. A folosit-o scurt şi cu fereală, de parcă i-ar fi fost frică să nu îi vadă cineva. Îi arătă lui Tom un punct pe hartă:

— Uite, aici! Colonia Tomeasa... Ştii cumva ce este? L-ai auzit pe puşti pomenind ceva de ea?

Uitându-se posac pe hartă, Tom scutură din cap.

— Nu a pomenit... Poate că a luat-o prin altă parte...

Dar Tudor deja nu îl mai asculta; o pornise cu paşi mari mai departe, spunându-i peste umăr:

— E posibil să fie vreo colonie pentru muncitorii forestieri. Mai bine să o ocolim.

Aproape de miezul nopţii, s-au oprit într-o viroagă, la adăpostul îndoielnic al unei stânci ce părea gata să se prăvale peste ei. Au mâncat încet, fără să spună nici unul nimic, şi au căzut răpuşi de oboseală şi de aerul tare al muntelui.

S-au trezit la prima oră a dimineţii, alarmaţi de un duruit uşor. Câteva capre negre fugeau speriate spre înălţimi.

— Ce le-o fi înspăimântat? întrebă neliniştit Tom.

— Aflăm imediat, îl linişti Tudor. E chiar în drumul nostru. Poate e vreun lup sau chiar vreun urs, adăugă el şi pregăti pistolul. Asta, aşa, pentru orice eventualitate, adăugă văzând privirea îngrijorată a lui Tom.

Au mai îmbucat în grabă ceva, iar Tudor a cercetat cu atenţie harta, privind piscurile din jur şi încercând să se orienteze.

— Suntem aproape. De acum, să găsim o casă sau o stână izolată şi să convingem pe cineva să ne arate drumul. E plin pe-aici de denumiri ciudate: Poiana Zânelor, Poiana Îngerilor, Apa Albă, Apa Neagră... Trebuie să găsim vreun localnic de la care să aflăm sigur care sunt locurile alea bântuite prin care nu prea le place să umble.

Au dat mai repede decât se aşteptau peste o casă izolată şi, după fumul care se ridica din coş, ca şi după zgomotul de animale, şi-au data seama că gospodarii se treziseră, chiar dacă soarele abia făcuse ochi. S-au apropiat cu paşi furişaţi, întâmpinaţi de lătrăturile fu-

rioase ale unui câine. Tudor a doborât animalul, cu un foc silenţios şi precis, apoi au ascultat atenţi, să vadă dacă vine cineva. Undeva în spate, în grajd, un bătrân înalt, ciolănos, dădea de mâncare la vite, iar într-un şopron, ceva mai departe, o bătrână îşi făcea de lucru cu păsăretul.

— Să vedem în casă, şopti Tudor şi porni cu paşi furişaţi spre uşă, intrând şi făcându-i semn celuilalt să-l urmeze.

Au păşit peste prag şi în faţă li s-a deschis un hol lung, cu câteva uşi. De după una dintre ele se simţea mişcare şi se auzeau zgomote de cratiţe mutate. Făcându-i semn lui Tom să tacă, au trecut încet pe lângă bucătărie şi au deschis uşurel celelalte trei uşi. O sufragerie şi două dormitoare. În unul dintre ele, patul era nefăcut şi când să iasă, auziră uşa bucătăriei deschizându-se. S-au tras înapoi, călcându-se pe picioare, şi s-au pitit după un dulap. Uşa s-a deschis şi în încăpere a intrat o tânără, cu braţele pline de aşternuturi. S-a apropiat de pat fără să îi vadă şi s-a aplecat să întindă cearşaful. Avea pe ea numai o rochiţă scurtă de bumbac şi când s-a lăsat în faţă, picioarele-i lungi şi bronzate i s-au descoperit până aproape de fund. Tom l-a auzit pe Tudor cum înghite în sec şi a oftat greu:

— O, Doamne, nu din nou!

Fata s-a întors speriată, la auzul vocii străine, şi i-a privit cu ochi mari. A dat să ţipe, dar Tudor ajunsese deja lângă ea şi-i acoperi gura cu palma. Bărbatul respira deja greu şi o privea pe faţă drept în ochi.

— Ascultă-mă bine. Dacă faci ce îți spun, îți promit că nu vei păți nimic. Vreau doar să îmi răspunzi la nişte întrebări, ai înțeles?

După ce ea dădu uşor din cap, Tudor îşi luă mâna de pe gura ei şi o privi mai bine. Avea părul bălai şi o față plăcută; nu era o frumusețe care să câştige cine ştie ce premiu, dar mirosurile de flori de câmp şi de trup de femeie tânără pe care le răspândea, îl făcu să strângă din dinți înainte de a vorbi. Închise ochii şi încercă să alunge valul roşu care pornea să-i acopere vederea. Respiră adânc, apoi întrebă:

— Cine sunt cei doi de afară?

Fata ezită, aşa că Tudor o înghionti cu pistolul:

— Repede, altfel...

— Bunicii mei, răspunse fata, fără să mai aştepte alt îndemn.

— Cine mai locuieşte aici?

— Numai noi trei.

— Părinții tăi unde sunt?

— Locuiesc în Hațeg... Şi eu locuiesc tot acolo, numai peste vară vin la bunicii mei, adăugă fata văzând că pauza se prelungeşte.

„Prost moment ți-ai ales, fato, să-ți vizitezi bunicii!" îşi spuse Tom în gând, văzând cum Tudor respiră din ce în ce mai greu şi se înroşeşte la față.

Tudor aruncă o privire în jur, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că totul e în ordine, dar nu prea îi mai păsa de asta. Aruncă pistolul spre Tom şi-i şopti şuierat:

— Ai grijă la cei de-afară – apoi se întoarse spre fata care îl privea cu ochi mari.

— Lasă-mă! Mi-ai promis doar... – mai apucă el să audă, apoi se lăsă cuprins de valul roşu al nebuniei.

O răsturnă pe pat cu o mişcare brutală, acoperindu-i gura cu mâna, ca să nu ţipe. Era cu ochii închişi; nu mai avea nevoie de văz, se lăsa călăuzit numai de celelalte simţuri şi de valul ameţitor care îl purta spre împlinire. Clănţăni asemeni unui lup când i se păru că întâlneşte rezistenţă, mâinile transformate în gheare rupseră pânza subţire, îşi auzi ca de undeva de departe gemetele sacadate, apoi se auzi strigând eliberat, pentru cât timp oare, de furia roşie din el. Îşi reveni cu greu, scuturat de umeri de Tom. Sub el, fata plângea în hohote, acoperindu-şi ochii cu mâna. Se ridică brusc de pe ea şi-şi recuperă pistolul de la Tom.

— Am crezut că vei face la fel, spuse Tom uşurat. Eram pregătit să te opresc. Avem nevoie de ea...

— Da, avem nevoie de ea, confirmă Tudor încă respirând greu. Să-ţi intre bine în cap! Nu ucid fără rost şi nici din plăcere. Şi acum du-te şi adu-i pe bătrâni.

Se întoarse spre fată, care se ghemuise pe pat şi plângea în hohote:

— Şi tu, ce-ai rămas înţepenită acolo? Mai vrei o dată? Se poate rezolva, dacă mă superi...

Merse la fereastră şi privi afară, unde Tom păşea cu paşi mari spre grajd. Aruncă o privire în jur, apoi se aplecă spre fată:

— Scoală-te şi îmbracă-te! Avem nevoie de tine...

În timp ce ea se îmbrăca, cu mişcări încete, Tom intră în cameră cu cei doi bătrâni. Părură să-şi dea seama dintr-o privire ce se întâmplase şi femeia se repezi spre fată să o ia în braţe, în timp ce în ochii bătrânului apăru o lucire încrâncenată.

— Ascultaţi-mă bine, spuse Tudor şi o îndepărtă pe bătrână de lângă fată. Dacă faceţi ce vă spun, nu o să vi se întâmple nimic. Dacă faceţi vreo prostie, vă curăţ. Şi încep cu ea! arătă ameninţător spre tânără.

După ce se liniştiră, îşi ridică rucsacul şi i-l aruncă bătrânei.

— Umple-l cu ceva de-ale gurii! Pâine, slănină, cârnaţi, orice găseşti pe-acolo, cât să ajungă la trei inşi o săptămână. E pe-aici, pe undeva, un loc numit Poiana Îngerilor? Ăla unde nu se prea înghesuie turiştii şi localnicii să rămână peste noapte?

Fata şi bătrânul se priviră ciudat, fără să spună nimic. După un timp, bătrânul rosti cu greutate:

— E un asemenea loc, dar nu se poate ajunge uşor acolo... Sunt locuri bântuite şi e primejdios...

— Mai scuteşte-mă cu superstiţiile! sări şi Tom, care îşi pierduse firea de atâtea amânări. Dacă era periculos, se numea Poiana Diavolului sau Poiana Bântuită. Dar în Poiana Îngerilor, ce primejdii pot fi? Poate îngeri care se plimbă de colo-colo cu ţambale din ălea verticale şi care beau lapte şi miere toată ziua...

— Se numesc harfe, deşteptule, îl corectă amuzat Tudor şi se întoarse ameninţător spre bătrân: Ascultă

aici cum o să facem: fata asta ne duce în poiana aia cu îngeri. Rămânem acolo o săptămână... Dacă între timp faceţi vreo prostie sau anunţaţi pe cineva, n-o s-o mai vedeţi în viaţă. Ai înţeles?

Bătrânul încuviinţă din cap, posac şi răspunse:

— Am înţeles. Dar v-aş ruga să mă lăsaţi pe mine să vă duc acolo. Fătuca asta e tânără şi nepricepută, să nu vă rătăcească prin cine ştie ce coclauri...

Fata se ridică de pe pat şi spuse moale:

— Lasă, bunule, mă duc eu cu ei. De-acum, ce mai contează?

Bătrânul lăsă capul în jos fără să mai zică nimic şi Tudor privi bănuitor de la unul la altul.

— Să nu încercaţi să puneţi ceva la cale, că vă termin, ameninţă el cu un glas de gheaţă şi luă rucsacul de la bătrâna care tocmai intrase.

Îl aşeză cu mişcări rapide în spate şi îi zori pe bătrâni, care nu mai terminau să-şi îmbrăţişeze nepoata, apoi porniră să urce spre muntele care se profila, masiv şi sobru, deasupra lor.

☆ ☆ ☆

La început, cărarea fu uşoară, dar pe măsură ce timpul se scurgea, se făcu tot mai abruptă şi fata, obişnuită cu muntele, le-o luă înainte, până când Tudor îi ordonă răspicat:

— Nu mai alerga aşa! Sau îţi închipui că poţi fi mai iute decât glonţul meu...

Pentru prima dată fata se întoarse şi îl privi drept în ochi:

— Nu încercam să fug. Pur şi simplu, trebuie să ajungem până la amiază, altfel va trebui să aşteptăm până mâine. În Poiana Îngerilor nu se poate intra oricând...

Tom începu să râdă.

— Adică un fel de „Atenție, se închid uşile!", ca la metrou.

Fata dădu din umeri şi porni iar să urce. Începură şi ei să meargă în urma ei, şi, privindu-i mersul săltat care făcea să îi fluture rochița subțire în jurul şoldurilor, Tom se uită îngrijorat spre Tudor, care îşi muşca iarăși buzele, neliniştit. Se apropie de el şi-i şopti la ureche:

— Ai răbdare, pentru numele lui Dumnezeu, până ajungem! Atunci va fi a ta o săptămână întreagă, dar trebuie mai întâi să ne vedem acolo...

Tudor dădu aprobator din cap şi îşi mută privirea de pe rochița fetei. Ca şi cum ar fi simțit că se vorbeşte de ea, tânăra se opri pe o mică movilă şi le arătă cu mâna, undeva în față.

— Uitați-vă, aproape am ajuns. Dincolo de pârâu este Poiana Îngerilor.

Se opriră toți trei să privească. În josul moviliței pe care se oprise fata părea că începe cu adevărat Raiul. Ca şi cum munții ar fi adunat tot ce găsiseră mai frumos să aştearnă în fața lor. Verdele crud al ierbii alpine abia se mai zărea sub puzderia de flori multicolore

care păreau că se întrec în a atrage privirea asupra lor. Nu te puteai hotărî la care să te uiți mai întâi şi îți venea să te plimbi aşa, prin mijlocul lor, înconjurat de miriadele de culori, amețit de amestecul de mirosuri. Un pârâu zglobiu trecea susurându-şi apele spre capătul pajiştii şi un abur uşor plutea deasupra lui. Dincolo de el, totul părea şi mai minunat, dar poate că era numai o iluzie, din pricina aburului. Au pornit să coboare de pe movilă şi Tom a murmurat, ca pentru sine, dar l-au auzit toți:

— Acum ştiu de ce au numit locul ăsta Poiana Îngerilor!

Ajunseră lângă pârâu şi fata se opri pe mal. Apa nu părea să fie adâncă, poate până la brâu, în niciun caz mai mare. Din loc în loc, unde pârâul era mai lat, se vedeau pietre ieşind din apă, care ar fi ajutat, la o adică, să îl treci fără să te uzi.

Tudor se uită la fată, care privea pierdută în apele cristaline.

— De ce te-ai oprit? întrebă el şi privi cercetător spre malul celălalt.

Nu se vedea nimic suspect.

Fata întoarse spre ei nişte ochi mari, plini de lacrimi. Suspină o dată, adânc, apoi rosti:

— M-am oprit pentru că trebuie să vă întreb încă o dată dacă sunteți siguri că vreți să mergeți acolo. Legendele spun că nimeni nu s-a mai întors vreodată de acolo. Decât poate Zamolxe, dar nimeni nu ştie cum a făcut-o...

Tudor se luă cu mâinile de cap:

— Gata cu basmele, treceți odată...

Fata începu să se dezbrace încet, aruncându-şi hainele una câte una în râu. Apa le luă tăcută şi le purtă zglobie în jos, ca şi cum s-ar fi jucat cu ele.

— Eşti nebună? întrebă Tudor, când fata rămase goală în fața lui, dar ea, fără să spună nimic, păşi încet prin râu, până pe malul celălalt...

Păşiră şi ei prin unde şi trecură dincolo, cu ochii țintă la trupul gol al fetei, fără să simtă răceala apei de munte. Până şi Tom, care nu se ştia un nestăpânit în privința femeilor, auzea acum sângele bubuindu-i în urechi, în timp ce se uita avid la rotunjimile ațâțătoare ale tinerei.

— O să-ți fie frig noaptea, fără haine, îi spuse el fetei după ce ajunseră pe celălalt mal, dar chiar în timp ce vorbea îşi dădu seama că n-o să-i fie.

Aerul părea mai cald aici, încărcat cu mirosuri noi, încă mai îmbătătoare. Fata, care abia acum îşi dădu seama că nici n-o întrebaseră cum o cheamă, se întoarse sfidătoare spre ei:

— Nu, n-o să-mi fie.

Tom îl auzi mai întâi pe Tudor scoțând un muget, apoi îl văzu cum aruncă rucsacul cât colo şi năvălește lacom asupra fetei. O trânti pe iarba plină de flori şi se grăbi, parcă intrat în transă, să îşi dea hainele jos. Reuşi într-un târziu, graba şi nerăbdarea mai mult încurcându-l. Muşcă sălbatic dintr-un sân şi rămase dintr-odată

nemişcat deasupra fetei, care îl privea zâmbind, fără să se împotrivească în niciun fel.

Tudor scoase un urlet neomenesc şi se ridică în genunchi, între picioarele depărtate ale fetei. Apoi se sculă cu totul în picioare, în timp ce fata rămase mai departe întinsă pe jos, nepăsătoare.

— Nu se poate! gemu el şi îşi urlă încă o dată durerea spre înălțimi, în timp ce, pentru a nu ştiu câta oară, mâna lui pipăia în gol între picioarele ei, unde nu întâlnea decât aceeaşi netezime rece pe care, cu ani în urmă, o întâlnise la păpuşă.

— E un coşmar, bâigui el neputincios. Am să mă trezesc îndată...

Tom se uită la fata întinsă pe jos. Poziția ei nu mai părea să aibă nimic impudic. Privi mult până să înțeleagă de ce: sânii i se retrăseseră în interiorul corpului, fără să lase nici cel mai mic semn, nici măcar sfârcurile, părul pubian începuse şi el să i se risipească undeva, ca un abur şi, curând, în fața lui nu mai rămase decât o ființă la fel de asexuată ca o păpuşă.

Gemetele lui Tudor îl făcură să se întoarcă spre el: cu un gest devenit deja reflex, acesta se pipăia mereu între picioare şi netezimea întâlnită îl făcea de fiecare dată să scoată acelaşi geamăt dureros. Aruncă din spate rucsacul în care avea bijuteriile. Din izbitură, acesta se deschise şi strălucirea aurului se amestecă printre culorile florilor. „Aurul n-are trecere în cer", şopti el, ca în transă, versul unei melodii auzite cândva,

în copilărie, dar niciunul dintre cei doi nu privi spre el, pentru că în momentul acela fata se ridică cu grație din iarbă şi le zâmbi larg. Încă mici, pe umeri îi fluturau două aripi care creşteau văzând cu ochii. Cei doi bărbați, ca la un semn, se uitară spre pârâul pe care îl trecuseră cu numai câteva minute în urmă. Deşi ar fi trebuit să se afle la numai câțiva paşi, aburul tremurător care plutea deasupra lui îl făcea să pară la depărtări de neatins.

Ca în transă, Tom făcu câțiva paşi spre pârâu şi, când îl văzu cum se pierde pe de-a-ntregul în depărtare, acceptă totul cu detaşare şi începu să râdă încet. Hainele de pe ei porniră să se destrame şi ele, uşor, apoi, după un timp, zefirul mirositor care adia în jurul lor le luă cu el, ca și când nici n-ar fi fost.

Rămaseră tăcuți, toți trei, goi, privindu-se unul pe altul, în timp ce aşteptau să le crească aripile.

ULTIMUL REPORTAJ

Nu sunt misogin. Îi pot lua drept martori pe toți prietenii mei că iubesc femeile la fel ca oricare alt bărbat. Mă rog, poate ar trebui să precizez că așa le iubeam înainte ca în viața mea să apară Laura. Acum, însă, sunt pe cale să devin un misogin convins. E incredibil cum se poate ca o femeie frumoasă să fie atât de rea, iar o bună parte din răutatea aceasta să şi-o reverse asupra mea. „Cine se tachinează, se iubeşte", obişnuiau prietenii mei să-mi spună în glumă, după ce asistau la câte o dezlănțuire de furie din partea ei, în timp ce eu înghițeam în sec şi număram încet până la zece. A scăpat cu mutrița aia drăgălaşă nepocită doar pentru că număram *rar* şi *de foarte multe ori* până la zece. Când am observat că nici asta nu prea mă mai ajută, căci la finele numărătorii aveam degetele încleştate ca şi cum aş fi strâns în mâini, cu toată puterea, delicatul ei gât, m-am adresat şefilor.

— Nu se poate, a spus ferm directorul de programe. Formați o echipă perfectă. Ştiu că este o tipă dificilă, dar încearcă să te adaptezi şi să te obişnuieşti, pentru că telespectatorii, pur şi simplu, o adoră!

M-a dat afară din birou şi mi-a mărit salariul cu zece la sută. De parcă banii ar rezolva totul...

Povestea a început cu mai bine de doi ani în urmă, când, la îndemnul unor prieteni, am făcut şi eu Testul. Era la modă ca, după câte un chef, o gaşcă de prieteni să intre într-un centru de examinare şi să-şi facă Testul. Îl făceau degeaba, cu toate că era gratuit: dintr-un milion de oameni, abia dacă-l treceau doi, maximum trei inşi. Nu ne-a venit să credem când rezultatul meu a ieşit pozitiv, aşa cum nu le-a venit să creadă nici tehnicienilor, care l-au repetat imediat. Tot pozitiv a ieşit şi a doua oară, aşa că am vrut cu toţii să ne întoarcem la bar şi să sărbătorim pentru norocul care dăduse peste mine. Avertizat prin canale obscure, a apărut patronul postului de televiziune ProCronos care, cu vorbe meşteşugite, a făcut în aşa fel încât la bar să ajungă numai prietenii mei, sponsorizându-le suficient de bine consumaţia încât să uite nu numai de mine, dar şi de ei.

În aceeaşi seară, aveam contractul cu ProCronos semnat şi deveneam dependent de Laura mai rău decât dacă aş fi fost legat printr-o căsătorie catolică. Asta pentru că, după primul reportaj făcut împreună, Laura, care între noi fie vorba avea un salariu de vreo zece ori mai mare ca mine, le-a spus şefilor:

— De acum încolo, numai pe el îl vreau!

Şi pe mine m-a avut!

Uneori regretam ziua când se adusese prima oară pe Pământ Mixodina. La început, ciuperca fusese co-

mercializată în cantităţi mici, drept un drog oarecare, care stârnea vise extraordinar de realiste, petrecute întotdeauna în trecut. Problema este că, fiind adus prin contrabandă de pe planeta Asturias, era destul de puţin şi de scump. Cei care l-au folosit prima oară au jurat cu mâna pe inimă că visul nu era numai realist, ci devenea de-a dreptul realitate. Cererea era atât de mare încât în numai doi ani substanţa activă din ciupercă a fost produsă pe cale sintetică, aşa că numărul celor care-l experimentau s-a înmulţit în progresie geometrică. Încă doi ani şi unul dintre cei care utilizau drogul a avut un vis în timp ce era pe fotoliul din propria-i sufragerie. Înainte de a lua drogul, se aşezase pe spate, iar pe piept îşi pusese un aparat de fotografiat. În vis, i s-a părut că are aparatul foto la el, aşa că a făcut mai multe fotografii şi, uite-aşa, s-au dezvăluit lumii întregi primele fotografii cu Troia în flăcări. De atunci a început o întreagă nebunie, urmată imediat de o la fel de cumplită dezamăgire: abia doi-trei oameni dintr-un milion reuşeau să aducă fotografii sau filme din trecut. Şi nici ei într-un mod stabil şi constant, aşa că, văzând performanţele mele, nici nu-i de mirare că dintre cei vreo zece crononauţi – aşa ni se spunea – pe care-i avea televiziunea ProCronos, Laura m-a ales pe mine.

Eu sunt convins că Laura era conştientă de fragilitatea poziţiei sale şi din cauza asta încerca mereu să mă împingă pe o poziţie inferioară, iar ea să iasă în

evidenţă. Oricum, este cert că nici ea nu mă suferea. Pentru a rămâne în acelaşi vis cu mine, trebuia ca, atunci când îmi era administrată Mixodina, să fim în contact fizic, aşa că eu eram aşezat pe un fotoliu, iar lângă mine, pe un fotoliu asemănător, stătea Laura. Amâna până în ultima clipă să-mi atingă mână, motiv pentru care odată ne-am trezit în vise diferite. Adică în aceeaşi perioadă istorică, dar în locuri diferite. A fost cel mai plăcut reportaj din toată cariera mea, chiar dacă nu a fost transmis niciodată.

Primul reportaj l-am făcut tot la Troia şi am rămas uimit în faţa frumuseţii reale a Elenei. Niciuna dintre actriţele care-au interpretat rolul ei în filmele contemporane nu se apropia – nici pe departe – de frumuseţea sa. Am ajuns exact când terminase de făcut dragoste cu Paris şi avea buzele puţin răsfrânte de un zâmbet abia început, de femeie care ştie mai multe decât tot restul oamenilor la un loc. Am uitat de Laura, care vorbea lângă mine, şi am focalizat pe faţa Elenei, care stătea tolănită ca o pisică mare, cu ochii închişi. Şi în timp ce Laura, lângă mine, spumega pentru că nu o filmam pe ea, iar eu eram pierdut în admiraţie, Elena a deschis ochii mari şi am avut o clipă impresia că mă priveşte drept în faţă. Era să scap camera din mână şi am întors-o repede spre Laura, care perora despre destrăbălarea acestei frumuseţi antice, care a provocat, prin depravarea ei, atâtea suferinţe şi victime. Mie mi s-a părut doar superbă şi inocentă, dar se pare că Laura

a observat privirea admirativă pe care i-o aruncam frumoasei adormite, pentru că a încheiat sarcastic:

— Oricum, se pare că în timpul cuceririi Troiei, Elena a fost violată de tovarăşii de luptă ai soţului încornorat. Promitem telespectatorilor să revenim cu un reportaj din vremea asediului, în care să le arătăm cum era pedepsit dezmăţul în lumea antică...

Mi-am oprit în barbă înjurătura pe care-am vrut să i-o trag, de frică să nu fie înregistrată de microfonul sensibil al camerei. Ce nu ştia Laura era faptul că orice crononaut cât de cât priceput – iar eu eram, fără falsă modestie, printre cei mai pricepuţi – putea să-şi dirijeze călătoria, dacă nu la secundă, atunci aproape la minut, astfel că oricât am mai căutat apoi scene erotice cu Elena, nu am mai găsit. În zadar tuna şi fulgera Laura, pentru că în ţara orbilor chiorii sunt împăraţi, după cum obişnuiam noi, crononauţii, să-i minimalizăm în particular pe reporterii care luau tot caimacul.

Asta nu înseamnă că nu o vizitam când eram singur. Fiind profesionist, aveam acces la cea mai bună sursă de Mixodină, astfel că am început să iau tot mai multă, pentru a rămâne cât mai mult timp în preajma Elenei. La două doze standardizate, puteam rămâne mai mult de o oră. Făcusem o obsesie pentru ea şi, la un moment dat, am luat cu mine un trepied, cu ajutorul căruia am fixat obiectivul camerei de filmat asupra chipului ei minunat. Apoi, profitând de faptul că Paris lipsea, m-am apropiat de ea şi am sărutat-o. Pe înre-

gistrare se va vedea exact ca un sărut adevărat – ce conta că eu aveam să sărut doar aerul! Spre surpriza mea, am simțit nişte buze calde, moi şi înmiresmate, care se deschideau primitoare. A deschis şi ea ochii, m-a îndepărtat o clipă, apoi m-a cuprins iarăşi în brațe, murmurând ceva din care am înțeles numai: „Ares, Ares". Cu reflectorul din frunte şi cu toți acumulatorii şi aparatura agățată de mine, poate că i-am părut Ares, zeul războiului. Bănuiesc că voia să mă atragă de partea lor în război, dar în momentul acela eu nu am simțit decât cum cea mai frumoasă femeie din lume mă strânge la pieptul ei.

M-am trezit năuc în sufrageria mea, strângând în mână camera şi trepiedul şi am încercat să-mi explic ce s-a întâmplat. M-am uitat la ce înregistrase camera, am vrut să şterg, apoi m-am răzgândit şi, în timp ce mă plimbam de colo-colo prin încăpere, ochii mi-au căzut pe dozele cu Mixodină: pe ele scria mare, cu roşu, că în aceste fiole concentrația era dublă! Scria, dar eu, la gândul că aveam s-o văd pe Elena, nu citisem absolut deloc ce spunea acolo, astfel că îmi injectasem **patru** doze, lucru pe care nu-l mai făcuse nimeni până atunci. Cineva încercase odată trei doze standard, iar acum tot în comă se afla, ținut în viață doar de aparate. Eu luasem patru şi nu aveam nimic, nici măcar o uşoară amețeală. Doar o stare de euforie ce provenea de la faptul că făcusem dragoste cu Elena. Elena din Troia, bineînțeles. Dar mai ales pentru că aflasem că după

patru doze mă puteam şi materializa, nu numai călători în trecut, şi că organismul meu putea rezista cu succes acestei cantităţi. Pe de altă parte, am observat că se materializa în trecut şi orice obiect şi probabil că şi orice fiinţă pe care le atingeam în timpul călătoriei.

Exact atunci mi-a venit şi Ideea. Minunata idee care avea să mă scape definitiv de Laura şi de fandoselile ei.

A doua zi i-am prezentat Directorului de programe ideea mea, periată şi parfumată, ca să dea bine: un reportaj la curtea lui Harun al-Rashid! De data asta, o solicitam eu în mod expres pe Laura, pentru că numai ea ar fi fost în stare să prezinte, cu farmecul său inegalabil, opulenţa de la curtea califului.

Directorul a aprobat fără nicio bănuială reportajul, mormăind în barbă că se bucură când angajaţii lui se înţeleg bine şi conlucrează spre binele mers al postului.

Nici nu bănuia el cât de bine aveam să conlucrăm, astfel că am fugit acasă, unde-am răscolit tot ce aveam la îndemână în bibliotecă, pentru a afla cât mai multe despre Harun al-Rashid şi epoca lui.

A doua zi, când ne-am aşezat pe fotolii, m-am bucurat de faptul că Laura purta doar o fustiţă sexy care avea să-mi uşureze foarte mult misiunea. Duceam cu mine, în geanta cu acumulatori, şi o haină lungă, din lână, care, la o adică, putea trece drept burnuz.

Când a venit tehnicianul, pentru a ne injecta dozele, i-am dat o fiolă fără inscripţii, aranjată de mine pentru ca în ea să încapă patru doze şi, în numai cinci mi-

nute, ne-am trezit în interiorul unui palat care speram să-i aparţină lui Harun al-Rashid.

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să-mi pun burnuzul peste hainele obişnuite, iar al doilea, să leg mâinile frumoasei Laura cu cablul de la microfon. A fost atât de uluită de gestul meu, încât s-a împotrivit doar când era deja prea târziu. Ţipetele ei au atras imediat doi soldaţi din garda califului şi, cu toate că nu vorbeam niciun cuvânt în arabă, m-am înclinat adânc în faţa lor – aşa cum văzusem că se face, în filmele pe care le studiasem cu o seară înainte – şi am arătat spre roşcata sexy de lângă mine. Se pare că dincolo de cuvinte există, totuşi, un soi de înţelegere secretă între bărbaţi, pentru că după ce-au privit-o admirativ pe Laura, preţ de câteva clipe, nu şi-au mai pus problema nici cum am ajuns acolo şi nici pe unde am intrat.

Ne-au condus spre o sală mare, plină de lume şi ne-au făcut semn să aşteptăm. Nu după multă vreme, a venit să ne conducă un bărbat cam între două vârste, obez de-a dreptul şi pe care-l bănuiam a fi şeful haremului. L-am urmat în sala tronului, unde, fără nicio îndoială, era însuşi Harun al-Rashid. Chiar lângă el se afla un bărbat, pe care îl bănuiam a fi Giafar. Când am ajuns în faţa califului, m-am trântit cu faţa la podea, dar hadâmbul m-a prins de umeri şi mi-a arătat că Harun al-Rashid îmi făcuse semn să mă ridic. Oricum, califul nu mai avea ochi pentru mine, ci doar pentru Laura,

care, pentru prima dată de când era cu mine, devenise tăcută, mult prea năucită de ceea ce i se întâmpla.

După minute lungi, califul îşi luă privirea de la fată şi, după chipul lui extaziat, mi-am dat seama că în viața lui nu mai întâlnise o roşcată. Cel puțin nu una naturală şi atât de apetisantă precum era Laura...

Când m-a întrebat ceva, am ridicat neputincios din umeri şi am arătat spre gură, sperând că avea să mă creadă mut. A insistat cu întrebarea şi atunci, având o bănuială, am ridicat ambele palme şi am arătat: zece! Ce aveau să fie aceşti zece, nu-mi păsa; putea, la fel de bine, să fie zece cămile sau zece galbeni, fiindcă nu avem de gând să mă târguiesc.

Califul, cu ochii ațintiți asupra Laurei, făcu semn hadâmbului, care o acoperi cu un veşmânt larg şi o trase afară din încăpere. Înainte să iasă, Laura întoarse spre mine nişte ochi mari şi speriați şi țipă:

— George, te implor! Nu mă lăsa aici!!

Am zâmbit în barbă şi i-am făcut cu mâna. Ia te uite, m-am gândit: acum ştie cum mă cheamă!

Un ins care părea a fi vistiernicul se opri în fața mea şi îmi puse în brațe zece pungi grele, în care bănuiam că se aflau monede de aur. M-am înclinat încă o dată în fața califului. Dar acesta nu-mi mai purta grija, cu gândul la frumoasa roşcată recent achiziționată.

Am ieşit încântat şi, de fiecare dată când întâlneam un om, îi dădeam câte un dinar de aur, mă înclinam în fața lui, şi-i spuneam:

— Roagă-te pentru Laura, că mare nevoie are!

Omul se înclina, zâmbea, mulțumind din ochi pentru banul de aur şi pleca fericit.

Când am ajuns înapoi, toți cei din sală erau de-a dreptul îngroziți. Mi-au povestit că, la un moment dat, și eu şi Laura ne-am pierdut consistența şi am dispărut, pentru ca apoi, într-un târziu, să reapar doar eu.

Am aşteptat alături de ei vreme de câteva ore ca Laura să revină, după care am dat vina pe oboseala misiunii și am cerut permisiunea să plec acasă.

O vreme, s-a vorbit în şoaptă despre interzicerea reportajelor. Dar, la urma urmelor, cine închide o afacere de miliarde doar pentru că un reporter cade la datorie? Chiar dacă acel reporter e o roşcată încântătoare pe nume Laura...

Scornituri spăimântătoare

de Constantin D. Pavel

„O carte horror cu poveşti aproape adevărate!"

„După ce am citit această carte, am ascuns-o cu mare teamă în spatele cărților din bibliotecă. Pur şi simplu, chiar vederea ei mă îngrozea!"

O carte care te poartă, într-un stil pe alocuri jurnalistic și jovial, până la granițele întunecate ale celei mai pure groaze.

Culese de autor cu mare atenție, din diverse zone ale țării, „scorniturile spăimântătoare" pe care le vei descoperi între copertele acestui volumaș te vor familiariza cu folclorul horror pur românesc, ce a înfricoșat zeci de generații de conaționali, strânși în serile de iarnă la gura sobelor, în șezători de-a dreptul înspăimântătoare!

Vei întâlni strigoi, fantome, draci, iele, chiar și extratereștri sau ființe care, altfel, nu pot fi în niciun fel explicate. Și toate poveștile au la bază un sâmbure de adevăr...

Titlu: *Scornituri spăimântătoare*
Autor: *Constantin D. Pavel*
Nr. pag.: *128*
Colecția Science-Fiction: *#4*
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

CUPRINS

Zbang! Tung! Bung! 5

Buclă de histerezis 16

Încăpățânarea timpului 36

Să n-o săruți pe Isabel 55

Întâlnire cu Isabel 64

Campionul absolut 79

Cea mai bună armă cu lunetă 95

Mâna care scrie cartea 110

Planeta ieftină 121

Mica mea contribuție la sfârşitul lumii ... 128

Oviraptorul 137

Poiana Îngerilor 162

Ultimul reportaj 201

O casă liniștită, la marginea pădurii. O familie fericită. O fetiță plină de viață, care se împrietenește cu un arici. Și un părinte care se trezește deodată în fața unui eveniment cu urmări ce pot fi catastrofale pentru întreaga rasă umană!
”Zbang! Tung! Bung!”, o povestire superbă, încântătoare, care are la bază o idee nemaiîntâlnită, de care adolescenții se vor îndrăgosti pe loc!

Conținând alte douăsprezece povestiri SF și fantastice excelente, volumul de față este o selecție a celor mai apreciate lucrări realizate de prolificul scriitor brașovean Sergiu Someșan, pe tema călătoriilor în timp și a lumii îngerilor.

ISBN 978-606-9057-93-3
9 786069 057933
www.pavcon.ro